

PENELOPE BLOOM

H

E

R

FELFALNÁM

PENELOPE BLOOM

H
E
R

FELFALNÁM

Vízcseppek gördültek le Lilith kocsijának anyósülés melletti ablakán. Kábé ő az egyetlen igazi barátom, egyben az egyedüli lehetőségem a magánfuvarozásra a városban. Tényleg túlságosan bebugyoláltam magam a kora őszi reggel enyhe hűvössége ellen, de egész nyáron arra vártam, hogy hordhassam a kényelmes ruháimat, és pár réteget bármikor lekaphatok, ha túlságosan meleg lenne.

Ujjhegyeim végigsiklottak a levélen a kabátom zsebében. Annyira a szokásommá vált magamnál hordani, hogy újra és újra elolvashassam, hogy a végén a papír egészen felpuhult, de még mindig egyszerre öntött el az izgalom és a rettegés, valahányszor hozzáértem. A levél új kezdetet jelentett. Esélyt, hogy valódi lépést tegyek az álmom felé. Éveken át úgy éreztem, olyan bizonytalanul kerülgetem a gondolatot, hogy valódi, profi festő leszek, mint egy kisgyerek egy háromkerekű biciklin. Soha nem tudtam egyenesen haladni, és valahányszor azt hittem, hogy közeledem, elszáguldottam a cél mellett, aztán mehettem vissza a startmezőre, hogy kezdhessem az egészet előlről.

Ezúttal másképp lesz. A zsebemben rejlő levél maga az *egyenes vonal*. Közvetlen járat, ezt még én sem szűrhatom el. Csak meg kell jelennem a reptéren januárban. Egyszerű, mint a levegővétel. Bár alvási apnoéval^{1} úgy tűnik, hogy a légzés nem mindig a világ legegyszerűbb dolga a számomra, úgyhogy ez rossz analógia. A lényeg, hogy képes vagyok rá.

Ez a kedvenc időszakom az évben. Ősz. Véget ért a nyár, vagy legalábbis most hörögte el az utolsó szavait. Tudom, hogy elvileg a nyár a legjobb. A fürdőruhák, a bulik, a piknikek időszaka, amikor frizbit

dobálsz a golden retrieverednek a parkban. *Hurrá! Éljen a nyár!* Csakhogy ez számomra sosem volt valóság. Számomra a nyár a mell alatti izzadást jelenti, hogy egész nap bent maradok, mert nem akarok elolvadni odakint, és hogy túlesek az éves napégésen, ami emlékeztet rá, hogy miért nem akarok soha többé leégni. Ja, meg folyamatosan ömlenek a rádióból az olyan légkondik reklámjai, amik „legyőzik a forróságot”.

Szóval, cseszd meg jó alaposan, Nyár! Egy újabb évre véged, eljött a horrorfilmmaratonok ideje, és hogy az M&M's megjelentesse a halloweeni témájú reklámjait. A levelek a sárga, a narancs és a vörös minden elképzelhető árnyalatára váltottak át. Esős reggel ide vagy oda, akaratlanul is éreztem a közelgő ünnepek izgalmát. Ez annak a napnak a reggele volt, amire egész évben vártam, amikor az ember érzi a változást, amint kilép az utcára. A levegő csípős, energetizáló hatásától szerettem volna nekigyürkőzni a napomnak, még akkor is, ha ez nagyjából annyira volt jó, mint egy százötven kilós, izzadt pasihoz dörgölni magad, akinek csimbókos a testszőrzete.

Mindig is imádtam a halloweent. Talán nem is annyira magáért, hanem mert ez jelentette a hideg ünnepek első hullámát, amiket egész évben vártam. Csakhogy idén minden több lesz egy sor ünnepnél. Ezek az utolsó hónapok, mielőtt a tengerentúlra repülök, és elkezdem a párizsi művészeti iskolát. Nem számít, hányszor gondoltam rá, hányszor olvastam újra a felvételi levelet, még mindig nem tűnt valóságosnak.

– Ne tűnj már annyira boldognak! – nyögött fel Lilith. Vastagon kihúzta a szemét, teljesen egyenes, fekete frufruja volt, és rövid, fekete csipkeláncot viselt sápadt, karcsú nyakán. Tökéletes porcelánbőre volt, és olyan vonásai, akár egy szépségkirálynőnek, de állandóan olyan arcot vágott, ami azt üzenté – szemernyi kétséget sem hagyva –, hogy gyűlöli aényt, hogy léteznie kell.

Ha itt kellett lennie, akkor legalább tett róla, hogy az univerzum tudja, hibát követett el.

Voltam olyan mázlista, hogy középiskolában megismerhettem, és azóta is valószínűtlen barátok maradtunk. Talán azért, mert csak az én jegyzeteimből és segítségemmel élte túl a sulit, vagy mert sikerült megmentenem a legrosszabb zaklatóktól, akiket mintha vonzott volna. Mindenesetre kedveltem őt, azt hiszem, ugyanazért, amiért az emberek megmagyarázhatatlan okból szeretik a macskákat. Az ágyamra akarsz

kakálni, mert egy napra elutaztam a városból? Pont az alom elé pisilni, bár az tökéletesen tiszta? Vagy talán a héten tizedszer is meg akarsz bizonyosodni róla, hogy a gravitáció még működik, és lelököd az innivalómat a padlóra? Ez volt Lilith, legalábbis amennyire ismertem, a fürdőszobai szokásait kivéve. Mélyen, *nagyon, nagyon* mélyen legbelül tudtam, hogy neki is szüksége van szeretetre, mint bárki másnak. És tetszett, mennyire igyekszik úgy tenni, mintha nem így lenne.

– Mondtam, hogy fejezd be! – ismételte a szokásos fapofával. – A szemem sarkából látom, hogy mosolyogsz. Okádnom kell tőle.

– Nem tehetek róla. Ősz van! – mondtam szinte énekelve, részben azért, mert tudtam, hogy a kimutatott boldogság Lilith kriptónitja.

Grimaszolt.

– Jó, akkor talán azok az undorító lények, amiket a konyhámban próbálsz növesztetni, hamarosan meghalnak.

– Növények, Lilith. Növényeknek hívják őket, és tekintve, hogy bent vannak, sajnálattal közlöm, hogy valószínűleg túlélnek.

– De történhetnek balesetek. – Nem vette le a szemét az útról, de azt hiszem, láttam az öröm villanását a szemében, ahogy gyilkos gondolatai támadtak.

– Miféle ember nem szereti a növényeket?

– Büdösek.

– Ó! – kiáltottam fel az út melletti hirdetőtáblára mutatva. – Sütőtökös latte! Október közepén járunk, és még nem is ittam! Muszáj! *Légyszi!*

– Pff... – Rám pillantott, nem túlzottan aggódva a körülöttünk száguldó forgalom miatt, miközben szúrós szemmel nézett.

Ideges mosoly suhant át az arcomon.

– Az út – jegyeztem meg csendesen.

Unottan visszafordította a tekintetét.

– Nem megy sehova.

– Gyakorlatilag nem. Mi viszont *igen*. Kábé... 140-nel – mondtam oldalra dőlve, hogy ránézzek a sebességmérőre. Nevettem, de a szívem kalapált. Teljesen biztosra vettem, hogy még néhány másodperc, és lesodródtunk volna az útról a tüzes halálba. Túl sok mindenért volt érdemes élnem ahhoz, hogy fiatalon haljak meg. A *Trónok harca* utolsó évada még csak most jön, soha nem ettem buggyantott tojást, és a bakancslistámon még legalább tíz tétel nincs kipipálva, kezdve azzal,

hogy „éjszaka korcsolyázni egy dögös pasival a *Dirty Dancing* zenéjére”.

Tök komolyan, ha meghalnék, mielőtt eljutnék a művészeti suliba Párizsba... tuti visszatérnék Lilithet kísértetni. A művészi képességeimmel kísérteties péniszeket rajzolnék a zuhanyajtó bepárásodott üvegére, és nem egyszerű gimis graffitipéniszeket. Felkavaróan részletgazdagok és életszerűek lennének. Én... hát igazából eddig jutott a kísértő kreativitásom. De ha eljönne az idő, kitalálnék valami jobbat.

Lilith vállat vont az emlékeztetőre, hogy figyeljen az útra. Nehéz volt megmondani, mikor mulatott valamin, de szerintem én képes voltam érezni, ahogy árad belőle, akár a hőség. Valószínűleg a világ szemében ártatlannak tűntem, az övében pedig megtörhetőnek, dacára annak, hogy évek óta ismertük egymást. Szerintem a maga macskaszerű módján a mancsával finoman lökdösött egy jó nagy földre zuhanás felé, csak hogy lássa, mi fog történni.

Kibámultam az ablakon, amíg lekanyarodtunk. Az üzletek már elkezdtek telepakolni a polcaikat halloweeni holmikkal, a kukorica formájú cukorkától kezdve a tökökig, és nem kevesebb, mint két horrorfilmmaratont néztem végig, bár kábé annyira bírtam az ijesztgetést, mint egy csivava július 4-ét. Legjobban Freddy Krueger paráztatott be. Mármint mi ijesztőbb van a pasinál, aki álmodban kap el? Legalább a többi rosszfiú mellett lehetsz *nem* a buta nőci a horrorfilmekből, akik persze sosem jönnek rá, hogy az alagsor egyenlő a halállal, az emelet egyenlő a halállal, a cséplőgépekkel teli fészter pedig *mindenképpen* egyenlő a halállal. Őszintén, ha én benne lennék egy horrorfilmben, összeszedném a barátaimat, belenéznek a tükörbe, és megpróbálnám eldönteni, melyikünk hasonlít leginkább a cuki szomszéd lányra. Mindenki más meghal, a srác pedig, aki menő sportolónak néz ki, valószínűleg titokban maga a gyilkos lenne. Kiszámítható vagy sem, attól még egy nagy párna mögül néztem a horrorfilmeket.

Megmondtam Lilithnek, hogy leparkolhat, én majd beszaladok kávéért, részben azért, mert bele akartam kóstolni az időjárásba, de inkább mert láttam, mennyire megijeszti a gyorséttermi dolgozókat. Egyszer mesélte, hogy talált egy döglött legyet egy vákuumzáras zacskóban, aztán beledobta a sült krumplijába, hogy ingyen kaját kapjon

egy étteremben. A legrosszabb, hogy biztos voltam benne, nem is igazán az érdekli, hogy pénzt spóroljon. Szerintem csak szerette kínozni az embereket.

Kicsit szorosabban a nyakam köré tekertem a sálamat. Igen, a *sálamat*. Sálás idő volt, és nem tudom, szerettem-e bármit annál jobban, mint hogy gyakorlatilag egy kisméretű takarót csavarok a nyakam köré, és egész nap hozzábújhatok. Azt kívántam, bár újra divatba hozhatnánk a köpenyeket. Soha nem láttam a középkori témájú sorozatokban vagy filmekben, de mérget vennék rá, hogy az emberek maguk köré kanyarították őket, és takarónak használták, amikor a kastély körül lófráltak.

Már attól, hogy megéreztem a csípős levegőt, szerettem volna szökdécselve tapsikolni, de tudtam, hogy Lilith valószínűleg spontán meggyulladna, ha ekkora boldogságot látna a visszapillantó tükörben, úgyhogy visszafogtam magam.

Sikerült megvennem a kávékat anélkül, hogy traumát okoztam volna bárkinek is, és pár perccel később visszacsusszantam a kocsiba. Lilith elvette tőlem a sajátját, és belekortyolt. Felnyögött.

– Pfuj! Undorító!

– Mi az? – kérdeztem. – Elszúrták?

– Nem, semmi baj. Tudtam, hogy ilyen íze lesz.

Felvontam a szemöldökömet, vártam, hogy megmagyarázza.

Szúrós szemmel nézett rám.

– Könnyebb utálni mindenkit, aki ilyet iszik, ha emlékszem, milyen pocskék.

– Éééértem – bólintottam, mintha tényleg érteném. Belekortyoltam a kávéba, de aztán megdermedtem. Arra számítottam, hogy Lilith felnevet, talán csak egy kicsit, de az arca kifejezéstelen maradt. Elmosolyodtam magamban. Talán ő nem tartja magát viccesnek, de én szerettem őt és az ő... *pillanatait*. Tényleg olyan bájos volt, mint egy macska. Lehet, hogy úgy tesz, mintha utálna és túl jó lenne hozzád, de akkor is tudod, hogy vágyik a vakargatásra, még úgy is, ha soha nem ismerné be. Elgondolkodtam, mit tenne Lilith, ha megvakargatnám a füle mögött, de úgy döntöttem, nagyobb kárt tudna okozni nekem, mint egy macska, úgyhogy inkább nem mozdítottam meg a kezemet. De akkor is azt terveztem, hogy megpróbálom megnevetetni, még ha ahhoz egy

döglött madarat is kell hoznom neki.

Kicsit később megálltunk az idősök otthonánál.

– Akarod, hogy bemenjek veled? – kérdezte Lilith.

– Kösz, nem, anyu – vigyorogtam.

– Tök mindegy. Amúgy is fel vagyok puffadva. Valószínűleg jobb, ha most nem mozgolódom sokat.

– Hiszed vagy sem, egész nap megletem volna anélkül, hogy ezt tudom.

– Ma szerencsés napod van. Kettőt egyért akciót tartok.

– Miből? Olyan dolgokból, amiket jobb lenne nem tudnom?

Bólintott.

Láttam, hogy engedélyre vár, és sejtettem, hogy meg fogom bánni, de felsóhajtottam.

– Oké. Mondjad!

– Néha éjszakánként egy arctalan szürke férfit látok a szobám sarkában. Nézi, ahogy alszom. Bénultam ébredek, és csak a szememet tudom mozgatni...

– Tökéletes! – szakítottam félbe, mert máris kirázott a hideg. – Ez segíteni fog az álmatlanságomon. Most megyek, hogy festeni tanítsak néhány mogorva nyugdíjast. Kösz a fuvart!

– Ja, William ma ott lesz. Benne van a programjában. Csak szólok.

William Chamberson Lilith főnöke. A barátnőm a titkárnője, és nem tudtam biztosan, nem azért szól-e erről, mert azt hiszi, hogy még mindig bele vagyok zúgva a pasiba, pedig soha nem is voltam, akár hiszi, akár nem. A középiskolai barátom megcsalt, egy másik lány kezét fogta, mindössze pár nappal azután, hogy hivatalosan bejelentettük, hogy „járunk”. Úgyhogy igen, gyakorlatilag szakértőnek számítottam az egész életet megváltoztató fájdalomban, amit a hűtlenség okozhat. William nő volt, és a bennem élő középiskolai soha még csak nem is gondolt volna arra, hogy belezúgjon egy nő pasiba, még akkor sem, ha szívdöglesztően néz ki és sármos.

William iker. A testvére Bruce Chamberson, ketten vezettek egy több millió dolláros vállalatot. Mindkettőjükkel találkoztam abban a pár hétben, mióta festőórákat tartottam itt. Az egyik lakó William feleségének nagyanyja, és a feleség, a testvér és a testvér felesége rendszeresen eljártak pókerezni a nyugdíjasokkal.

Bruce amolyan zárkózott Superman-típus volt, az álla vonala gyorsabban vágna át téglafalakat, mint a jégcsákány, a tekintetétől kiveri az embert a víz, a teste ehhez passzolóan karcsú és izmos. A haját mindig tökéletesen fésüli, és elég néhány pillanatig nézni őt, hogy egyértelmű legyen: totálisan kényszerbeteg, vagy legalábbis közel áll hozzá. Ha kedveled az embereket... vagyis úgy általában szereted a férfiakat, akkor benne nehéz hibát találni. Kivéve az egész női részt, persze.

Aztán ott van William. Ha Bruce Superman, akkor William az, ahogy Superman kinézne, ha szeretne bulizni, nem ismerné a fésűt, és némi gondja lenne a kleptomániával. Együtt valószínűtlen párost alkottak, de nagyon szórakoztató volt nézni, ahogy összetűztek, és úgy tűnt, mindig azt teszik.

Amikor megtudtam, hogy Lilith egy superbefolyásos üzletember titkárnője, bevallom, eltűnődtem, milyen főnök viselné el őt. Amint megismertem Williamet, megértettem. Lilith volt a cselszövő macska, William pedig... azt hiszem, ő inkább róka volt, amihez hozzácsapták egy kiskutya lelkesedését és jó természetét. Néha gondtalannak és ártatlannak tűnt, de a könnyed természete mögött egy ravasz zseni rejtőzött. El tudtam képzelni a vidámságot a tekintetében, ha Lilith bedobta a fapofás humorát egy fontos ügyfélnél, vagy valakit levegőnek nézett, mert épp egy SMS közepén tartott.

Bevittem egy kistáskányi kelléket a bejárati ajtón, befelé üdvözöltem az ismerős arcokat, és elkezdtem előkészülni az osztályteremnek kapott pihenőszobában. A melóval nem kerestem sokat, de legalább kerestem, és a munka kapcsolódott a művészethez, ami az én szememben győzelem volt. Amióta csak eltökéltem, hogy festő leszek, harcban álltam a világgal. Senki sem fukarkodott a poénokkal, amikor megtudta, mivel akarok foglalkozni.

„Ó, művész vagy? Akkor melyik Starbucksban dolgozol?”

Mind elmehetnek a francba. Mert nem a Starbucksban dolgoztam. Hanem... Hát, egy idősök otthonában, és néha más melókat is elvállaltam. Ráadásul amikor tényleg egy kávézóban dolgoztam, az nem Starbucks volt, kösz szépen. Igazából egy Starbucks-utánpótlás, ami talán még rosszabb. De akkor is elmehetnek a francba.

Épp azt rakosgattam ki az asztalokra, amire a „diákoknak” szükségük

lesz, amikor odakint meghallottam egy hangot, amit nem ismertem fel. A nyakamat nyújtogattam, hogy kilássak a folyosóra, és megláttam a férfit, aki beszélt. Az egyik szemöldököm önkéntelenül felszaladt.

Tetszett, amit láttam, és a szemöldökömnek is, legalábbis az egyiknek. Volt benne valami halványan ismerős. Valahogy úgy nézett ki, mint a fiú, akit a gimiben ismertem, de egy isten háta mögötti suliba jártam, úgyhogy ennek a véletlennek az esélye szinte egyenlő volt a nullával.

Egyenes hátú és atlétatermetű volt. Sötét haját rövidre vágatta, és a tekintetem azonnal a mesés ajkaira siklott. Egyértelműen nagy szenvedéllyel adta elő a mondandóját, de kábé annyira figyeltem a szavaira, mint egy gimis a hetedik óra végén.

Ő az a pasi. Akiről akkor álmodsz, amikor elhalványulnak a fények, és öt perce elmerültél a habfürdőben. Amikor gyertyák pislákolnak a kád mellett, és halk, selymesen lágy zene száll a levegőben.

Ott és akkor ki tudtam volna találni pár ezer fantáziát. *Annak a pasinak az ötven árnyalata.* Az egyikben ott állok a lerobbant kocsim mellett az út szélén – azt felejtjük el, hogy nincs is kocsim –, ő pedig ráteszi tetkós kezét a motorháztetőre, és belenéz.

– *Alaposan el kell mélyednem ebben, kisasszony. És mocskos munka lesz. A legnagyobb szerszámomat kell használnom hozzá. A péniszemet. Szexelni fogok magával.* – Igen, az álompasijaim nem túl visszafogottak.

Vagy esetleg három csuklyás alak sarokba szorít egy sötét sikátorban, erre ő megjelenik. Amikor a rosszfiúk padlót fognak, izmos karjába kap, és édes semmiségeket suttog a fülembe egész úton a lakásáig.

– *Elvesztettem a műfogsoromat.*

Beletelt egy nyugtalanító pillanatba, míg leesett, hogy ezek a szavak nem Mr. Fantázia ajkát hagyták el, hanem a hírhedt nagyfiát, aki mellém sétált. Ő volt William feleségének nagymamája, a nyugdíjasotthon igazi csintalan bohóca.

– Ó... oké – mondtam.

– És megtaláltam Earlét – közölte felkacagva, miután mosolyogva megvillantott egy borzasztóan illeszkedő fogsort.

Próbáltam nem öklendezni.

– Maga miért... Hogy mi?

– Az a személtáda múlt éjjel megvert pókerben. Most péppé verheti a kajáját, ha enni akar. – Megint nevetett, miközben eldöcögött a széke

felé. Úgy mozgott, mint egy törékeny idős hölgy, de én átláttam a szitán. A sokkal fiatalabbak könnyedségével is tudott mozogni, de szerette eljátszani az aranyos öreg nagyikát, mert az sokkal több stiklijét segített megúszni.

Próbáltam szabadulni a képtől, hogy Earl fogsora a szájában van, és újra az előbb elképzelt csodás pillanatokra fókuszálni.

A férfi William Chambersonnal beszélgetett, aki észrevett, és elindult felém. Most mindketten felém tartottak, és pillanatnyi pánikban majdnem elszaladtam.

Lecsillapodtam – alig –, és olyan mosolyt erőltettem magamra, ami remélhetőleg azt sugallta, hogy nem kell bugyit cserélnem.

– Ryan – szólalt meg William felém biccentve. – Ő itt Emily. Emily, ő itt Ryan. Ő vette át a feleségem pékségeit, amikor beindult a vállalkozás tévés része. És az a helyzet, hogy művészre van szüksége.

Ryan. Még a név is ismerősen csengett. Valahogy tuti elnyomtam a középsulis emlékeimet, mert nehezen kapcsoltam nevet az oly sok évvel ezelőtti muffinsütő kínzóm arcához. De meg mertem volna esküdni, hogy Ryannek hívták. Közelről ráadásul még ismerősebbnek tűnt.

Ryan a kezét nyújtotta, hogy megrázza az enyémet. *Milyen hivatalos.* Nagyot nyeltem, és előrenyúltam, hogy megragadjam a kezét, bár az összes elképzelt jelenetben az első érintkezésünk egy csók volt.

Teljesen elszúrta a rákulcsolást, és a végén a mutató- és a középső ujját szorítottam meg az egész keze helyett. Valahogy sikerült finoman lepleznie a hibámat azzal, hogy régimódi mozdulattal gyengéden maga felé húzta a kezemet, amitől elpirultam.

– Helló! – mondtam.

Összehúzott szemmel nézett rám. Ha nem lett volna több eszem, azt hittem volna, hogy ő is ugyanazt a dejá vu-t éli át. Kissé félrebillentette a fejét, és úgy tűnt, hogy talán mond valamit, de aztán szinte észrevétlenül megrázta a fejét.

– Tehát maga a művész? William nagyon dicsérte a munkáit. Szeretném megnézni őket.

– Szegény vagyok, és szeretek képeket festeni. Ezen kívül sok bizonytalansággal, kétkedéssel és érzelmi fájdalommal küzdök. Mindez elég ahhoz, hogy művész legyek, nem?

Ryan elmosolyodott, és William felé fordult.

– Kell nekem.

– Hol? – kérdeztem.

A két férfi visszafojtotta a nevetését.

Hol? Most komolyan ezt kérdeztem? Úgy éreztem, kell nekem egy olyan régimódi legyező, hogy lehűtsem magam, vagy egyszerűen csak egy nagy zsák, amit a fejemre húzhatok.

– Képletesen értettem – felelte Ryan. – Elnézést. Kissé előreszaladtam. Halloweenbulit rendezek mindenkinek A *buborékos péknél* és a *Galleonnál*. Ez amolyan csapatépítő. Legalábbis ez az ürügy, hogy használhassam William pénzét.

A *buborékos pék*. Az emlékeimben képek tűntek fel a srácról, akit a gimiben ismertem, és akivel párba kerültünk háztartástanórán a végzős év első napján. Ő volt a tipikus népszerű sportoló, aki a sulis visszataszítóan leggyönyörűbb és leggenyőbb csajával járt. Arra számítottam, hogy lazázni fog, és azt akarja, hogy minden előtt én csináljak, de tényleg úgy tűnt, hogy szeret főzni, és jól is ment neki. Ez a srác volt az. Biztos.

Amint a gondolat átcikázott az agyamon, minden szélesebben bevillant. Ahogy nem állt ki mellettem, amikor a barátnője, Haisley leégetett a fél iskola előtt, vagy ahogy hagyta, hogy a csaj kitaláljon rólam egy sztorit, és soha nem védett meg. Mindennek a tetejébe még ahhoz is volt képe, hogy azzal a muffinnal, amit *együtt sütöttünk*, összekente a végzős művészeti projektet.

Csak az akadályozott meg benne, hogy a lábára tapossak és mondjak neki pár keresetlen szót, hogy eléggé biztosra vettem, hogy igazából ezt soha nem akarta. A barátnője utána mindig diadalmasan vigyorgott rám, és az a Ryan, akit ismertem, sokkal inkább tűnt olyan srácnak, aki magára vállalja a dolgokat mások helyett, mint hogy ilyet tegyen.

Szóval az igazságot sosem tudtam meg, de már semmi sem tűnt olyan borzasztóan rossznak, különösen ennyi év távlatából. Gyerekek voltunk, és hülyeségeket csináltunk. Igen, utáltam őt, de most tudott egy munkalehetőséget. Ráadásul hosszú évek teltek el, úgyhogy nevetséges lett volna továbbra is haragot tartani, nem?

– Barom. – William a telefonját nézte, és úgy tűnt, nem igazán érdekli Ryan vallomása. – Hé, úgy tűnik, épp licitháborúba keveredek az eBay-en. Magatokra hagylak titeket, ravasz üzletembereket, hogy

lefolytassátok a szerződés megtárgyalását.

- eBay? Van, aki azt még használja? – kérdezte Ryan.
- Igen. Én folyton mindenfélét rendelek onnan.
- Például?

William szemében csintalan fény villant. Titokzatosan felvonta a szemöldökét, és hátrálni kezdett.

- Mindenfélét – ismételte, aztán sarkon fordult, és elment.

Ryan a fejét csóválta.

- Valószínűleg dildókat.
- Egyértelműen dildókat – értettem egyet. A gyomrom majd szétdurrant az idegesen repkedő pillangóktól, de Ryan barátságos tekintete nem passzolt kemény külsejéhez. Álmodni sem mertem volna, hogy dildókról beszélgessek egy fickóval, akivel a gimnázium óta most találkoztam először, főleg azzal, akivel kapcsolatban megesküdtem, hogy a halálos ellenségem, még a ruhaletépős fantáziavilágomban is.

Arra gondoltam, megkérdezem, hogy emlékszik-e rám, de mi van, ha visszavonja az állásajánlatot, ha eszébe jutok?

- Van magánál a munkáiból? Portfólió vagy ilyesmi?

A szavai ott lógtak a levegőben. Az idő lelassult, mintha a pillanatban rejlő lehetőségnek hatalmas súlya lett volna. Az ártatlan szavak mögött kíváncsiságot és érdeklődést éreztem. Mintha ott sistergett volna a levegőben, akár az elektromosság, és csak ki kellett volna érte nyújtanom a kezem. Valahogy az, hogy helyrehozom vele a dolgokat, olyan volt, mintha eltakarnék egy régi, elfeledett sebhelyet. De másrészt lehet, hogy újra feltépem a sebet.

- Beülhet az órámra – feleltem.

Kicsit kóválygott a fejem, ahogy meghallottam a saját szavaimat, amik ugyanolyan ártatlanul hangzottak, mint az övéi, de ugyanúgy megvolt a maguk titkos jelentése. Nem azt mondtam, hogy e-mailben elküldöm a portfóliómat, sőt azt sem ajánlottam fel, hogy megmutatom néhány vázlatomat, amik pár lépésre lapultak a rajztáskámban. Nem tehettem róla. Bármelyik másik napon meglelt volna hozzá az erőm, hogy hagyjam ártatlanul elszállni a pillanatot, de ma? Ma éreztem az évszakok változásának és az ünnepek közeledtének határozott izgalmát. Olyan napnak éreztem, amikor kockáztat az ember, vakmerő dolgokat tesz, és képtelen voltam uralkodni magamon.

– A klasszikus Van Gogh-kép, a *Csillagos éj* újraalkotása lesz a feladat, de halloweeni színekkel. Mostanra ez egyfajta művészi klisévé vált, viszont mindenki azt kérdezte, mikor csináljuk a *Csillagos éjt*, szóval...

– Nem Van Gogh vágta le a péniszét vagy hasonlót, és küldte el a barátnőjének?

Elvigyorodtam.

– A fülét. Arra viszont nem emlékszem, hogy elküldte-e vagy személyesen adta át. Gondolom, az ember szeretné, ha az ilyesmi frissen érne oda, nem?

– Nos, akkor elfelejtette a legfontosabb részletet. Ez kábé akkora különbség, mint SMS-ben szakítani vagy személyesen.

– Ja, persze, mert fül vagy pénisz, mi a különbség? De a kézbesítés módja...

Ryan bólintott.

– Láttam a fickó festményeit. Valószínűleg sokkal többet használta a fülét, mint a péniszét.

A kezemmel elrejtettem a mosolyomat, és a fejemet csóváltam.

– Ha azt hiszi, hogy elég pár poén híres festőkről, és kedvelni fogom, igaza van. – Megijesztett, hogy ez milyen gyorsan megtörtént. Az a könnyed beszélgetés, ami régen jellemzett minket, most úgy tért vissza, mintha semennyi idő sem telt volna el. Eszembe jutott, milyen gyorsan beleestem, és mennyire fájt, amikor ridegséggel viszonzta tinilányos szerelmemet.

– Ki mondta, hogy azt akarom, hogy kedveljen? Én csak a gyakorlat miatt vagyok itt. Az álom az, hogy elég híres legyek ahhoz, hogy ha levágom egy testrészemet, arról a gimisek évszázadokon át tanuljanak.

Szúrósan néztem rá.

– Alkut ajánlok. Ülje végig az órámat, és aztán, ha látom, mit tud, elmondom, hogy az öncsonkítása mennyire rázná meg a művészvilágot!

– Tökéletes. Vannak eszközei ujffestéshez, igaz?

A szememet forgattam, de elmosolyodtam, amikor visszatértem a helyiség előkészítéséhez. A szívem kalapált a rövid beszélgetésünktől, és már rég nem éreztem magam ilyen kótyagosnak, pláne attól nem, hogy egy pasival beszéltem. Döbbenetesen jóképű volt, és rendelkezett azzal a gyors, játékos személyiséggel, amit szerettem.

Még azt sem tudtam, hogy facér-e, vagy mik a szándékai azon túl,

hogy egy művészre van szüksége. Istenem, amennyire tudtam, talán még mindig Haisley-vel jár! Tettem magamnak egy gyors ígéretet. Ha ez a helyzet, akkor először megtalálom a módját, hogy tönkretegyem a nő napját, aztán olyan messze szaladok Ryantól, amennyire lehet. Az én megbocsátási képességem is véges.

Azt viszont tudtam, hogy úgy érzem magam mellette, mintha egyenesen visszakerültem volna a gimibe, ahol egy egyszerű pillantástól zakatolt a szívem és égett a bőröm. De többet adott, mint egy pillantás, nem?

Mély, megnyugtató lélegzetet vettem. Csak annyit kellett tennem, hogy emlékeztetem magam a művészeti iskolára. Nem számít, hogy ki lett Ryanból vagy mit akar, az a legfontosabb. Párizs. A jövőm. Az álmaim. Minden attól függött, hogy januárban felszállok-e a gépre és elindulok-e életem új fejezete felé. Remélhetőleg ez lesz a könyvnek az a része, ahol a dolgok érdekessé válnak. Eddig az életem regénye azokat a részeket jelentette, amiket átfut az ember, miközben eldönti, hogy megér-e néhány dolcsit.

Csak emlékezmem kellett erre. Volt lehetséges jövőm, amire gondolnom kellett, és az hiányzott a legkevésbé, hogy beleessek valami pasiba, aki miatt azt hinném, hogy van okom maradni és elszalasztani az esélyt.

De tényleg szükségem volt valódi melóra. Bármennyire is szerettem az esti órákat az otthonban, ez nem épp a Sixtus-kápolna volt.

Elkezdtem az órám, és elhebegtem a rövid emlékeztetőt a festékkeverésről, és hogy hogyan hozzunk létre színpalettát egy nagyobb projekthez.

Nem egyszer elakadtam, mert muszáj volt lopva Ryanre pillantanom. Nem egyszerűen jóképű volt. Mintha kikristályosodott női vágyból vésték volna ki, és letették volna az orrom elé. Pontosan a szexi nekem szóló receptje volt. Magabiztos, de nem tenyérbe mászóan. Sötét, dús szemöldök, sötét haj, a külseje pedig valahol az akcióhős és egy romantikus film férfi főszereplője között volt. El tudtam képzelni, ahogy oroszoknak húz be egy elrabolt hajó orrában, vagy lányokat emel fel a szakadó esőben, miközben örök szerelmet vall. Oké, kit akarok becsapni, azt képzeltem el, ahogy engem vesz a karjába abban a szakadó esőben.

Vagy nagyon, nagyon rég szentelt nekem figyelmet egy pasi, vagy

Ryan különleges volt.

Szinte éreztem, hogy az agyam azt akarja, figyeljek rá, mintha próbálna szólni, hogy: *tudod, mi különleges még, te petefészekagyú? Párizs! A művészeti iskola! A szakmai és pénzügyi jövőd! Az álmaid!*

A petefészkeimet túlságosan lefoglalta, hogy egyik nevetséges fantáziát játsszák le a másik után. Amíg egyenesen Mr. Szexálomra néztem, logikának esélye sem volt a koponyámban. Minden csupa szívecske meg csókos emoji. Még az sem segített, hogy emlékeztettem magam, mekkora seggfej volt a középsuli végén. Az mikor volt, egymillió éve? Kettő? Hogy hibáztathatnám őt és azokat az intenzív, parázsló barna szemeket olyasmiért, ami olyan régen történt?

Ryan nagyon koncentrált, hogy jó munkát végezzen, de imádnivalóan pocsekul ment neki. Megkönnyebbülten láttam, hogy viccelt az ujjfestéssel kapcsolatban, de úgy fogta az ecsetet, mintha valakit fejbe akarna vágni vele. Többször kellett megállnom és segíteni neki, mint a nyugdíjasoknak, mert színlátási zavarral is küzdött.

– Mit kapunk, ha összekeverjük a sárgát és a pirosat? – kérdeztem.

– Barnát – felelte magabiztosan.

Próbáltam nem nevetni. Komolyan vettem a munkámat, még akkor is, ha kevesebbet fizettek, mint a minimálbér, és még a kellékek sem jöttek ki belőle. A szüleim sosem vitték túl sokra a karrierjükben, de valamit megtanítottak: hogy becsülettel végezzem a munkámat, mindegy, mi az. Apám esetében ez azt jelentette, hogy irodaházakban mossa fel a padlót, anyám meg időpontokat egyeztetett egy fogorvosi rendelőben. Mégis megtanítottak rá, hogy a jól végzett munkára legyenek büszke, ne arra, hogy milyen munkát végzek.

Apu mindig úgy fejezte ki a dolgokat, hogy azt megjegyeztem, és ma is emlékszem, mit mondott arra, amikor közöltem, hogy művész akarok lenni. Nem vette el a kedvem, és nem mondta, hogy nincs benne pénz. Egy ideig elgondolkodott, mély lélegzetet vett, és bólintott.

„Az nagyszerű. Az emberek megpróbálják majd leszólni, de ők azért is leszólnának, mert vízvezeték-szerelő, szakács vagy titkárnő akarsz lenni. Csináld jól, és soha nem kell foglalkoznod azzal, mit mondanak!”

Ezért amikor Ryan felnézett rám azokkal az ábrándos, világosbarna szemekkel, csak lenéztem a palettájára, és a feladatra koncentráltam. Apa azt akarná, hogy jusson eszembe, most az a dolgom, hogy

festészetet tanítsak, és Ryannek nagy szüksége van a tanításra.

– Ami azt illeti, narancssárga lesz. – Gondolkodás nélkül megragadtam a kezét, és megmutattam, hogy inkább körkörös mozdulatokkal keverje a festéket a bizonytalan vagdalkozás helyett, ahogy ő csinálta. Aztán amint befejeztem, elhúztam a kezem a hihetetlenül meleg és csodás bőrétől, és bizsergés cikázott át rajtam ott, ahol egymáshoz értünk.

– Hm – szólalt meg. – Azt hiszem, nem értettem meg a technikát. Megmutatná még egyszer?

Majdnem meglegyintettem, és kuncogtam, mint egy idióta, de sikerült elnyomnom magamban, miközben elfordultam és lehunytam a szemem. *Párizs.* Úgy kántáltam a szót a fejemben, mint egy mantrát. Eddig tökéletesen sikerült kerülnöm a férfiakat. Éreztem, hogy apránként átküzdöm magam a kislányos marhaságon, ami azzal fenyegetett, hogy vakká és süketté tesz a józan észre.

– Minket is megtanít, hogyan fessük le ezt a szart? – csattant fel nagyí. A szavai kicsit egybefolytak Earl fogain keresztül. – Vagy egész este azzal a kisfiúval fog flörtölni ott elöl?

– Szüksége volt segítségre? – kérdeztem. A hangom feszült sikkantás volt, de úgy tettem, mintha minden rendben lenne.

– Aha. – Az asszony ajka gonosz mosolyra húzódott. – Elfelejtettem, milyen is a francia csók. Esetleg maguk begerjedtek megmutatnák?

Earl, akinek a szája beesett, gyűrött kis lyuk volt a foga nélkül, rekedt nevetésben tört ki, amit köhögéssel tarkított. A többi diákom vagy nem tartotta viccesnek a nagyit, vagy nem értettek semmit, nem tudtam eldönteni.

Az óra végére Ryan festménye valahogy még mindig úgy nézett ki, mintha ujjal alkotta volna, pedig láttam ecsetet használni. Kétségtelenül ez volt a legrosszabb festmény, amit felnőtől valaha láttam. Ha Jackson Pollocknak Picassóval közös gyereke született volna, aki felnőve kokainfüggő lett, és elvonási tünetektől remegő kézzel festett volna, még az is jobban sikerült volna, mint Ryan műve. A magasba tartotta, és összeráncolt homlokkal nézegette, aztán megfordította, és halványan elmosolyodott.

– Á, fejtetőn volt! – mondta.

– Biztos benne? – kérdeztem oldalra billentve a fejemet.

– Nem, nem igazán. Mázlija van, hogy nem festőtanárt kerestem, mert

az égvilágon semmit sem tanultam.

Összevontam a szemöldökömet.

– A többi diákom nem panaszkodott.

– Gondolom, nekik nem volt annyira nehéz arra koncentrálni, amit mond, ahelyett, hogy hogyan néz ki, amikor mondja.

Zavartan végigsimítottam a hajamon, és azonnal arra gondoltam, hogy biztosan végig cikin csináltam valamit.

– Nem, mármint úgy értem, jólesett figyelni magát. Látom, hogy ez nagyon fontos magának. Azt hiszem, egyszerűen elfelejtettem odafigyelni.

Elvigyorodtam.

– Ha odafigyelt volna, és ez a kép lett volna a vége, kirúgnám magam.

– Egy ilyen klassz helyről? Kizárt. Egy ilyen melót nem adhat fel.

– Hé, idehallgasson! Mázli, hogy ez az állás az enyém. Azt csinálom, amit szeretek, és fizetnek érte.

Ryan arcán lassú mosoly terült szét.

– Ez tetszik.

– Mi tetszik?

– Szenvedélyes. Ez üdítő.

– És maga? Az a szenvedélye, hogy idősotthonokban festőórákat vesz?

Nem válaszolt azonnal. Csak végignézett rajtam, miközben az ajkába harapott, aztán úgy húzta el róla a fogait, hogy attól elgyengült a térdem.

Párizs. Csak gondolj Párizsra...

Ryan arca megváltozott, mintha valami kellemetlen jutott volna eszébe. Egy pillanat alatt eltűnt a testbeszédéből a flörtölés és a szexiség, csak barátságosság és profizmus maradt, forróság nélkül.

– Ami azt illeti, két szenvedélyem van. Vezetni az üzletemet, és... ez furán fog hangozni, de az ünnepek.

– Mi ebben a fura? Mindenki szereti az ünnepeket.

Kissé félszegen vonogatta a vállát, ami aranyos volt egy ilyen dögös pasitól.

– Talán nem annyira, mint én.

Elvigyorodtam.

– Bocs. Kicsit nehéz elképzelni, milyen lehet, ha valaki túlságosan odavan az ünnepekért. Mikulásnak öltözve énekel karácsonyi dalokat?

Maga az a háztömbben, aki halloweeni horrorházzá alakítja a lakását? Vagy az, aki a zarándokokról vagy őslakos indiánokról szónokol, mielőtt hagyná, hogy bárki ehessen egy falatot is a hálaadási vacsorából?

Ryan a tarkóját dörzsölte, és úgy grimaszolt, mint aki nem tudja, hogy most mit válaszoljon.

– Mi az? – nevettem fel. – Azt ne mondja, hogy maga...

– Hát... a zarándokos dolgot sosem csináltam. De szerintem az emberek tényleg nem értik a hálaadás lényegét.

– Jaj, ne! – hördült fel William, aki épp bedugta a fejét az ajtón.

Úgy ugrottam el Ryantól, mintha rajtakaptak volna valamin.

– Elkéstem? Bevallotta már, mekkora kocka? – William besétált, és a homlokát ráncolta, miközben kivette a festményt Ryan kezéből. – Jesszusom! Te festőtanárnak nevezed magad? Ez úgy fest, mintha hagyta volna, hogy annyi festéket nyeljen le, amennyit csak tud, hogy aztán visszahányja a papírra. Igazából már az is túl kedves feltételezés, hogy a szájából jött ki. Talán a...

– Köszönöm a szakmai kritikát, William! – szakította félbe Ryan. – Legközelebb nagyon fogok igyekezni, hogy jobban sikerüljön.

– Ha belegondolok, láttam egy elefántot, ami jobb lett ennél. Tényleg. Van egy hely, ahol...

– Értjük – szólt közbe Ryan. Farkasszemet nézett Williammel, egyértelműen azt üzenve, hogy „kopj le”, de a pasinak vagy nem esett le, vagy nem érdekelte.

– Szóval... – William körbesétált a szobában, a kezét lustán végighúzta mindenén, amit elért. Megfogott egy ecsetet, végigjáratta rajta az ujjait, aztán némi gondolkodás után visszatette. – Bejövök, ti meg úgy vigyorogtok itt egymásra, mint két begerjedt gimnazista. Ez nagyon szokatlan. Mi történt azzal a Ryannel, akit ismerek?

– Mi nem...

– Csss! – szólt közbe William. – Nem kell kifogásokat keresni. Felnőttünk vagyunk. Csak megpróbálom kideríteni, hogy a jó barátom... – Ryan mellé állt, és megszorította a vállát. – ...hogya a jó barátom szeme miért guvad ki hirtelen, amikor általában ő „Mr. Csak barátok vagyunk”.

– Ha továbbra is azt akarod, hogy jó barátodként tekintsek rád, talán választhatnál jobb időpontot is, hogy erről beszéljünk – szúrte ki Ryan az összeszorított ajkai közül.

– Ó! Ó! Óóóó! – William kacsintott. – A francba, én most épp kamatystoppolok, igaz? Mindig is szerettem úgy gondolni magamra, mint... Mi a kamatystoppoló ellentéte? Kamatykapu? Nem, az úgy hangzik, mint egy bordély. Kamatyhagyó? Kamatyteremtő? – Az állát kocogtatva elindult az ajtó felé, közben további lehetőségeket mormogott, aztán köszönés nélkül kiment.

Ryan a fejét csóválta.

– Ismeri őt elég régóta ahhoz, hogy ne kelljen bocsánatot kérnem?

– Igen, sajnos a felesége nagymamája visszatérő diákom.

– Hát, még nem is magyaráztam el, mit is keresek itt pontosan. Kellene egy ember, aki legyárt néhány posztert és egyéb kelléket a halloweenakármire, amit rendezek. Nagy céges buli mindenkinek a pékségeimben és a Galleonnál. Nem lenne nagy banzáj. Ne legyen túl hivatalos, de azt szeretném, hogy legyen személyes jellege, így nem akarok előre gyártott cuccot venni.

– Mégis hány emberről beszélünk?

– Hát, nekem kábé harminc alkalmazottam van. A Galleon munkatársai ennél egy kicsit többen vannak. Szóval... Mondjuk kétezer-harminc ember?

Elkerekedett a szemem, de próbáltam adni a lazát.

– Értem. És közvetlenül maga alatt dolgoznék?

– Ha azt szeretné – válaszolta. Egy pillanatig csend támadt, a szája jókedvűen megrándult.

Lángolt az arcom, de bólintottam.

– Maga alatt megfelel. Mármint bárhogy jó lenne. – Behunytam a szemem, és lehorgasztottam a fejem. – A munka jól hangzik. Köszönöm.

Amikor Hailey kinevezett *A buborékos pék* főnökévé, nem tudtam, mihez kezdjek a dologgal. Új szenvedélyre talált abban, hogy a tévében főzött, és azt mondta, egyedül bennem bízik annyira, hogy átadja a pékség vezetését.

Persze akadt egy kis bökkenő.

A pékség, amit nekem adott, akkor csupán elméletben létezett. A *buborékos pék* bezárt, és nem maradt más, mint néhány törzsvásárló és egy receptkönyv. Gyakorlatilag árokba hajtott a kocsival, végignézte, ahogy kigyullad, aztán odaadta nekem a kulcsot.

Kihívás volt. Szerencséjére szerettem a kihívásokat. És véletlenül pont szerettem sütni is. Úgyhogy alapjaitól újjáépítettem a céget úgy, hogy Hailey férje, William volt a legfőbb üzlettársam, ami riasztó gondolat. Ő adta kölcsön nekem a pénzt az üzlet beindításához, és szerencsére üzleti partnerségünk ezzel a kezdettel véget is ért. Ugyanis William Chamberson volt a leghülyébb zseni, akit valaha ismertem, így kissé kockázatos volt rábíznom a jövőmet.

A *buborékos pék* most már három üzletben működött. Mint kiderült, pizok jól ment, hogy módot találjak a brand terjeszkedésére és növekedésére. Williamnél és Bruce-nál hagyomány volt, hogy teljes céges halloweenpartit rendeznek, és idén felajánlottam, hogy megszervezem. Azt állítottam, azért vagyok olyan nagylelkű, mert azt akarom, hogy az én alkalmazottaim is kapjanak meghívót, de az igazság az, hogy imádtam mindent, aminek köze volt az ünnepekhez. Egy hatalmas, nagy költségvetésű halloweenbuli pár ezer embernek lehet az

ünnepi időszak legfantasztikusabb elindítója, aminek valaha részese voltam.

Az évnek ezért az időszakáért éltem. Megszűnt a nyári hőség, amint beköszöntött az október, a boltokban ünnepi dallamok szóltak, és minden cég elkészítette a karácsonyi reklámjait. Mindig is odavoltam a nosztalgiáért, és az ünnepeknél nem volt nagyobb dobás. A csípős őszi esték visszarepítettek azokba az évekbe, amikor összeeszkábált jelmezekben kaptunk cukorsokkot a barátaimmal. Ez a giccses pulóverek és a zsúfolt helyiségek időszaka volt, amit beborított a pulyka és az áfonyaszósz illata. A tortamáz eszembe juttatta a friss porhót, a pattogó tüzet és a reggel a rádióból szóló karácsonyi zenéket.

Még a gondolata is olyan volt, mint a drog, és amikor elérkeztek az ünnepek, szokásommá vált kicsit túlzásba esni. Ez lesz az első év, amikor hatalmas büdzséből eshetek túlzásba, és szinte féltem, milyen borzadály partit hozok össze végül William pénzéből.

Már csak két hét maradt a nagy napig, és tűkön ültem.

Reggel olyan halkan öltöztem fel, amennyire csak tudtam. Egy kétszobás lakásban éltem New York City belvárosában. New York-i mércével átlag feletti kecsó volt. Normál mércével valószínűleg inkább akkora, mint pár egybenyitott szekrény. Ha alapból nem lett volna elég szűkös, még osztottam is rajta a lakótársammal, Steve-vel.

Gyakorlatilag mostanra már megengedhettem volna magamnak, hogy sokkal jobb helyen éljek, méghozzá szobatárs nélkül, de tudtam, hogy az üzlet eszi a pénzt. Továbbra is etetnem kellett a szörnyeteget, ha azt akartam, hogy növekedjen. Ha vissza akartam fizetni Williamnek a befektetését, hogy anyagilag függetlenné váljak, nekem is okosan kellett bánnom azzal, amim volt. Szóval spóroltam, ahol csak tudtam.

Résnyire nyitottam az ajtót, és láttam, hogy Steve összegabalyodott legújabb „majdnem modell” barátnőjével, aki egy volt rövid életű kapcsolatai véget nem érő sorában. Steve küzdött azért, hogy hátvédként kerettag legyen az NFL-ben, így özönlöttek hozzá a bombázó New York-i nők, akik közül a legtöbben csak a fizetési csekkjére ácsingóztak, amit akkor kaphatott, ha bekerül a ligába. Ha ez őt zavarta is, sosem említette.

Steve felnyögött, és a hajába túrt, amitől piszkosszőke lobonca csak még ziláltabb lett. Hunyorgott, a karfának dőlve felült, és zavartan

lenézett az ölében elterülő lányra.

– Jenna – közöltem. – A kocsmakvízen találkoztatok. Azért szereted, mert „az övé a legjobb műcici, amit valaha láttál”.

Steve felvonta a szemöldökét, és lassan bólintott.

– Jenna – mondta szinte kísérletképpen.

– Jenna – erősítettem meg.

– Hm? – kérdezte a lány. Oldalra fordította a fejét, amitől elveszítette az egyensúlyát, és lezútyant a padlóra.

Steve komikusan lassú reflexekkel nyúlt utána, hogy elkapja, aztán összerezte.

– Bocs, kicsim.

De a lány már újra halkan horkolt.

– Te tényleg tudod, hogy kell őket felszedni.

– A francba, haver! Én legalább felszedem őket. Most min dolgozol, a cölibátusod negyedik évében? Vegyek neked egy baszott papi csuhát? Pillanat! – Lassú, kábult mosoly terült szét az arcán. – Egy *nem-baszott* papi csuhát kellene vennem neked. Érted? Mert...

– Hadd ébredjen fel az agyad, mielőtt új viccel próbálkoznál! Légyszi! És a saját farkad miatt aggódj! Le fog esni, ha folyton beledugdosod mindenbe, ami mozog.

– Pontosítok. Mindenbe, ami úgy mozog, ahogy nekem tetszik. Van egy színvonal, haver, és megvannak a szabályok. Az egyiket óvszernek hívják. Tudod, az, amit neked soha nem kell venned, mert túlságosan lefoglal, hogy a lányok legjobb haverja legyél, helyett, hogy isten rendeltetése szerint beléjük tennéd a farkadat.

– Talán neked kellene papnak lenned. Ez nagyon inspiráló volt.

– Bizony, hogy az! De komolyan beszélek. Aggódok érted, haver. Nem egészséges a fénykorodat így elpazarolni... Egész nap tésztalabdákkal játszadsz, meg ilyen baromságok. Kell neked egy nő, és nem, nem olyan, aki szeret a pasijáról panaszkodni, miközben nincs kisminkelve.

– Eszedbe jutott valaha, hogy talán vannak barátnőim, de nyilvánvaló okokból úgy döntöttem, hogy nem hozom el ide őket? – Persze nem voltak, de ezt neki nem kellett tudnia.

Steve a homlokát ráncolta.

– Nőket rejtegetsz előlem? Az nem kóser. Én engedem, hogy találkozz az összes csajjammal.

– És micsoda megtiszteltetés is ez! – Jenna felé intettem. – Örülök, hogy megismertelek, Jenna. Szuper volt. Steve valószínűleg elfelejti, hogy ma este veled kellene lennie, és felszed valaki mást, de biztos nagyon különleges voltál a számára.

A csendesen hortyogó Jenna nem adta jelét, hogy hallana.

– Jaj, dehogy! Ma taco-kedd van, és mindenki tudja, hogy az ember a Cinco De Mayóból nem szed fel csajokat. Mindegy, haver. Én csak azt mondom, hogy az élet olyan, mint egy svédasztal, és annyi dögös csajt ehetsz, amennyit csak akarsz, egész nap, minden áldott nap. Közben te meg egy nyamvadt salátabárban turkálsz a paradicsomot az ujjaiddal, mint valami lúzer. A változatosság az élet öntete. Löttyints a tiedre is kicsit! Én csak ezt mondom.

– Az az élet sója.

– Pff! Ja, én is azt mondtam.

A fejemet csóváltam.

– Mennem kell dolgozni.

Steve visszarogyott a kanapéra, és ásított egyet.

– Jó szórakozást!

Steve szeretett úgy tenni, mint aki nem dolgozik, de tudtam, hogy rengeteget elemzi a videókat az edzésekről és a csapatról, edzőterembe jár és gyakorol. Ha hinni lehetett az elemzőnek, meglett volna az esélye, hogy bevegység, de tipikus Steve-stílusban lábon lőtte magát, és nem csak átvitt értelemben. Tényleg megtette. A kocsijában engedély nélkül tartott lőfegyver elsült, amikor az ujján pörgette, hogy játssza az agyát egy lány előtt. Mázlija volt, hogy magát találta el, és még sokkal nagyobb mázli, hogy nem szerzett maradandó sérülést.

Mivel nyilvánvalóan hiányzott belőle a döntéshozatal képessége, kezdőjátékosként csökkent iránta az érdeklődés, hiába volt tehetséges.

Bónuszként elég jó fizetést kapott, és mindig időben fizette a bérleti díjat. A hátránya pedig... hát, az akadt bőven, de Steve kapcsán bölcsebb döntés volt a pozitívumokra koncentrálni.

Mostanában nem dolgoztam annyit a pékségben. A legtöbb napot házon kívül töltöttem, és olyanokkal találkoztam, akiket meg kellett győznöm, hogy A buborékos pék-franchise pontosan az, amire vágnak, valamint a meglévő üzletek tulajdonosaival, hogy minden a tervek szerint menjen. Gyakran eltűnődtem, hogy miért akarom ezt a

franchise-t ilyen óriásira növelni. Sosem voltam az a típus, akit nagyon érdekelt a pénz és a siker. Akkor éreztem magam a legboldogabbnak, ha bepiszkolhattam a kezemet, és olyasmit csináltam, amire büszke lehettem. De mégis itt voltam.

Megkértem Emilyt a nyugdíjasotthonban, hogy majd jöjjön ide, hogy elmagyarázzam, mit is várok tőle a halloweenbulira. Még mindig meglepően élénken láttam őt magam előtt: eperszőke haj, lágy ajkak és kissé tágra nyílt, nagy szemek, amikről egy Disney-hercegnő jutott eszembe. Bár azt nem hiszem, hogy a Disney-hercegnők egyszer is festékfoltos ruhát viseltek volna, a hajuk pedig olyan kócos lett volna, mint Emilyé.

Tetszett, hogy olyan típusnak tűnt, aki nem cicomázza magát és készülődik órákon át. Ha ránéztem, nem egy gondosan megalkotott illúziót láttam. Önmagát adta, és ebben nem ismert tréfát. Kicsit már attól is gyorsabban vettem a levegőt, hogy eszembe jutott, milyen jólesett, amikor játékos, incselkedő kék szemével rám nézett. De az még rosszabb volt, hogy továbbra sem tudtam szabadulni az érzéstől, hogy valahonnan ismerem.

Olyan régóta dolgoztam a belvárosban, hogy lehet, hogy csak egy vásárló volt, aki mély benyomást tett rám, de nagyon furcsa kapcsolatot éreztem közöttünk, ami mélyebbnek tűnt, mint amit egy véletlen találkozás okozhatott volna.

De le kellett állítanom ezt a gondolatmenetet. Nagyon gyorsan. Az elköteleződés és a barátnők gondolata mindenféle szellemeket csalt elő a múltból, amikkel nem akartam szembenézni.

STEPHANIE KINYITOTTA NEKEM AZ AJTÓT A BOLTNÁL, amikor látta, hogy a kulcsomért nyúlok. Mosolyogva engedett be. Egyértelműen csinos volt, és azt hiszem, amikor megismertem, még dögösnek is gondoltam. De csak az elcseszett agyamra kellett bízni, hogy addig mesterkedjen, míg már csak testvérként vagy barátként gondolok rá. Olyan volt ez, mint egy védekező mechanizmus, mintha egy kamatystoppoló majom élt volna a koponyámban, ami azonnal nekiállt átprogramozni a gondolataimat, ha a romantika felé kanyarodtak. *Nem élhetjük át ugyanazt a fájdalmat és csalódást, igaz?*

Mindenki, főleg Steve szeretett azzal viccelődni, hogy meleg vagyok – vagy az ő szavaival: bujkáló „kardtisztogató” –, de egyáltalán nem így állt a helyzet. Néha túlságosan belelkesedtem, hogy nőket hozzak össze pasikkal, de inkább azért, mert aggódtam, hogy ha elég ideig szingli maradok, még a fejembe veszem, hogy randizni akarok velük. Összehoztam Hailey-t Williammel, és Stephanie-t már kétszer megpróbáltam összehozni valakivel, bár sikertelenül. De valamiért azt nem tudtam elképzelni, hogy Emilyt megpróbálom továbbpasszolni egy másik pasinak. Még a gondolatra is erős féltékenység és birtoklási vágy öntött el, ami nevetséges volt. Flörtöltem a nővel pár percig, ő meg visszamosolygott rám. Nem mintha fél térdre ereszkedve esküt tettem volna.

Tudtam, hogy pár napon belül amúgy is máshogy érzek majd. A kamatystoppoló majom valószínűleg máris azon dolgozik, hogy a lány romantikusan halott legyen a számomra, akkor is, ha még nem érzem, hogy lanyhulna az érdeklődésem.

Stephanie fürkészve végigmért, ahogy a pékség hátsó felébe sétáltunk, ahol kivett egy tálca tésztát, és kiporciózta kenyérnek. Göndör barna haja volt, kék szeme, szeplők az orrán, könnyed mosolya pedig passzolt a lány, *akivel a szüleid szeretnék, ha randiznál*-külsejéhez.

– Hmmm – szólalt meg.

– Mi az?

– Láttam már ezt a tekintetet. Csak próbálok visszaemlékezni, mikor fordult elő utoljára.

– Csak képzelődsz. Nekem nincs „tekintetem”.

Stephanie a csípőjére tette az öklét, és nagyon jól utánózta a pimasz gyereksztárokat, amikor kitolta a csípőjét, a szemöldöke felszaladt, a száját pedig szorosán csücsörítette. Úgy nézett, hogy már vártam a bérnevetők hahotájára.

Elvigyorodtam.

– Fejezd be! Nevetségesen festesz.

– Te is. És már tudom, mi ez. Ezek szerelmes szemek. Találkoztál valakivel, de a sors megpróbál elszakítani titeket. – A hangja halálosan elkomolyodott, és a szeme kicsit elkerekedett. Stephanie reménytelenül romantikus volt, és azt hiszem, minden nap úgy ébredt, hogy arról álmodott, az élete varázsütésre romantikus regénnyé változik, amiben

hosszú, szálló hajú férfiak mindig ott várnak rá a sarkon, hogy kihúzzák a bajból.

– Ki van zárva. – Fogtam egy marék tésztát, megmértem, és elkezdtem labdává gyúrni.

A lány közelebb jött, és szimatolt.

– Mióta fújsz magadra kölnit a munkához?

– Mindig így csinálom – hazudtam. – Ma reggel biztosan túl sok lett.

– Ez szerelem. – Stephanie úgy közölte, mint egy halálos diagnózist. – Nem hittem volna, hogy megérem ezt a napot. Ryan Pearson, a rendíthetetlen, randizhatatlan, jéghideg...

– Okééé. – Rá akartam ripakodni, már csak azért is, mert minél többet beszélt, annál inkább meggyőződtem, hogy tényleg érzek valami bimbózóan romantikusát Emilyvel kapcsolatban, akit alig ismerek. De nem akadhattam ki. Stephanie lökött izgatottsága miatt elmosolyodtam, bár rettegtem, hogy valamilyen szinten igaza van.

– Mikor ismerhetem meg?

Fogtam egy újabb tésztalabdát, és próbáltam nem törődni a kérdéssel, de a következő pillanatban valami nedves és ragacsos ütődött oldalról a fejemnek. Lehámoztam magamról a tésztát, és elképedve bámultam Stephanie-ra, akinek eltorzult az arca a dühtől.

– Fejbe dobtál egy tésztalabdával? Meghibbantál?

– Mikor?! – követelt választ.

– Jézusmária! – nevettem fel. – Komolyan beszélsz?

– Ryan, ismerlek már vagy... négy hónapja. Nagyszerű fickó vagy, de soha még beszélni sem hallottalak arról, hogy barátnőd van. Úgy löktél el magadtól, mint a föld leghűségesebb nős férfija, nem mintha akartam volna tőled bármit is.

Elvigyorodtam.

– Naná, hogy nem.

– Azt akarom mondani, hogy most először látlak ilyennek. New York Cityben élünk, és tuti több száz nőt látsz minden nap. Ez az egy biztosan szuper különleges, ha ennyire izgatott lettél.

– Oké. Fékezz! Senki sem mondta, hogy „szuper” izgatott vagyok. Sőt semmit sem erősítettem meg abból, amit mondtál.

– Nem is kell. Ha egy rajzfilmben lennénk, a pupilláid most kis rózsaszín szívecskék lennének.

– Hát, nem rajzfilmben vagyunk – mondtam kicsit kurtábban és határozottabban, mint terveztem, de az összes rossz emlék felszínre tört. Csak rengeteg kudarcba fulladt kapcsolat kell ahhoz, hogy belenézz a tükörbe, és elkezdj azt kérdezgetni magadtól, nem te vagy-e a probléma. A gimiben két lány megcsalt. A főiskolán egy lány szakított velem, aztán úgy döntött, már nem is a pasikat szereti. Diploma után randiztam egy lánnyal, aki a végén kidobta és szó szerint felgyújtotta az összes ruhámat, mert szerinte rajtakapott, hogy megbámultam egy csajt ebéd közben. Arról a tényről feledkezzünk el, hogy nem tettem ilyesmit. A szerelmi életemről szóló könyvnek az lenne a címe, hogy *A kudarcba fulladt kapcsolatok ötven árnyalata*. És tuti nem lenne belőle bestseller.

A ruhamáglya után végre besokalltam. Nincs több nő. Még ha akartam volna is, az agyam kivételesen jól tudott kizáró hibákat találni, általában ott, ahol egy sem létezett. Mindenben figyelmeztető jelet láttam, és könnyebb lett más pasikkal összehozni a partiképes nőket, vagy testvérként gondolni rájuk. Végére is a sosem létező pillanatok nem tudtak kudarcba fulladni.

Emily nem sokkal ebéd után lépett be az üzletbe, vállára vetett hátizsákkal. Tipikus művészhátizsák volt. A terepszínű anyagot tarka festékfoltok borították. Még a lány halántékán és arcán is volt egy kis fehér festék, amikor a pulthoz sétált, és félszegen rám mosolygott. Fekete-fehér ruhát viselt, ami tökéletesen illett rá, és egyszerre volt sokat mutató és szerény, ezért a szemem még többre vágyott.

Pont, mint amikor legutóbb láttam, most is az motoszkált bennem, hogy valahogyan ismerős. Meg akartam tőle kérdezni, de attól tartottam, hogy fura alaknak tartana, amiért egy találkozás után emlékszem rá. Vigyáztam, hogy ne mosolyogjak vissza rá túl szélesen. Amúgy sem akartam levenni a lábáról. Emlékeznem kellett az egyetemes igazságra. A kapcsolatok és én nem jövünk ki jól, és nem számít, Emily mennyire kedvesnek tűnik első látásra, a végén úgyis mindig tönkretenné a róla kialakított képemet, mint az összes többi. Ezt tegnap szem elől tévesztettem, de a külön töltött idő eszembe juttatta, hogy egészében nézzem a dolgokat.

– Keressen egy asztalt! – kértem. – Egy perc múlva ott vagyok, és megbeszélhetjük a részleteket.

– Jól hangzik! – Emily hangja élénken csengett, és az egész testbeszéde

lazaságot sugárzott, de észrevettem, mennyire nyugtalan a tekintete: ide-oda cikázott a szememtől a mellkasomig, a hátul álló Stephanie-ra, majd le a földre. A tudat, hogy valószínűleg őt is érdeklek, csak mindent megnehezített.

– Hé! – mondtam Stephanie-nak, amikor újra hátramentem, hallótávolságon kívül Emilytől. – Egy darabig magadra hagylak. Nekem...

– Te... jó... ég! – Stephanie a sarokra siklott, és kilesett Emilyre. Az ajkába harapott, és kigúvadt szemekkel fordult felém. – Borzasztóan aranyos! Akarom ezt! *Szükségem van erre!* Annyira tökéletes a számodra! Nézd meg a ruháját! – Stephanie megragadta az ingemet, és kicsit megrázott. – Tiszta festék és trutyi, mégis cuki és energikus. *Menj oda hozzá!*

Halkan nevetve ráztam a fejemet.

– Örülök, hogy igent mondasz a festőre. Pusztán szakmai minőségben alkalmazom, pusztán szakmai célból.

Stephanie nagyon komoly arcot vágott, lelkesen bólintott, aztán rám kacsintott.

– Ó, hogyne! Tökéletesen megértem. Pontosan.

– Hihetetlen vagy.

– Ez az! Ezzel kellene kezdened. Menj oda hozzá, és mondd meg neki, de próbáld kicsit édesebben és kissé kevésbé... undorodva!

Odasétáltam Emilyhez, tudatosan kényszerítve magam, hogy ügyet se vessek Stephanie-ra, aki olyan ravaszul dugta elő a fejét hátul, mint egy kutya, aki meghallotta a jutalomfalatos zacskó zörgését.

– Elkésett – mondtam, miközben kihúztam a széket, és leültem a lánnyal szemben. Csak tíz perccel múlt el a megbeszélrt időpont, de azért sikerült olyan jól újra beindítanom *A buborékos péket*, mert jó emberismerő voltam. Látni akartam, hogy vajon az a típus, aki kifogásokat keres, vagy aki vállalja a hibáit.

– Tudom. Elnézést. Nem fordul elő többet. Borzasztóan tájékozódok. Úgy tűnik, annál is borzasztóbban, mint hittem. Bárhová is küld legközelebb, kinyomtatom az útvonalat, és ráhagyok még arra is tizenöt percet. Tudja, ha fejjel lefelé tartanám, vagy ilyesmi. – Nagyon gyorsan beszélt, és kifulladásig kis nevetéssel fejezte be a mondandóját.

Az ajkai felfelé húzódtak beszéd közben, a tekintetét az enyémre szegezve. Lebilincselő hatása volt, és rájöttem, mennyire függővé lehet

válni a figyelmétől, még hozzá gyorsan.

Bólintottam. Tetszett a válasza. Őszinte, egy leheletnyi szabadkozással, de egyben magyarázattal is, hogy miért nem fogja még egyszer elkövetni ugyanazt a hibát.

– Rendben. Azt reméltem, hogy a poszttereket meg tudja csinálni a hétvégéig, a többit pedig 30-áig. Fogalmam sincs, hogy az ilyesmikre általában mennyi idő kell, de fizethetek többet, ha így túl szoros a beosztás.

A lány lenézett az asztalra, tekintete pár pillanatig azt fürkészte, aztán a szemembe nézett és bólintott. Tetszett az eltökéltség, amit láttam. Az arckifejezése alapján olyasmit kértem, ami túlnőtt a képességein, de vállalta is a kihívást.

Az átkozott nőszemély nem segített az érzelmi távolságtartás terén. Minél többet beszéltem vele, annál többet akartam tudni róla.

– A kellékeket természetesen én állom – tettem hozzá.

Emily szemöldöke ennek hallatán felszaladt, de gyorsan visszanyerte az önuralmát. Nem számított rá, hogy fizetem a kellékeket? Miféle embereknek dolgozott?

– Nagyra értékelem ezt a lehetőséget. Nem hagyom cserben. – Kimérten beszélt, és nehezen nézett a szemembe. Át akartam nyúlni az asztal fölé, hogy megfogjam a kezét, ami meglepő módon nem remegett a testbeszéde dacára. Erő és tűz áradt belőle, ami nem passzolt ahhoz, hogy közben úgy nézett ki, mint aki mindjárt elhányja magát idegességében.

– Nagyszerű. – Kivettem egy szalvétát az adagolóból, átcsúsztattam neki az asztalon, és letettem egy tollat. – Csak írja le, hogy mire lesz szüksége, és megszerzem!

– Nos, a legtöbb már megvan – válaszolta. Komoly arccal kocogtatta a toll végét a fogai között, és lassan rágcsálta. Aztán gyorsan lefirkált néhány festékmárkát, színeket és mennyiségeket, amikre szüksége lesz. Hozzáírt néhány számítógépes szoftvert és konkrétumokat arról, mit kell majd rányomtatnia a posztterekre. Azt hittem, végzett, de még gyorsan lekörmölt valamit, amit fejfelé nem tudtam elolvasni, aztán hátradőlt a széken.

Magamhoz húztam a szalvétát, és megfordítottam. Alulra azt írta: „alkotóhely”, szabadkozóan kicsi, hanyag betűkkel.

Erre nem gondoltam.

– A lakásában nincs hely?

– Próbált már valaha egy szekrényben festeni? A lakásom nagyjából akkora. Ez még nem is feltétlen lenne gond, de minden pontja tele van pakolva a cuccaimmal. Sokkal könnyebb lenne, ha biztosítani tudna egy helyet, ahol a kellékeket tarthatom és dolgozhatok. – Félszeg mosollyal várta a válaszat.

A kezemmel végigszántottam a hajamon, míg átfutottam a lehetőségeimen. Egyik pékség sem jöhet szóba, hacsak nem állítok fel egy vásznat az előtér közepén. Azt nem kérhetem, hogy jöjjön a lakásomra, úgy nem, hogy Steve... *A francba!*

– Bocsánat – szabadkozott. – Biztosan ki tudok találni valamit, ha...

– Ne, ne! Semmi baj. Támadt egy ötletem. Nem a legjobb, de ötlet.

ÚGY BESZÉLTÜK MEG, HOGY EMILY HOLNAP DÉLUTÁNRA ELJÖN A LAKÁSOMRA. Élénk, laza köszönéssel távozott, nekem pedig gombóc gyűlt a torkomba. Az összes magabiztosságom, hogy a végén vele is az lesz, mint minden nővel az elmúlt néhány évben, mintha lassan elpárolgott volna. Már nem voltam benne biztos, hogy lassan eltűnik majd a romantikus gondolataimból, hogy megjelenjen a plátói oldalon.

Stephanie álmodozva mosolygott, amikor visszamentem a pult mögé Emily távozása után.

– Csodálatos volt nézni titeket. A feszültség. A kémia. Az elfojtott érzelmek. – Összeszorított fogakkal beszélt, a keze ökölbe zárult. – Kíváncsi voltam, hogy vajon egyszerűen csak átvetődsz-e az asztalon, hogy *magadévá tedd*. Ott, abban a pillanatban.

Elvigyorodtam.

– Talán legközelebb.

Stephanie kicsit nagyobb erővel vágott mellkason, mint amire képesnek hittem.

– Ez a te bajod. A sors az arcodba bámul, te meg csak morgolódsz és vonogatsz a válladat. *Csinálj már valamit! Szerezd meg! Vedd le a lábáról! Támadd le a romantikával!*

Elvigyorodtam.

– Csak tegnap ismertem meg egy nőt, és ott szúrom el, hogy nem

támadom le?

– *Romantikával* – pontosított Stephanie.

– Semmit sem tudok róla. Lehet, hogy van pasija. A kedvenc hobbija lehet a drogozás vagy az állatkitömés. Talán nem is a pasikat szereti.

Stephanie türelmetlen pillantást küldött felém.

– A lány úgy nézett rád, mint egy kutya a szalonnacsíkra. Higgy nekem, a pasikat szereti! És *téged* is kedvel. És mi van akkor, ha nem tudsz róla semmit? Azért viszed el randizni, hogy beszélgessetek. Röpködjenek csak a szikrák!

Nekidőltem az előkészítő-asztalnak. Nem akartam előállni a farbával Stephanie-nak, de úgy gondoltam, nem hagy békén, míg el nem magyarázom a vonakodásomat.

– A múltam nem túl fényes a kapcsolatokat illetően. Jobban szeretem, ha kordában tartom a dolgokat, és kihagyom az elkerülhetetlen pofára esést, ami akkor következne be, ha a helyzet komollyá válna köztem és Emily között.

– Mondom a nagy hírt. A föld összes boldog kapcsolatban élő embere elmondhatja, hogy nem túl fényes a múltja a kapcsolatokat illetően. Aztán megtalálják az igazit. Ez a lényeg. Addig nem fog működni, de az ember próbálkozik.

– Bár ne gondolnám, hogy van valami abban, amit mondasz!

Stephanie ragyogóan mosolygott.

– Szóval megteszed?

– Csak hogy ne húzz miatta. De nem tudom, ő mit gondol minderről, úgyhogy ne reménykedj túlságosan!

– Nahát, csak így egyszerűen? – Stephanie szeme elkerekedett, és úgy hajolt hozzám, mintha valami titokzatos faj lennék. – Nem kéne legalább kicsit idegesnek lenned, mert randira hívod, csak úgy a semmiből? Mi van, ha nemet mond?

Elvigyorodtam.

– Először noszogatsz, hogy tegyem meg, most meg megpróbálsz meggyőzni, hogy félnem kellene?

– Nem, nem. Nem félned. Az égvilágon semmi miatt nem kell aggódnod. Mármint nézz magadra! Csak arra gondoltam, nagyon ciki lenne, ha tényleg nemet mondana, hiszen együtt dolgoztok. Ez minden.

A szalvétára néztem, amire Emily a kellékeket írta fel, és a legfelül

hagyott telefonszámot fürkésztem. Nem kértem el a számát. Talán ez valami finom utalás arra, hogy hívjam fel. Valószínűleg idegesnek kellett volna lennem, ahogy Stephanie mondta, de most, hogy már tudtam, fel fogom hívni, lüktető izgalom cikázott át rajtam. Meg talán némi vakrémület is, hogy új csalódás vár rám a csalódások hosszú sorában.

A lakásom kábé úgy nézett ki, mint amit a kényszeres gyűjtögetőkről szóló műsorokban lehetett látni, csak itt a gyűjtögető nyolc négyzetméteren élt. Inkább olyan, mintha valaki fogta volna egy folyosó kis darabkáját, beborította volna téglával, az egyik végéhez hozzácsapott volna egy ütött-kopott ablakot, a másikhoz meg egy ajtót. Szemléltetésül: a falak közti távolság kábé csak harminc centivel volt több, mint amilyen széles a matracom volt.

Furamód szerettem a szűk életteremet. Mindenről tudtam, hol van, és nagyon jól megtanultam eldönteni, hogy mi létszükséglet a mindennapokhoz, és mi nem. Olyan volt, mint az én kis hobbitlakom. A menedékem a zsúfolt utcáktól. Otthonos, még akkor is, ha nem igazán volt helyem úgy dolgozni a művészi projektjeimen, ahogy szerettem volna. Megtaláltam a módját, hogy megoldjam, például sokáig maradtam az idősek otthonában, és az ottani teret használtam.

Nem terveztem semmit estére, vagyis a *ki sem teszem a lábam a lakásból*-szerelés volt rajtam. Egy bő, bolyhos, macskapofis pulcsi, aminek az ujjá rálógott a kezemre. A nadrágomat már órákkal ezelőtt levettem, és akár a rendőrség is megjelenhetett volna az ajtóban, akkor sem vettem volna vissza. Ez egy ilyen este lesz: ami tökéletes.

Az agyamban még mindig ott motoszkált a néhány órával ezelőtt Ryannel az üzletében folytatott beszélgetésem. Mint tétova ujjak, amik valami oda nem illőt keresnek, az agyam végigjátszott minden szót és kifejezést, a testbeszéd minden utalását, a szemkontaktus minden pillanatát. Tudtam, hogy Párizs most mindennél fontosabb, de azt is,

hogy még csak október van. Az iskola januárban kezdődik. Olyan nagy baj lenne addig kicsit szórakozni? Az elkövetkező néhány hónapban úgy kellene élnem, mint egy apácának?

De nem ment túl jól, hogy meggyőzzem magam. Most belekezdeni egy kapcsolatba olyan lenne, mint örökbe fogadni egy halálos beteg kiskutyát. Csak szívfájdalomnak tenném ki magam, nem számít, hogy azok a kiskutyaszemek és az a dagadó, tökéletesen formált bicepsz arra sarkallnak, hogy vágjak csak bele. A fejemet csóváltam a gondolataimtól. Az agyam még a kutyás hasonlatból sem volt képes kihagyni Ryant és a bicepszét.

Vágyakozva végignéztem a falra kitett posztereimen. Legalább egy jelen volt az összes kedvenc művészemtől. Beismerem, kicsit jobban koncentráltam azokra, akikkel esetleg tényleg találkozhatok, míg Párizsban leszek, közülük is a legfontosabbra, Valeria Purgot-ra. Annyira rajongtam érte, hogy pár hete még egy nevetséges levelet is küldtem neki néhány munkámmal. Szerettem azt hinni, elég visszafogott levél lett ahhoz, hogy ne legyen teljesen nyilvánvaló, hogy gyakorlatilag rimánkodok neki, hogy a segédje lehessen, de valószínűleg egyértelmű volt. Kissé elborzadtam a puszta gondolatra, hogy milyen gyorsan utasíthatta el és dobhatta félre, ha látta egyáltalán.

Kivettem egy csésze porból készült forró csokit a mikróból, és a pulcsim ujjai között dédelgettem, miközben lezuttantam az ágyra, és folytattam az aktuális horrormaratonomat. A város éjszakai élete csak most éledezett odakint. New York Cityben ez naplementekor kezdődött, és másnap napkeltéig meg sem állt. Ezt mindig felpezsdítőnek és furá módon megnyugtatónak éreztem. Mint gyerekkoromban, amikor tudtam, hogy a szüleim még ébren vannak a földszinten, miközben én alszom. Vagy amikor elment az áram, és amíg mi zseblámpát adogattunk át egymásnak, kint változatlanul tovább dübörgött az élet.

Megszólalt a telefonom. Nem túl lelkesen néztem meg a kijelzőt, mert ilyenkor csak ápolók hívtak, akik időpontokat egyeztettek, meg telemarketingesek. Fontolgattam, hogy kinyomom, amikor megláttam az ismeretlen számot, de amilyen a mázlim, úgyis üzenetet hagyott volna. A hangüzenet odakerülne a két másik le nem hallgatott hangüzenet mellé, és legalább egy hétig stresszelnék rajta, mielőtt végre lehallgatnám.

– Halló? – szóltam bele a telefonba. Bedobtam néhány szikkadt popcorn a számba, és vártam, hogy a megúsztatlan robotszerű felvétel megkérdezi, regisztráltam-e már a szavazásra, vagy hogy tapasztaltam-e szokatlan viselkedést az alsóbb régiókban.

– Emily?

Majdnem fuldokolni kezdtem.

– Ryan? – dadogtam, aztán köhögtem. – Bocsánat. Valaki másra számítottam.

– Ó! Ha elfoglalt, visszahívhatom máskor.

– Nem! – A torkomat köszörültem, és némán megparancsoltam magamnak, hogy higgadjak le, mielőtt még hibbantabbnak tűnnék. – Bocs. Csak feszült vagyok. Egész este horrorfilmeket nézek. Ráérek. Mi újság?

Határozottan csend lett, és eltűnődtem, vajon elterelődött-e a figyelme, vagy a szavakat keresi.

– Arra gondoltam, kicsit jobban meg kellene ismerjelek, hiszen együtt fogunk dolgozni a projekten.

Az ajkamat rágcsáltam, és elmosolyodtam. Szóval már tegeződtünk.

– Pontosan mennyit fogunk együtt dolgozni? Azt hittem, csak néhány posztot és dekorkelléket készítek neked.

– Mindenre rá kell bólintanom. – A hangja kicsit védekezőnek tűnt. Cuki volt.

– Á, értem. – A tekintetem a tévé melletti íróasztalra siklott, ahol ott csücsült a párizsi felvételi levél. A vállammal a fülemhez szorítottam a telefont, aztán keresztet vetettem a levélre. *A francba a felelősséggel, legalábbis egy darabig!* – Talán igazad van. Mit javasolsz, hogyan ismerjük meg egymást? Játsszunk valamit telefonon, hogy megtörje a jeget?

– A telefon nem lesz jó. Arra gondoltam, személyesen kellene. Ma este.

Felegyenese dtem ültőmben, és kétségbeesetten néztem végig a szerelésemen.

– Ma este?

– Persze. Miért ne?

– Csak úgy. Mire gondoltál?

– Azt mondtad, horrorfilmeket nézel? A lakótársam és a barátnője kisajátították a tévét. Seggfej lennék, ha meghívatnám magam, hogy együtt nézzük? Nagy horrorfan vagyok.

Azon kaptam magam, hogy megint az ajkamat rágcsálom, és megálljt parancsoltam magamnak. Kellett, hogy legyen egy kevés nyamvadt önuralmam, hogy túléljem ezt, és januárban kijussak a repülőtérre. *Ez csak átmeneti. Csak egy kis szórakozás.* Erősen észben kellett tartanom ezt.

– Hát, jól jönne valami testesebb egy párnánál, ami mögé elbújhatok az ijesztő részek alatt.

– Rendben. Viszek kaját és pár sört. Vagy a bor jobb lenne?

– A sör jó lesz.

– Tökéletes. Indulok is. – A telefon kattant, és én zavartan meredtem rá. Hogyan indul el, ha nem is tudja a címemet?

Egy pillanat múlva csörgött is a telefon. Cinkos mosollyal vettem fel.

– Elfelejtettél valamit? – kérdeztem.

– Hol is laksz pontosan?

RYAN ÚGY EGY ÓRÁVAL KÉSŐBB KOPOGTATOTT AZ AJTÓMON. Stratégiaileg kihasználtam az időt, mióta letettem a telefont. Első lépésként nadrágot húztam. Aztán a piszkos ruháimat és összevissza heverő alsóneműimet berugdostam mindenféle résbe és zugba, ahol Ryan nem veszi észre. Majd nagyon sokáig tökéletesítettem az *egyáltalán nem töltöttem időt a készülődéssel, mindig ilyen jól nézek ki-* külsőt a tükörben. Úgy döntöttem, hogy magamon hagyom a bő pulcsit. Nem a legvonzóbb szereléselem volt, de ha tényleg együtt fogunk horrorfilmeket nézni, szükségem lesz a páncélomra.

Kalapált a szívem, amikor ajtót nyitottam. Reméltem, hogy a mosolyom azt üzeni, hogy: „Üdv a hajlékomban! Nem is vártalak, minden mindig így néz ki.”

Ryan megemelt egy hatos sört, és a klasszikus fehér műanyag szatyorba dugott barna zacskót, ami az elvitelre vett kínai kaja univerzális jele volt. Az ember tudta, hogy komoly adag, ha két szatyor kellett a biztonságos szállításához.

– Elfelejtettem megkérdezni, mit szeretsz, úgyhogy hoztam egy kicsit mindenből.

– Jaj, ne aggódj emiatt! Amúgy sem eszem. – Szóra nyitottam a számat, homlokráncolva néztem le a padlóra, aztán megráztam a fejem. – Mármost eszem. Folyton eszem. Ami azt illeti, rengeteg kaját.

Gyakorlatilag emberi konyhamalac vagyok. – Összeszorítottam a számat, hogy megakadályozzam a szófosást, ami úgy tűnt, megállíthatatlanul jönni akart belőlem.

Amikor szándékosan megpróbáltam a kapcsolatunkat Észak- és Dél-Korea szintjén tartani, egyszerűnek tűnt. Most, hogy megint kezdtem engedni, hogy elszaladjon a fantáziám, úgy tűnt, a közelében odalett a képességem, hogy úgy kommunikáljak vele, mint egy normális emberi lény.

Ryan könnyed mosollyal fogadta a fecsegésemet.

– Akkor se így, se úgy nem kell aggódnod a választék miatt. – Ryan egy pillanatra elhallgatott, hogy végignézzem a lakásomon, ami szó szerint egy pillanatig tartott, mert nem sok végignéznivaló akadt. Felkészültem a szarkasztikus vagy aggódó megjegyzésre, hogy mennyire kicsi, de ő csak az ágy mellé lépett, és letette az összes kaját a mellette álló asztalra, ami egyben a konyhaasztalom, a rajzolóhelyem és a mikrók kaja előkészítő pultjának szerepét is betöltötte, és néha arra a felületre is lehetett piszkos ruhákat halmozni.

– Nem akarok szemtelenkedni, de az asztal rossz irányba néz a tévzéshez. Vagyis együtt fogunk enni az ágyadban?

– Az fura lenne? – kérdeztem. – Eszembe sem jutott, de megpróbálhatom áttenni az asztalt, vagy ilyesmi.

– Csak akkor fura, ha azzá teszed.

– Ígérem, nem csinálok semmi furát, de stip-stop, enyém a fal felőli oldal. A sarokban nagyobb biztonságban érzem magam.

– Áll az alku.

Ryan papírtányérokba pakolta a kajákat az ágyon, mint egy mini svédasztalon, és letett nekem két sört az ablakpárkányra. Valószínűleg egyáltalán nem volt higiénikus ennyi kaja az ágyneműn, de a takarót bármikor kimoshattam. Ráadásul már így is folyton ezt csináltam.

A horrorfilmmaratonom saját készítésű gyűjtemény volt Netflix-filmekből, és olyanokból, amik még gyerekkorom sötét éveiből voltak meg DVD-n.

Bekaptam egy darab édes-savanyú csirkét, és elindítottam az első filmet. *Sikoly*.

– Remélem, tetszeni fog a válogatásom, mert lehet, hogy te hoztad az ellátmányt, de órákon át terveztem ezt a mozizós estét. Elég konkrét

sorrend van a fejemben.

– Hé, én csak azért vagyok itt, hogy legyen ürügyem inni meg gyorskaját zabálni szerdán! Ha nem egy cuki lány mellett tenném, az lehangoló lenne, nem szórakoztató.

– Hol az a lány, és hogyan hozod ide?

– Tessék?

Nagyot nyeltem, és összerezzentem. Az első poénom ma este rögtön a földre is lett tiporva.

– Csak azt próbáltam mondani, hogy én nem... hát... hagyjuk.

Elvigyorodott.

– Csak szívatlak. Értem. De komolyan, cuki vagy. Tetszik ez az egész festős szerelésed. Nagyon menő.

Próbáltam kitalálni valami szerénységet és elbűvölőt, amit mondhatnék. A kába agyam arra kényszerített, hogy maradjak az ideges nevetésnél, ami inkább úgy hangzott, mint ami egy asztmás ló száját hagyta el.

Ryan a hang hallatán felröhögött. Akaratlanul is vele vigyorogtam, mintha érteném a poént.

– Nem így nevetek. Általában.

Ryan szeme csillogott, ahogy rám nézett, és próbált uralkodni a röhögésén.

– Hát, pedig így kellene. Bárcsak lenne felvételem erről a hangról! Akkor tuti sosem lenne rossz napom. Csak előkapnám, és folyamatos lejátszásban hallgatnám, bármi volt is ez.

– Ha befejezted az ugratásomat, arra gondoltam, elkezdhetnénk a mozit. Hatórányi filmet kell ma este végignéznem, reggel pedig dolgoznom kell az új főnökömnek, úgyhogy jobb, ha belevágunk.

– Új főnök, mi? És milyen a pasi?

Úgy tettem, mint aki nagyon gondolkodik.

– Hát, ha nem lenne seggfej, aki olyan hangokért röhögi ki az embert, amiről nem tehet, jó fej lenne.

– Csak jó? Úgy tűnik, jobban meg kell ismerned. – Ryan pillantása elsötétült, és úgy éreztem, hogy az ajánlat ott lóg közöttünk a levegőben. Közelebb húzódtam hozzá, és tudtam, hogy másodpercekre vagyok attól, hogy megcsókoljam. Párizs nem is lehetett volna messzebb a gondolataimtól, amikor letettem a kezemet az ágyra, és odahajoltam.

A Sikoly bevezetője hirtelen betöltötte a lakásomat, és úgy riadtam

vissza Ryantól, mintha tizenöt éves lennék, és a szüleim épp rám nyitottak volna, miközben egy párna van a lábaim között. *Nem. Az sosem történt meg. Akkor egyszer tuti nem, amikor láttam az első Ryan Gosling-filmemet.*

– Bocs – bukott ki belőlem. – Szempillát láttam az arcodon. Épp el akartam venni, aztán... *ja.* – Végigsimítottam az ujjammal az arcán, mintha félresöpörném a szempillát. – Megvan.

– Értem. Kösz. Neked az ajkadon volt valami, épp le akartam venni. – A vigyora elárulta, hogy pontosan tudja, mekkorát kamuztam, aztán az, ahogy lassan végighúzta a hüvelykujját az alsó ajkamon, azt is, hogy még nem vagyok kint a mély vízből. – Megvan.

– Kösz. – Hatalmas rákfalatkát toltam a számba, és úgy néztem a tévét, mintha az életem múlna rajta. Rágtam, miközben az ajkam még mindig égett ott, ahol hozzám ért.

Az agyam a film első felében csapongott. Visszajátszottam a pillanatot, amikor megnyomtam a play gombot a távirányítón, és arra gondoltam, milyen könnyű lenne egyszerűen felkapni azt, megállítani a filmet, és ott folytatni, ahol abbahagytuk.

Ugyanakkor őrlődtem. Egy részem egyértelműen azt akarta, hogy legyen valami Ryannel, különben eleve nem hagytam volna, hogy a mai este összejöjjön. Bosszantó módon egy másik részem úgy tűnt, szabotázs üzemmódba kapcsol, hogy januárban felszálljak a gépemre.

Hogy érted, hogy „nem történt semmi”? – kérdezte Stephanie.

Vállat vontam.

– Ez nem valami kód. Kínai kaját ettünk az ágyán. Megnéztünk három régi horrort, és az utolsó közben elaludt. Mindent elpakoltam az ágyáról, és hazamentem. Mit kellett volna csinálnom?

– Nem tudom, udvarolni neki? Bedobni a sármodat? Levenni a pólódat?

Megálltam kezemben egy tésztalabdával, és elképedve néztem rá.

– Levenni a pólómat?

– Igen! Valamit. Mondhattad volna, hogy túl meleg van, vagy nem tudsz lefeküdni egy ágyra, ha rajtad van a pólód. A feszültség eltűnt volna, amikor kivillan a hasizmod.

– Valamiért nem hiszem, hogy egy olyan kapcsolat, ami azért kezdődik, mert kivillantom a hasizmomat, nagyon sokat jelentene.

Stephanie hosszan kifújta a levegőt, és felpattant az előkészítőasztalra.

– Igazad van. – Ökölbe szorította a kezét, és a fogai között kipréselt egy elégedetlen morgást. – Ááá! Egyszerűen akarom, hogy ez megtörténjen. Mi van, ha elszúrtad nekünk tegnap este? Neked tényleg jól megy ez a barátlistára kerülés. És annál semmi sem juttat gyorsabban barátlistára, mint egy plátóiba fordult első randi.

– Elszúrtam *nekünk*? Nem tudtam, hogy téged is érdekel.

– Szóval téged érdekel?

– Persze, hogy érdekel. Aranyos, vicces, művészi, és van benne valami.

Nehéz megfogalmazni, de tetszik. Jól érzem magam mellette.

– Akkor hol a bökkenő? Pecsételd meg a dolgot!

A bökkenő az volt, mint mindig, nem mintha ezt beismertem volna Stephanie-nak. Kedveltem Emilyt. Az is lehet, hogy nagyon. De ha a múltam valamire megtanított, akkor arra, hogy a leggyorsabban úgy lehet elcseszni köztünk a dolgot, ha átlépjük a barátság határát. Tegnap este így is elment a jobbik eszem, és meg akartam csókolni. Neki ellenállni nem olyan lesz, mint a többi lánynak. Nem voltam biztos benne, hogy számíthatok arra, hogy az agyam automatikusan kikapcsolja az érdeklődésemet iránta.

A valódi kérdés úgy szólt, hogy egyáltalán akarom-e, hogy így legyen.

– Pecsételjem meg? – nevettem. – Ez talán inkább maraton, nem sprint. Ez eszedbe jutott? Ez nem valami film, hogy a találkozásunk első másodpercében egymásba szeressünk. A valódi kapcsolathoz idő kell.

– Jaj, ne *valódi kapcsolatozz* itt nekem! Eredményeket akarok. Tűzijátékot. Még hozzá most!

– Vettem. Beteheted a javaslatdobozba, ha akarod.

A tenyerével az elülső pultnál lógó fekete dobozra csapott. A keze felverte a port.

– Ebbe?

Lilith megállt Ryan lakásának épülete előtt. Hosszú, szenvedő pillantással nézett rám, aztán akkorát sóhajtott, hogy azt hittem, kipukkan a tüdeje.

– Mi az? – nevettem.

Rám nézett a maga tipikus Lilith-módján. Sötét haj. Sötét szem. Még sötétebb arckifejezés. Ha egy tinilánynak végtelenítve apás vicceket kellene hallgatnia a fejében, olyan arcot váгна, mint Lilith állandóan. Ha nem lett volna az a leheletnyi, szinte macskaszerű élvezet, ami áradt belőle – és amit nagyon igyekezett elrejteni –, kibírhatatlan lett volna. Bár én tényleg élveztem a savanyúságát.

– Ha azt hiszed, hogy megkérdezem, mi miatt vagy ennyire izgatott, *nem fogom* – közölte Lilith.

– Nem vagyok „ennyire izgatott”. Csak hálás vagyok a kis extra munkáért.

Kétkedően nézett rám.

– És ezért csináltad meg a hajadat és olyan a szagod, mint az unikornisbőfögés?

– Várj, olyan rossz?

– Ha be vagy gerjedve, ismerd be! Úgy tenni, mintha bármi másról lenne szó, egyszerűen undorító.

– Begerjedve? Ez csak egy meló, Lilith. Egy meló, aminek örülök.

– Láttam Ryant. Amikor Hailey átadta neki a boltot, folyton bejárt a Galleonba, hogy Williammel találkozzon. Még én is belátom, hogy dögös. *Ismerd be!* Be vagy gerjedve, és reménykedsz, hogy neked támad a nagy,

kövér farkával, feltéve, hogy eddig nem tette meg.

– Lilith! – nevettem. – Ez elég konkrét. Biztos vagy benne, hogy nem a te fantáziád?

Lassan rám fordította a tekintetét, és úgy vigyorgott, hogy zavarba jöttem.

– Az én fantáziám egy sötét szobában kezdődne. A levegő olyan hideg lenne, hogy a mellbimbóim gyémántot vágnának. A pasinál korbács lenne, maszkot hordana...

Feltartottam a kezemet.

– Egész biztosan értem, köszí.

– Beismered, vagy kízással kell kiszednem belőled az igazságot?

– Mit ismerjek be?

Lilith előrehajolt, maga felé húzta a blúzomat, és lenézett a melltartómra. A keze elindult a bugyim felé, de sikerült elhessegetnem.

– Mi a fenét művelsz? – csattantam fel.

– Bizonyítom, hogy egy pasinak öltöztél ki. Fekete csipkemelltartó, és lefogadom, hogy hozzáillő bugyi van rajtad. Ismerd be! *Szajha*.

Összeszorítottam a számát, és kinyitottam az ajtót.

– Bármennyire is szórakoztat, ahogy te és a halott tekinteted molesztál, van egy kis dolgom. És ki használja ma még a szajha szót?

Lilith előrenyúlt, és elkapta a nadrágomat, pont annyi időre belelátva, hogy utána diadalmasan felnevesse.

– Tanga! Te mocskos kis...

– Oké, szia! – köszöntem, és rávágtam az ajtót. Elég ritkán lehetett Lilithet nevetni látni, kivéve, ha valakit fájdalmak gyötörtek, vagy szörnyen kínos helyzetbe került. Sajnos azt hiszem, mindkét szempontból kielégítettem őt, mert a kocsí festett üvegén keresztül láttam, hogy rázkódik a nevetéstől.

Vártam kicsit, hogy az arcom már ne égjen a szégyentől, aztán beléptem az épületbe.

Ryan lakása az első emeleten volt, közvetlenül az ütött-kopott előtér után. Nem egy stílusos, elegáns lakás volt, amire egy ilyen fickónál számítottam volna. Több pékség tulajdonosa volt és jól öltözött, de gondolom, még egy nagyon gazdag embernek is szerényen kell élnie a város közepén. Ami azt illeti, kicsit ellazultam, amikor láttam, mennyire szerény az épület. Amikor arra gondoltam, hogy egy elegáns, modern

agglegénylakásba sétálok be, aggódtam, mennyire fogom magam kínosan érezni.

Végtére is ő már látta a pici lakásomat. Visszagondoltam az előző éjszakára, és be akartam mászni saját magamba, aztán elbújni a takaró alatt. Nemcsak hülyén hátráltam ki a csókból, de ráadásul el is aludtam a Ragyogás közben. Nem én tehettem róla, hogy Ryannek annyira jó illata volt, vagy hogy olyan kellemesen és biztonságban éreztem magamat mellette. És talán alig néztem a filmeket, mert annyira lefoglalt az, hogy ott van közvetlenül mellettem, és úgy árad belőle a forróság, mint egy radiátorból.

Az sem segített, hogy fogalmam sem volt, hogy most hogyan állunk egymással. Most mi „beszélgetünk”, „randizunk”, „száguldunk az eljegyzés felé”, vagy már el is jutottunk a „megpróbáltuk, de nem működött”-höz? Álltam az ajtaja előtt, és vártam, amíg már nem ziháltam annyira, hogy kiakadna tőle, majd az ajtóhoz emeltem a kezemet.

Kétszer kopogtattam, és vártam. Hangos dobogás, káromkodás, aztán lányos kuncogás. Próbáltam rendezni az arckifejezésemet, ahogy álltam, és bámultam a pattogzó festéket az ajtón. Amikor azt mondta, hogy használhatom a lakását a festéshez, adott nekem egy kulcsot és pár instrukciót: kopogj kétszer, és várj két percet. Komolyan azért mondta nekem, hogy várjak, mert időt akart, hogy kitessekeljen valami csajt az ablakon, mielőtt belépek? Komolyan megpróbált megcsókolni tegnap éjjel, most meg már valami szajhával hetyegett? *A francba, Lilith!*

Összeszorítottam a fogamat, a nyelvem pedig bizsergett a vágytól, hogy kibukjak, és valami kárt okozzak. Bármit, ami elveszi a megaláztatás éjét, amit éreztem. De rá kellett szólnom magamra, hogy nyugi. Semmi igényem nem lehetett a pasira. Még ahhoz sem volt jogom, hogy kiakadjak, amiért a lakásában kell dolgoznom, tekintve, hogy az én problémám volt, hogy térre van szükségem a munkámhoz. Ezt egyszerűen le kellett nyelnem és elviselnem. Legalább ez megkönnyítette a helyzet „a pasik most rossz ötlet” részét.

Pontosan két percnél nyitottam ki az ajtót. Először egy félmeztelen nőt láttam meg piros bugyiban és bő pólóban. A haja kócos volt, de a szépségével sikeresen hozta a filmes verzióját a csajnak, aki most kelt fel, nem azt, amit általában én hoztam össze: a szám sarkában

megszáradt nyál, puffedt szem, szénakazal haj és fura póz.

Mosolyt varázsoltam az arcomra, és kezet nyújtottam neki.

– Csak dolgozni jöttem – mondtam. Mindenképpen meg akartam értetni vele, hogy itt nem lesz cicaharc valami pasi miatt. Az övé lehet.

A lány felvonta a szemöldökét.

– Mármint prostiként?

– Hogy mi? Nem. *Nem!* Művészként. Festek. – Kicsit kihúztam magam. *Gyakorlatilag időseket tanítok a festészet alapjaira egy nyugdíjasotthonban hetente háromszor, és bármilyen munkát elvállalok közben.* De ezt neki nem kellett tudnia.

– Ó! Steve bérelt fel, hogy megfess meztelenül vagy ilyesmi? – Felvonta a szemöldökét, és csavargatta a haját. – A jobb profilom a legjobb, kivéve, hát... nagyon magas szögből. De még úgy is talán jobbról nézek ki a legjobban, csak nem túl messzi jobbról. Az orromon van ez a kis hupli, látod?

– Pillanat, ki az a Steve?

– *Jack, azt akarom, hogy úgy rajzolj le, mint azt a francia lányt{2}* – szólalt meg egy férfihang, amit nem ismertem fel. Megfordultam, és egy félmeztelen, kócos, piszkosszőke hajú pasit láttam, aki nekidőlt az ajtófélfának. Úgy nézett ki, mint egy modell, és az öntelt arckifejezése elárulta, hogy ezt tudja is.

– Te jó ég! Rossz lakásba jöttem. Borzasztóan sajnálom! – Hátrálni kezdtem az ajtó felé, a kezem tapogatózott valami, bármi után. Csak ki akartam jutni, hogy aztán életem végéig dagonyázzak a megaláztatásban. Az agyam tudta, hogy valami nem stimmel, de a pillanatnyi káoszban nem állt össze a kép, például hogy miért működne a Ryantól kapott kulcs, ha rossz helyen lennék, de túl gyorsan pörögtek a gondolataim ahhoz, hogy megálljak, és felfogjam a teljes képet.

A pasi vállat vont, és karba tette a kezét. Atlétatermete és ragyogó, napbarnított bőre volt. Bár tudtam, semmi komoly nincs Ryan és köztem, úgy éreztem, el kell fordítanom róla a tekintetemet a jövőendő nemzedékek érdekében. Ha ez a fickó egy aranyifjú sportoló, aki mindent megkapott a gimiben, akkor Ryan inkább a dögös pasi volt, aki megmagyarázhatatlan módon sosem tartott a „menőkkel”. Még akkor sem, ha mégis. Volt benne valami nyersesség, de nem úgy viselte, mint valami érdemérmet. A rejtély halvány köde vette körül, Steve pedig az a

típus volt, aki kábé annyira volt mély és valódi, mint a barnulása.

– Tekintve, hogy Ryan kábé nullaszer hozott ide lányt, mióta itt lakunk, azt hiszem, talán tényleg rossz lakásba jöttél. De úgy tűnik, a kulcsod működik, szóval...

– Ismered Ryant? – kérdeztem a padlótól.

– A lakótársa vagyok, Steve. – A pasi közelebb sétált, és laza mosollyal kezét nyújtott. Az a fajta mosoly volt, ami rávette a lányokat, hogy hülyeségeket csináljanak. Nekem kicsit túl öntelt, túl magabiztos volt. Azokat a pasikat szerettem, akikben legalább egy kis szerénység volt. *Mint Ryan.*

– Emily vagyok.

Ezután a félmeztelen lány rázott velem kezét.

– Jenna. – Vidáman rám mosolygott. – Steve hamarosan hátvéd lesz az NFL-ben. – Felvont szemöldökkel várt, mintha ettől el kellene ájulnom vagy bepisilnem.

– Elég menő vagyok – közölte Steve. Úgy vont vállat a saját kijelentésére, mintha valamiért szerénynek hinné magát.

– Szóval, pontosan hol van Ryan? Azt mondta, használhatom a lakását, hogy elkezdhessek dolgozni a neki készülő projekten, de nem tudom, hol tehetném. – Végignéztam a szűkös lakóteret. Alig volt hely másnak a kanapén, a tévén és a kis konyhán kívül, nemhogy egy vászonnak. Őszintén, ha ez a felállás, még nálam is jobb a helyzet, de némi büntudattal arra gondoltam, hogy ezt Ryannek nem fogom elmondani.

Megfordultam, amikor hangos lépéseket hallottam kintről, mintha valaki futna. Kitérult az ajtó, és ott állt Ryan, kifulladásra és kissé riadtan.

– Itt vagy! – zihálta.

Megvontam a vállam. Azt hittem, egész jól sikerült úgy tenni, mintha nem érezném még mindig furán magam a tegnap este miatt.

– Aha. Úgy tűnik, most te kétsél.

Ryan homlokráncolva nézett Steve-re és Jennára.

– Bemutatkoztatok?

Steve feltartotta a kezét.

– Dehogy, haver. Csak bámulunk rá, mióta belépett ide. Mégis miért jutott volna eszünkbe szóba állni vele?

Ryan becsukta az ajtót, és intett, hogy kövessem.

– Gyere! Csináltam egy kis helyet a hálószobámban.

– A francba! – suttogta Steve Jennának. – Eddig még soha nem láttam, hogyan csajozik. Úgy látom, a meglepetésszerű letámadás technikáját alkalmazza. Ez a villámdákós harcmódor. Azt hittem, az csak mítosz. Szerinted megmutatja a lánynak a farkát, amint becsukja az ajtót?

– Egyértelmű – jelentette ki Jenna.

Ryan csak annyira állt meg, hogy szűrős szemmel rájuk nézhessen.

– Ez most komoly? Emily *nekem dolgozik*. Néhány baromságról azt sem tudom, honnan szeded.

Na – gondoltam –, *akkor ezt tisztáztuk*. Ha volt is bármilyen illúzióm azzal kapcsolatban, hogy valami alakulóban lévő barátnőként gondol rám, azt hiszem, annak befellegzett.

Steve tett róla, hogy lássuk, ahogy kacsint és felfelé fordított hüvelykujjat mutat, miközben Ryan bevezetett a szobájába.

Ryan a fejét rázta.

– Elnézést kérek miatta. A két perc várakozás azért kellett, hogy esetleg teríthessek egy takarót rá meg a lányra, akivel van, mielőtt belépsz, de tovább tartott beszerezni neked az összes cuccot, mint hittem. – Letett egy csomó műanyag szatyrot tele mindenféle művészkellékkel. – Őszintén szólva, talán nem kellett volna neked kulcsot adni, de azt akartam, hogy bejöhess dolgozni, amikor csak kell, akkor is, ha én nem vagyok itt.

– Semmi gond. Egész vicces fickó.

Zajt hallottam az ajtó felől a hátam mögött. Megfordultam, és azt láttam, hogy egy „Magnum XL” óvszer csusszan be. Közben Steve azt suttogta:

– *Villámdákó.*

Ryan visszarúgta a gumit az ajtó alatt, és szabadkozva nézett rám.

– Ha el szeretnél menni, és úgy tenni, mintha soha nem követted volna el azt a hibát, hogy idejössz, megértem.

– Nem. Bocs. A nyakadon maradok. – Azt hittem, a szavaim egyértelműek, de az ezután beálló csendtől mintha többletjelentést kaptak volna. – Festőként túl nehéz munkát találni ahhoz, hogy felmondjak – tettem hozzá.

– Azt mondanám, nem, ha ennyire tehetséges vagy, de még nem láttalak festeni.

– Hát, ha hoztál mindent, ami a listán van, ez néhány órán belül

megváltozik.

Felemelte a szatyrokat az ajtó mellől, és mindet ledobta az ágyra. Helyeslően bólogattam, miközben átnéztem a legtöbb holmit, de a festékek láttán összerezzenem kicsit. Felemeltem az egyik üveget.

– Ez olajfesték. Jó márka, de szinte soha nem használom, szóval... – mondtam lassan. – Úgy érzem, követelőzők, de nincs megfelelő papírom és ecsetem, hogy ezt használjam.

– Akkor úgy tűnik, újabb körútra megyünk. Miért nem kísérsz el, hogy most biztosan jót vegyek?

– Oké... – Vegyes érzésekkel fogadtam az ötletet. Egyrészt azt hittem, könnyű lesz profin viselkedni, még akkor is, ha az ő lakását használom. Azt hittem, megmutatja nekem, mi hol van, aztán hagy egyedül dolgozni. Másrészt jó mókának hangzott elmenni vele vásárolni. Ráadásul konkrétan kiválaszthattam a minőségi festékeket, amikre eddig csak álmomban futotta.

Kábé tizedszer fontolgattam, hogy megkérdezem, emlékszik-e rám a gimiből, de aztán meggondoltam magam, és inkább csak a nyomába szegődtem, amikor kiment a lakásból. Mindaz, ami egykor történt, minden vele töltött órával egyre kevésbé tűnt fontosnak.

Amikor kinyitottuk az ajtót, Steve és Jenna épp odaégettek valamit a konyhában, és azon vitatkoztak, ki tehet róla. Steve megfordult, és Ryanre nézett.

– A francba! A villámdákóból a „villám” arra vonatkozik, milyen gyorsan kapod elő a nehézfegyvert, nem arra, hogy milyen gyorsan végzel.

– Elmegyünk vásárolni – közölte Ryan.

– Vásárolni... – Steve meztelen, izmos hasát vakargatta a kezében tartott műanyag spatulával. – Azt hiszem, azt még soha nem próbáltam. Hé, ha nehezen áll fel neki, mutass neki pár klasszikus karácsonyi filmet! Seperc alatt benned találja magát, ha felpörgeted az ünnepekkel. Suttogd azt a fülébe, hogy: „feldíszítem a fát”, vagy ilyesmi! Esetleg kérdezd meg, hogy meg akarja-e tömni a pulykát!

– Aha – mondta Jenna teljesen komolyan. – A pulykás jobb. Stílusosabb – tette hozzá apró vállrándítással.

Ryanre néztem valami jelért, hogy erre mégis mit válaszoljak, de ő csak megfogta a kezemet, és a nappalin keresztül az ajtóhoz húzott.

Várt, míg néhány lépésre eltávolodtunk, és csak akkor szólalt meg.

– Bocs Steve miatt.

– Nem kell bocsánatot kérned. Az én legjobb barátnőm kész szociopata, úgyhogy nincs jogom ítélkezni, hogy milyen társaságot választasz.

– Ha nem találkoztam volna még Lilittel, azt hihetném, hogy túlzol.

– Kell egy kis idő, míg megszokja az ember.

– Ez talán a klórra is igaz, de belehalsz, míg annyit iszol, hogy ez kiderüljön.

Elvigyorodtam.

– Annyira nem vészes.

– Amikor először találkoztam vele, konkrétan rám sziszegett, mert kezet próbáltam rázni vele.

– Néha csinál ilyesmit. Ő csak próbál... hát... talán hatalmat gyakorolni? Oké, hangosan kimondva úgy hangzik, mintha mégis *annyira* vészes lenne. De mélyen legbelül nagyon aranyos.

Sétáltunk pár háztömböt a legközelebbi művészellátóig. Ryan lassított, és elolvasta egy elegáns kis gasztrokocsmá étlapját, amikor elhaladtunk előtte, aztán megnézte az időt a telefonján.

– Az igazat megvallva éhen halok. Nem bánnád, ha ennénk valamit?

Megnéztem az étlapot, és láttam, hogy a legolcsóbb kaja tizenöt dollár. Épp keresni akartam egy kifogást, ami nem árulkodik túl nyilvánvalóan csóróságról, bár biztosra vettem, hogy Ryan már rájött, hogy nem úszom a pénzben.

– Én állom – mondta gyorsan. – Ez most amúgy is a munkaidőd. Az a legkevesebb, hogy fizetem az ebédszámlát.

– Semmi gond, tényleg. Nem akarom bonyolítani a dolgokat.

Ryan felvonta a szemöldökét.

– Lehet, hogy igazad van. Talán még annál is bonyolultabb lenne, mint azt eldönteni, hogy menő vagy-e, hogy elaludtál a *Ragyogás* legijesztőbb részein, vagy én vagyok ennyire unalmas.

– Nem, egyáltalán nem voltál unalmas! Hiszed vagy sem, egy ideje már nem voltam túl népszerű a férfiak körében. Tehát ha Monopolyztunk volna, akkor is ez lett volna a legizgalmasabb randim évek óta.

– Tehát a te fejedben ez egy randi volt.

– Ó... nem! Egyáltalán nem. Kivéve, ha neked az volt.

– Persze, hogy nem. Ha elkezdenénk randizni, az emberek azt hinnék, csak azért adtam neked ezt a munkát, mert tetszel.

– Nem tudtam, hogy az állást ekkora közfigyelem övezi.

Ryan elvigyorodott.

– Nem is. Vagyis nem egészen. Szóval, röviden, azt hiszem, megengedhetünk magunknak egy közös ebédet, te pedig magadnak azt, hogy hagyd kifizetni nekem a számlát. Te mondtál valamit az éhező művészekről, nem?

– A viccet félretéve azt hiszem, az lesz a legjobb, ha előállok a farbával. Januárban el kell utaznom Párizsba. Felvettek egy ottani művészeti iskolába, és nem hagyhatom, hogy bármi is megakadályozzon abban, hogy elmenjek.

– Nahát! – Ryan megdöbbsent, és kicsit latolgatta magában mindezt, miközben bólogatott. – Hát, én mérleg vagyok, allergiás a latexre, és egyszer túl mélyre süllyedtem a tengerben, amikor szörföztem, és majdnem megfulladtam. – Zavartan nézett rám. – Mi van? Azt hittem, mindenféle apróságot osztunk meg magunkról.

Vigyorogva a karjára csaptam.

– Seggfej! Tudod te, miről beszélek. Ne tégy úgy, mintha nem értenéd!

– Talán igen, de ez csak akkor randi, ha jól érezzük magunkat. Úgyhogy megígérem, olyan unalmas leszek, amennyire csak tudok. Talán még az is sikerül, hogy kettőből kétszer elaludj.

– Egész biztosra veszem, hogy nem így működik. Csomó pocsék randin voltam már.

– Igen? Mikor volt az utolsó?

Megnéztem a képzeletbeli órát a csuklómon, unott fejet vágva.

– Már ennyi az idő?

Ryan elvigyorodott.

– Ez tetszik. A pimaszság és a szarkazmus jól áll neked.

– Ne próbálj levenni a lábamról! Ez elvileg egy unalmas, élvezhetetlen nem-randi.

– Addig nem nem-randi, amíg be nem megyünk. – Ryan kitárta az ajtót, és intett, hogy lépjek be. – Csak utánad.

Emily mellettem ült a bárpultnál. A hely kellemes légköre nagyon illett a gasztrokocsmajelleghoz, egészen a söröshordós bárszékekig és a durva fapadlóig. Emily a füle mögé tűrte a haját, miközben az étlapot nézte. Tetszett a füle. Kicsit elállt, és el tudtam képzelni, hogy egy lány az ilyesmin kiakad és hibának tartja. Számomra ez inkább megnyerő fizikai tulajdonság volt, amibe el tudtam képzelni, hogy beleszeretek – ha nem lettem volna biztos benne, hogy az agyam hamarosan közbelép, és véget vet ezeknek az érzéseknek.

De abban is egyre kevésbé bíztam, hogy az agyam meg fog menteni attól, amit most érzek. Úgy tűnt, képtelen vagyok nem észrevenni apróságokat Emilyben, aztán úgy dönteni, hogy pont jó az úgy, ahogy van, egészen odáig, ahogy az egyik lába élén hintázik, ha ideges, vagy hogy úgy tűnt, ideges, valahányszor velem beszél.

Le-föl húzogatta az ujját ugyanazokon az ételeken az étlapon. A szűk étlap legolcsóbb fogásain.

Odahajoltam, és oldalba böktém.

– Mondanám, hogy ne aggódj az ár miatt, de ez elvileg egy szar randi, igaz?

– Igaz – felelte Emily. Csintalanság villant a tekintetében. – Azt is megkérdezném, hogy miért iszunk ilyen korán, de a pocsék randi szabályai szerint valószínűleg szimplán alkoholista vagy.

– Idült alkoholista, kösz szépen. És jobb, ha megkérdezed tőlük, hogy van-e fél adag, és arról ne is álmodj, hogy extra dolgokat kérj! Te is csak vizet iszol.

– Nekem is undoknak kell lennem, vagy ez csak azért pocsk randi, mert te seggfej vagy?

– Kölcsönösen ki kell elégítenünk egymást ezen a téren.

Emily egyből felvonta felém a szemöldökét.

Nagyot nyeltem a szóhasználatomtól, és az idejét sem tudom, mióta először, de talán egy kicsit elpirultam.

– Első randin nem elégítek ki, bocs – mondta Emily lazán. Aztán mintha visszajátszotta volna a szavait a fejében, a szeme tágra nyílt, és nagyot kortyolt a vízből.

– Kizárt – mondtam gyorsan, remélve, hogy elterelem a figyelmét. – Legalább napi kétszer elvárom az orált, és azt is, hogy nekem soha ne keljen viszonzni. Úgyhogy ja, ez nem fog menni.

Emily elvigyorodott.

– Nem. *Te* nem mondhatod *nekem*, hogy nem fog működni, mert én hipervegán vagyok, és az égvilágon semmi nincs ezen az étlapon, amit ehetek. Nem hiszem el, hogy ide hoztál!

– Hipervegán? – kérdeztem, egy pillanatra kiesve „szörnyű randipartner” szerepemből, ugyanis győzött a kíváncsiságom.

Emily felnézett, és látszott, hogy nyilván valami marhaságot talált ki válaszként.

– Csak laboratóriumban létrehozott húst ehetek és szabadban termesztett zöldséget. A cukkiniknek ugyanakkora szabadságra van szükségük, mint az állatoknak, és ha kerítés veszi őket körül, az milyen élet? Hogyan támogathatnám mindezt?

– Csinálhatod azt, amit én. Nem vagyok hajlandó bármilyen fallikus jellegű gyümölcsöt vagy zöldséget enni, tudod, az utalások miatt.

– Nagyon érett döntés.

– A hipervegán dolgot egyébként te találtad ki, ugye?

Emily karba tette a kezét, és halálosan komolyan nézett rám.

– Miért találnék ki ilyesmit?

– Várj, komolyan beszélsz? Ki van zárva, hogy a kínai, amit tegnap ettünk...

Emily összeszorította a száját, próbálta elfojtani a mosolyát, de nem járt sikerrel.

Felsőhajtottam.

– Egy pillanatra a frászt hoztad rám. Majdnem tényleg szörnyű randi

lett megjátszott helyett.

– Állj! Ha csak megjátsszuk, hogy ez rossz randi, akkor igazából jó randi?

A halántékomhoz nyomtam az ujjamat.

– Ezért nem szerettem az *Eredetet*. Itt el is veszítettél.

– A viccet félretéve, csak azt próbálom elmondani, hogy ez most nem jó időpont, hogy belekezdjek valamibe egy pasival. Semmi személyes, de nem akarok téves üzeneteket küldeni.

Túl késő.

– Aha, hát, most én sem próbálok belekezdeni valamibe egy pasival. – Belekortyoltam a sörömbbe, aztán oldalra pillantottam, és azt láttam, hogy vigyorog rajtam.

– Komolyan beszélek, Ryan.

– Én is. Nem ítélek, de az nem nekem való.

Emily a bejárat felé pillantott, és ledermedt. Két símaszkos férfi közeledett a pult felé, egyik kezükkel a kabátjuk zsebében. Az egyik előrelépett, és a pénztár melletti felszolgálóra mutatott.

– Ürítsd ki! – utasította ridegen.

Lelassult az idő. Hallottam a szívverésemet a fülemben. A légzésem akadozott, és az ujjhegyeim a tenyerembe vájtak. Mintha csak a másodperc törtrésze telt volna el, mióta viccelődve évődtünk Emilyvel, most pedig olyan helyzetbe kerültem, amit a fejében minden élő ember órákon át játszhatott csak le: *hogyan állítanék meg valakit, ha belépne egy fegyverrel?*

A fejemben a válasz általában valami örült, bikaszerű letámadás volt, ami készületlenül éri a fegyverest, de itt most két fickó volt, és valószínűleg két fegyver. Ennél is fontosabb, hogy Emily köztem és a férfiak között ült. Lassan úgy fordultam, hogy amennyire csak lehet, védjem őt, és mutattam neki, hogy maradjon nyugodt. Éreztem, hogy szorosan a hátamhoz simul, és a lapockáim közé szorítja az arcát. Még zakatoló szívvel és adrenalinnaal telepumpált aggyal is szántam egy pillanatot arra, hogy kiélvezzem, milyen jó érzés, hogy így átkarol.

A helyiséget pásztáztam valami után, amit fegyverként használhatnék, és alakulni kezdett bennem egy terv. Először nem teszek semmit, mert a legtöbb rablás során nem történik erőszak, ha a rablók megkapják, amit akarnak. Legalábbis egészen biztosra vettem, hogy ezt

nem én találtam ki.

De arra gondoltam, hogy ha eldurvulnának a dolgok, felfordíthatnék egy bárszéket, és hozzávághatnám a hozzám közelebb állóhoz, aztán megszerezném a fegyvert a másiktól. Az étteremben senki sem moccant, ami nagyon jó volt.

A pénztáros reszketve előrenyúlt, hogy átadjon egy húszdollárost.

– Csak ennyi van benne? – kérdezte az egyik férfi.

A homlokomat ráncoltam, amikor újra meghallottam a hangot. Ismerősnek tűnt, de először nem tudtam rájönni, kinek a hangjára emlékeztet.

Az egyik rabló oldalba bökte a másikat, és rám mutatott.

– Van itt egy hősszerelmes. Lássuk, elég férfi-e ahhoz, hogy megvédje a csaját!

A maró gúnyon túl más is rejlett ezekben a szavakban. Szinte hamisnak tűntek, mintha egy rossz színész ismételné el egy sort, ráadásul előbb a kelleténél.

Mindkét férfi felénk fordult. Szorosabban fogtam a sörösüvegem nyakát, és a fejemben elpróbáltam, mit teszek: a közelebbit fejbe vágom, a másiknak nekimegyek. Talán fejtetőre állítom a bárszéket, aztán megragadom Emily kezét, hogy fussunk.

Az első férfi felém nyúlt, éppen akkor, amikor Emily eleresztett egy harci kiáltást. Egy festékesüveg széttört az egyik fickó fején. Meglepődtem, de a másikat sikerült ledöntennem, még mielőtt reagálhatott volna. Megfordultam, és mutattam Emilynek, hogy hátrafelé menjen ki.

– Menj arra, hívd a zsarukat!

Emily habozott.

– Indulj! – ismételtem.

A csapos már vette is elő a telefonját, hogy segítséget hívjon, a többiek pedig a kijárat felé igyekeztek. Visszahúztam az öklömet, hogy behúzzak a fickónak, akit leszorítottam, nehogy bármivel próbálkozzon, de amikor lekapta a símaszkját, megállt a kezem.

– Steve? – kérdeztem.

Magabiztos mosolyt villantott, hiába feküdt hanyatt, a földhöz szegezve.

– Mielőtt kiakadnál, nem az én ötletem volt.

– Késő. Már kiakadtam. Tudtam, hogy hülye vagy, de kirabolni egy üzletet? Teljesen meghihibbantál? És mi ez a hősszerelmes maszlag?

– Haver – Steve kihúzta a kezét a dzsekije alól, és az ujját tartotta felém fegyverként –, nincs fegyver. És... – A másik maszkos rablóra mutatott, aki a fejét dörzsölte. – Fizetni fog a fickónak, úgyhogy rendben leszünk.

A másik fickó levette festékes símaszkját, és rám mosolygott a homlokán díszelgő méretes púp alól. *Az istenverte William Chamberson!* Kacsintott, aztán a csaposhoz fordult.

– Öt lepedő, ha elfelejti, hogy ez valaha megtörtént.

A csapos a telefonjára nézett, és ledermedt.

– Készpénz? – kérdezte.

William összetekert pénzköteget vett elő, mint egy drogdíler, és odadobta a fickónak.

– Aha. Remélem, megérti, de a kollégámnak és nekem most rohannunk kell. *Most rögtön!* – tette hozzá, és vállon vágta Steve-et.

– Várjatok! – kértem. – Mi a franc akart lenni ez az egész? – Azt kívántam, bár mondhatnám, hogy teljesen meg vagyok döbbenve, de William nem egyszer húzott csőbe. A pasinak túl sok pénze és ideje volt. Úgy tűnt, azzal, hogy az üzlettársa lettem, a fejében bekerültem a lehetséges célpontjai közé. De az, hogy Steve is részt vesz benne, újdonságnak számított. Steve-nek egyedül nem volt annyi munkára csíholható agysejtje, hogy olyan poént eszeljen ki, ami bonyolultabb a pukipárnánál.

– Szerinted miért meséltem neked egy ismeretlen festőről a feleségem nagymamájának nyugdíjasotthonából, amikor szóltál, hogy szükséged van valakire? Te összehoztál engem Hailey-vel. Most rajtam a sor, hogy összehozzalak valakivel. Ti ketten tökéletesen illetek egymáshoz, és egyszer olvastam egy cikket arról, hogy az emberek között nagyon erős kötődés alakul ki életveszélyes helyzetekben. – William álló helyzetbe húzta Steve-et, majd az ajtó felé kezdett szaladni. – Szívesen! – kiáltott vissza a válla felett.

– Mit? Elmondom Emilynek, hogy átverés volt.

– Én nem tenném. – William megállt az ajtóban, és visszafordult. – Szerinted elhiszi majd, hogy neked semmi közöd nem volt hozzá? Lásd be! Azt hitted, hogy kamatystoppoló vagyok, de most nyitottam ki neked

a legjobb kamatykaput. Sétálj be rajta, cimborá! Csapdába estél. Nincs más választásod, mint elfogadni profi kerítői segítségemet. – Elegánsan fejet hajtott, és kirohant az ajtón, de a lába közben beleakadt a küszöbbe, és elterült a földön. Gyorsan felpattant, megrázta magát, és eltűnt szem elől.

Emily egy perccel később tért vissza, kifulladásra.

– Hol vannak?

A csapos felé pillantottam, aki nem csinált titkot abból, hogy a nagy köteg pénzt számolgatja, amit Williamtól kapott. Amilyen gyorsan csak tudtam, kivezettem Emilyt, hogy ne vegye észre, és ne kockáztassam, hogy bárki azok közül, aki kirohant, visszajöjjön és kérdéseket tegyen fel.

– Meglógtak – mondtam csendesen, miután kiértünk. Arra gondoltam, hogy akkor és ott elmondom neki az igazat. Emily ismerte Williamet, legalább valamennyire, és bárki, aki ismerte a fickót, tudhatta, hogy ez a terv pontosan olyan eszement agyszülemény volt, amit ő találna ki. Még a védjegyének számító idióta zsenialitása is érződött rajta, mert minél többet gondolkodtam rajta, annál inkább rájöttem, hogy Williamnek igaza volt. Emily a világ legszánalmasabb emberének tartana, ha egyáltalán gyanítaná, hogy rávettem Williamet valami ilyesmire. Úgy tűnne, mintha ki akartam volna erőszakolni egy randit, de nem sikerült szikrákat csíholni, és most a lehető legaljasabb módszerekhez folyamodva próbálnám elérni.

Annyi lenne nekem, ha elmondanám neki, és akkor is, ha nem. Legszívesebben megfojtottam volna Williamet és Steve-et.

– Nem hiszem el, hogy csak úgy kiszaladtam! Azt mondtad, menjek telefonálni, én meg gondolkodás nélkül engedelmeskedtem. – Emily halkán beszélt, és úgy fürkészte a földet, mintha ott lennének a válaszok.

– Én mondtam, hogy azt tedd. Nem akartam, hogy egyiküknek eszébe jusson túszul ejteni, vagy ilyesmi. – Elborzadtam. Csak azt próbáltam elérni, hogy jobban érezze magát, de most úgy tűnt, a saját hősködésemet nagyítom fel. – Tudod, szerintem a festékesüvegnél százharminc kilométeres sebességet mérhettek volna. Legalább. – Vigyorogva hozzátettem: – Ha nem jönne be a festés, esetleg megpróbálkozhatnál a baseball-ligában.

Emily felnevetett.

– Amint a labdákat lecserélik üvegekre, esetleg. – A jókedv eltűnt az arcáról, és elgondolkodva nézett le a járdára. Egyértelműen próbálta feldolgozni azt, ami az imént történt.

Borzasztóan el akartam mondani az igazat, de már belementem a játékba, és nem voltam ártatlan ebben a cirkuszban, vagyis nem teljesen. Vicsorogni tudtam volna tehetetlenségemben, de csak a vállára tettem a kezemet, és megöleltem.

Hibát követtem el. Ezt egyre jobban összeszoruló gyomorral tudtam, de azt is, hogy nem tudom megállni, hogy ne sodródjak az árral. Valahogy találok rá módot, hogy megoldjam ezt, vagy időt, amikor tisztázom magam. Egy jobb pillanatot. Pár nappal később talán nevezhetünk is ezen. *Talán.*

– Minden rendben lesz – mondtam. – Ráadásul mekkora az esélye, hogy ilyesmi kétszer megtörténjen? Sokan keveredtek egyszer rablásba, de hány olyanról hallottál, aki két rablásnál is jelen volt? Gyakorlatilag immunisak lettünk.

Emily halkán felnevetett.

– Megnyugtató.

– Na, gyerünk, vegyük meg a megfelelő festékeket, és drukkoljunk, hogy a művészellátót senki se akarja kirabolni!

WILLIAM ASZTALA ELŐTT JÁRKÁLTAM. Azt kértem, hogy Steve is jöjjön el. Mind a ketten jókedvűen néztek fel rám a székből, ami csak még jobban kiakasztott.

– Ti milyen világban tartottátok ezt jó ötletnek? – kérdeztem.

– Ryan. – William felháborítóan nyugodt hangon szólalt meg, mintha egy megvadult állatot próbálna lecsillapítani. – Ha te nem vagy, talán soha nem hívom meg Hailey-t arra a partira. Miattad van feleségem. Vagyis segíteni fogok neked feleséget találni, akár tetszik, akár nem. Ezenkívül mindig is úgy gondoltam, hogy menő bűnöző lennék. Ez tényleg nyerő helyzet, mindegy, honnan nézed.

– Aha – helyeselt Steve, aki őszintén szólva egy kicsit értetlenül fogadta ezt az okfejtést, de azért izgatott volt, hogy benne lehet a buliban. – Nyerő, haver. Gondolj bele!

– Elutasítom a segítséget. Mindkettőtökét. Nem kell. Világos?

William a fejét csóválta, és összefűzte az ujjait.

– Nem érted, Ryan. Ez nem *rólad* szól. Hanem arról, hogy mire van szükséged.

– Hogy mi? Ennek nincs is...

– Kell neked egy nő. És szükséged van a segítségemre, mert láttam, mit művelsz. Barátlistára teszel mindenkit, akinek cicije van. Randizás terén kihívásokkal küzdesz, de szerencsédre Steve-vel mi tehetségesek vagyunk.

– Östehetségek – értett egyet a lakótársam.

– Steve, ha meg akarnám tanulni a randizás „mennyiség a minőség felett” módszerét, hozzád fordulnék elsőként. És William, te magad mondtad, hogy nélkülem nem lennél nő.

William Steve-re pillantott, majd sokatmondón egymásra mosolyogtak.

– Azt hiszi, van beleszólása. Hát nem aranyos?

– Imádnivaló.

– Elég ebből a rossz zsaru, hülye zsaru műsorból! – nyögtem fel. – Komolyan beszélek.

– Várj! – szólt közbe Steve. – Melyikünk a hülye?

– Talán az, aki csak azért vett benne részt, mert ingyen sört ígértek neki? – kérdezte William.

– Azt akarom, hogy mind a ketten esküdjete meg, hogy ennyi volt! Nincs több fura műrablás. Megértettétek?

Steve Williamre nézett, aztán mind a ketten bólintottak és kacsintottak.

– Nincs több rablás – mondta William. – A testvérem életére esküszöm.

– Esküdj valami olyasmire, ami tényleg fontos neked! – kértem.

William döbbenten nézett rám.

– *Hogy merészeled?* A testvérem igenis fontos nekem. Van fogalmad róla, mennyivel keményebben kellene dolgoznom, ha történné vele valami? Ráadásul a bosszantása a napom fénypontja.

– Rendben. Steve?

– Meg kell esküdnöm valamire?

– Nem. Csak mondd, hogy befejezted!

– Aha. Naná. Nincs több rablás. Úgy lesz.

Lilith az ágy szélén ült a lakásomban másnap reggel. Máris kezdett furcsa, félig elfeledett rémálomnak tűnni, hogy azok a férfiak megpróbálták kirabolni a gasztrokocsmát. Lilith szinte soha nem járt nálam – sem senki más, ami azt illeti –, de vészmegbeszélést hívtam össze, és meghívtam az összes barátomat. Lilith – más néven „az összes barátom” – feketére lakkozott körmökkel a térdén ült, éhes tekintettel.

– Láttad a fegyvereiket? – kérdezte. A szavaiból hiányzott a szokásos érdektelenség. Most az egyszer az enyém volt a teljes és osztatlan figyelme.

– Nem. A kezük a zsebükben volt, de elég nyilvánvaló volt, mit tartogatnak.

– Basszus, igen! – suttogta. – Le is lőhettek volna. Megölhettek volna. Ott helyben. Agyvelő mindenfelé. Vér. Mészárlás is lehetett volna. Kellett volna az a helyszínelő cucc a vörös zsinórokkal és táblácskákkal. Vérfröccsenés-elemzés.

– Én is pontosan erre gondoltam – mondtam.

– Mit csináltál?

– Ez egyiket fejbe dobtam egy üveg festékkel.

Lilith szemöldöke felszaladt a homlokára.

– Te?

– Most mi van? Szerinted nincs bennem egy kis akcióhős, amikor úgy hozza a pillanatot? Gyerekkoromban apuval megnéztük az összes Steven Segal-filmet. Jackie Chan filmjeit is. Szerintem minden kungfuhelyzetben tudom, mit kell csinálni. Tudom, hogyan vigyek

földre valakit egy billiárddáköval. Azt is, hogy ha mellkason rúgsz valakit, megmagyarázhatatlan fehér por száll fel az ütközés helyéről. Úgyhogy igen, mondhatjuk, hogy szakértő vagyok. *Legalábbis elméletben.*

– A fegyverek az nem kungfu, Emily.

– Úgy tűnt, a fejnek dobott festékesüveg bevált, még ha úgy is éreztem, hogy összepisilem magam. Ryan meg földre vitte a másik fickót. Úgyhogy megoldottuk.

– Várj! Te léptél először? Nem Ryan?

– Nem igazán volt esélye. Egyszerűen csak megtörtént. Megfordultak, ránk néztek... Csak megtörtént. Bummm! Festék a fejhez...

– Light vagy sima sört ittál?

– Mi van?

– Nem mindegy.

– Simát, és?

Lilith helyeslően bólintott.

– Kemény.

Elvigyorodtam.

– De azért őszintén elég ijesztő volt.

– Akkor miért mosolyogsz?

– Mert valahogy szexi volt, ahogy Ryan közém és a rosszfiúk közé vetette magát. Meg ahogy ugrott, hogy leteperje a másikat, és kézbe vette a dolgokat. És elég büszke vagyok magamra is, hogy tökre lekungfuztam őket.

– Uh... – Lilith undorodó hangot hallatott. – Csak a farkával gondolkodott. Ezért ne adj neki kitüntetést!

– Ha a farkával gondolkodna, akkor nem is tudom, nem akció közben próbált volna nekem esni? Én szeretném azt hinni, hogy a szívére hallgatott.

– A férfiak farka magasan fejlett gondolkodó gépezet. Nem korlátozódik azonnali kielégülésre. Ha a farok-agy úgy gondolja, hogy le kell fektetni az alapokat, hogy megkapja, amit akar, lefekteti az alapokat. Hidd el!

– Azt hiszem, túl sokra tartod a péniszeket – mondtam. – És mitől vagy te szakértő? Utoljára akkor láttalak pasival, amikor volt az a kis kalandod azzal a gót baristával.

– Csak mert nem frissítem a kapcsolati státuszomat a Facebookon,

vagy nem posztolok képet az Instagramra, az még nem azt jelenti, hogy szingli vagyok. Uh! – Karba tette a kezét, és oldalra nézett, de a bosszúsága erőltetettebbnek tűnt a szokásosnál.

– Tegyük fel, hogy elfogadom a pénisz-agy elméletedet. Az a legnagyobb baj a világon, ha Ryan tényleg be akar jutni a lábaim közé? Talán már túl régóta nem nyúltak a bugyogómhoz.

Lilith a homlokára csapta a kezét, és lehunyta a szemét.

– Egy: soha többé ne mondd azt, hogy bugyogó, és ne használd ezt a hangot! Úgy beszéltél, mint akinek satuba van szorítva a golyója. Kettő: nem kell tudnom, mióta nem dőngettél egy pasival.

Megköszörültem a torkomat.

– Hát, nagyon örülök, hogy összehívtam ezt a kis vészgyűlést. Nagy segítség voltál, mint mindig.

Lilith felállt, és rám szegezte félig lesütött szemét.

– Emily, januárban kezded a festőiskolát. Most tényleg kötődni akarsz egy pasihoz?

Kivonult a lakásból, és becsukta az ajtót, így nem maradt más dolgom, mint tipródni a kérdésen, amivel véletlenül pont én is küzdöttem tegnap óta.

Tényleg ezt akarom?

RYAN A GALLEON ENTERPRISES ELŐTT VÁRT RÁM. Egyszerű fekete pólót és szürke rövidnadrágot viselt, és úgy tűnt, mindene csupa liszt. A pólóján ott virított A *buborékos pék* kicsi logója. Mosolyogva mértem végig.

– Cuki – közöltem.

Elvigyorodott.

– Kösz. A te szerelésed sem rossz. Mi ez, farmerruha? Menő.

Kicsit pukedliztem, és reméltem, hogy nem pirulok el. Nem kellett volna, hogy ennyire hízelegjen a bók, de mindig is szerettem ezt a ruhát. Annyira... én voltam benne. Tetszett, hogy Ryan észrevette. Az is tetszett, hogy mindig bókolt, amikor együtt voltunk. Nem intézte furán, nem éreztette velem, hogy ezzel el akar érni valamit. Olyan lazán buktak ki belőle a bókok, mintha csak kicsúsztak volna a száján, amikor eszébe jutottak.

– Üdv a Galleonnál! – Felmutatott a hatalmas felhőkarcolóra, ami

mellett álltunk. Öltönyös férfiak és ceruzaszoknyás nők siettek ki és be.

– Megtudhatom, mit keresek itt, és miért kérted, hogy hozzam el a kellékeimet? Összegraffitizzük William irodáját vagy ilyesmi?

– Bármennyire is tetszik a gondolat, nem. Azt hiszem, visszavonná az ajánlatát, ha megtennénk. William hallott a mi kis helyhiány gondunkról, és azt mondta, használhatod az egyik konferenciatermet az ő emeletén a munkához. Kirámoltatott onnan mindent, ami útban lehet neked. Az egyetlen bökkenő maga William. De valószínűleg túlságosan lefoglalja majd a munkája ahhoz, hogy sokat szórakozzon veled.

– Ó! – Mosolyogtam, de belül kicsit elszontyolodtam. Ha itt dolgozom, az azt jelenti, hogy nem lesz ürügyem annyit látni Ryant, és azon tűnődtem, valami rosszat tettem-e, hogy nagyobb távolságra vágyik. Tudtam, hogy Lilith joggal kérdezte, hogy most tényleg bele akarok-e bonyolódni valamibe egy pasival, de azt is, hogy a szívem kalapált, a bőröm pedig bizsergett, valahányszor Ryan rám mosolygott. Nem kaphatnám meg a legjobbat mindkét világból? Hagyhatnám, hogy alakuljanak köztünk a dolgok, élvezhetném az ünnepeket, aztán talán barátságosan elválhatnánk januárban, amikor eljön az indulás ideje. Mindketten felnőttek vagyunk, nem? Amíg Ryan tudja, hogy a kapcsolatunknak az első perctől van lejárat ideje, nem alakulhat rosszul.

– Rossz ötlet? – kérdezte.

– Nem, nem. Egyszerűen fantasztikus. Csak azon gondolkodtam, letepernek-e, ha így lépek be azon az ajtón. Kicsit alulöltözöttnek érzem magam.

– Ha így nézel ki, lehet, hogy én teperlek le. Ők nem fognak. – Mosolygott, de az aztán megnyúlt az arca, amikor leesett neki, mit is mondott.

– Bármilyen csábítóan hangzik is, láttam, hogy tegnap hogyan teperted le a rablót. Ne vedd sértésnek, de nem szeretnék agyrázkódást kapni.

– Ó, ha téged tepernélek le, sokkal gyengédebb lennék.

Felvontam a szemöldököm.

– Talán az lenne a legjobb, ha befognám – tette hozzá.

– Akkor hogy sülyedhetnél még mélyebbre abban a szép kis gödörben, amit ásol?

– Bocs, nem tudtam eldönteni, hogy a tegnapi randink jó volt-e vagy rossz, úgyhogy azt hiszem, még mindig nem tudom biztosan, hogy viccelődhetek-e azzal, hogy leteperlek, vagy az tiltott zóna.

– Nos, tanúja lenni egy rablásnak és üveget vágni egy pasi fejéhez mindig is nagyon elől szerepelt a fantáziáim top tízes listáján. Teljesen elszúrta, hogy elrontsd azt a randit.

– A francba! Azt hiszem, adnod kellene még egy esélyt. Megígérem, hogy a következőt utálni fogod. Ezen kívül el kell mondanod a fantáziáid listájának összes többi tételét. Nem heccelhetsz ilyesmivel, hogy aztán lógva hagyj.

Rávigyorogtam.

– Azt a listát magammal viszem a sírba.

– Hm. Ezt majd még meglátjuk, nem igaz? – Kinyitotta nekem az ajtót, és kicsit pimaszul felvonta a szemöldökét.

Odabent elhaladtunk a recepcióspult előtt, ahol két elegáns kontyos, csinos fekete ruhát viselő nő ellenőrizte a névkitűzőket. Próbáltam feldolgozni a tényt, hogy felerészben William Chamberson vezette ezt az egész birodalmat, de nem igazán sikerült. Én csak azt a változatát ismertem, amelyik szeretett káoszt okozni az idősoththonban, és ugratni a feleségét. Úgy gondoltam, hogy a visszafogottabb testvére, Bruce nagyobb szerepet játszott üstökösszerű sikerükben.

Együtt vártunk egy liftre, és beszálltunk az elsőbe, ami csilingelt. Ryan megnyomta a harmincnegyedik emelet gombját, és várt. A lift szinte minden emeleten megállt, jöttek-mentek az emberek, sosem hagytak minket egyedül egészen a tizennegyedikig. Aztán ott az ajtók záródtak, és egyedül maradtunk.

Szinte végszóra kialudtak a fények. Valami nehéz és fémes kattant felettünk. A lift morgott, aztán hirtelen megállt.

Homlokráncolva néztem a kezelőpanelre, ahol az összes lámpa vadul villogott.

– Istenem! – A hátamat a falnak szorítottam, és körülnéztem. – Láttam egy horrorfilmet, amiben ez történt. Kialudtak a fények, aztán az az ördöglány ott állt a sarokban, és megette egy pasi lábfejét. *Istenem!*

Ryan magabiztosan mosolygott.

– Hé, semmi baj! Biztos vagyok benne, hogy ez csak valami áramkimaradás. Ráadásul van, aki tudja, hogy itt vagyunk. Csak

ücsörögnünk kell egy kicsit, és...

– Ami azt illeti... – szólalt meg egy hang a lift hangszórójában. – Itt, izé, Fred, a tűzrendészettől. A liftrészleg. Nem fogjuk tudni kihozni magukat onnan, a fenti felnyitható ajtót kell használniuk, hogy kimásszanak.

Ryan a hangszóróra meredt.

– Fred a tűzrendészettől? Liftrészleg...

– Így van, uram. És őszinte leszek. Csak úgy hozhatja ki azt a nőt onnan, ha komoly hőstettet hajt végre. Általában megpróbáljuk magunk elintézni, de most meg van kötve a kezünk. Munkaügyi vitáról van szó. Egyfajta ülősztrájkról. – A hang a hangszóróban felmordult, és motyogott valamit, amit nem egészen értettem. – Mármint elvonulásról. Sztrájkolnak, úgyhogy csak én vagyok itt a tűzoltóságon, és a srácok még a kocsikulcsát sem hagyták itt, hiszik vagy sem.

– Tessék? – kérdeztem inkább magamtól, mint bárki mástól. Ugyanaz a furcsa, valótlanságérzés sújtott le rám, mint a rablás alatt. Mintha a pasi a hangszóróban valami bollywoodi{3} filmben játszana, még hozzá pocsekul.

Ryan a falra tette a kezét, és közel hajolt a hangszóróhoz. Olyan halkán suttogott valamit, hogy nem értettem.

– Nem – mondta a hang a hangszóróban. – Fogalmam sincs, miről beszél, uram. Ki kell másznia a lift tetején. Hősiesség meg minden. Köszönöm az együttműködését!

Ryan rácsapott a hangszóró gombjára.

– Nyissa... ki... az ajtót!

A tűzoltó hangja furán csengett. Szinte elutasítóan. Arra számítottam, hogy valaki az ő helyzetében úgy beszélne, hogy próbáljon megnyugtatni minket. Ha valamit, hát csak annyit ért el, hogy felhúzta Ryant, ezért úgy döntöttem, megpróbálom én megnyugtatni.

– Ugyan, Ryan! Biztos megtennék, ha módjukban állna. Azt hiszem, ha felemelsz, feljuthatunk a lift tetejére. Láttam, hogyan csinálják a filmekben, és mindig azt kívántam, bár kipróbálhatnám.

Ryan nehezen lélegzett, és még egyszer utoljára úgy nézett vissza a hangszóróra, mintha a hatás kedvéért lyukat akarna ütni belé.

– Igazad van. Mégis mennyire lehet nehéz?

Letérdelt, és összefűzte az ujjait, hogy odaléphessek. Letettem a

lábamat, és próbálgattam, mennyire tud megemelni. A karja még csak meg sem feszült a súlyomtól.

– Húha, de erős vagy! – mondtam. Legszívesebben homlokon csaptam volna magam, amint kicsúszott a számon. Egy lépés választott el attól, hogy tapsikolva azt kántáljam: „Herkules, Herkules!”

– Hadd emeljelek fel szép lassan! Ne ugorj, vagy ilyesmi!

Bólintottam, a kezemet a fejem fölé nyújtottam, és a lemezért nyúltam a lift tetején. Nem láttam egyértelműen, hogy kell kinyitni, kivéve a négyszögletű szegélyt, amit nyilván meg kellett nyomni, hogy kinyíljon. Ryan centiről centire felemelt, míg már rá tudtam tenni a tenyeremet a hús fémtetőre. Megnyomtam, és erőlködtem.

– Beragadt – közöltem.

– A francba! Oké. Csak fektesd rá a két tenyeredet, én meg kicsit meglöklek!

– Úgy érted, úgy fogsz használni, mint egy faltörő kost?

– Nem. Vagyis igen. De óvatosan.

Nagyot nyeltem.

– Oké, ökleljük fel ezt a ribancot! *Óvatosan!* – tettem hozzá.

Ryan nevetett.

– Tetszik a lelkesedés. Háromra! Egy, kettő, h...

Sokkal gyorsabban emelkedtem a mennyezet felé, mint vártam, és a karom azonnal megbicsaklott, ahogy hirtelen nekicsapódott a mennyezetnek. A homlokom a tetőnek ütődött, aztán minden sötétbe borult.

Meg sem tudom számolni, hányféleképpen tettem tőkre kapcsolatokat, de gyilkosság most történt először. Emily a hátán feküdt, az ajka szétnyílt, a teste teljesen elernyedte.

Az arcát paskolgattam, és gyengéden rázogattam.

– Emily! Térj magadhoz!

Ellenőriztem a pulzusát és a légzését. Még élt, de nem mozdult. Teljesen alábecsültem, milyen gyorsan és erővel tudom őt felemelni. És bár ettől talán még nem lettem én a világ legnagyobb idiótája, de legalább a legjobb tízbe belekerültem.

Kinyílt a lift ajtaja, és belépett William. Kétrét görnyedt, annyira röhögött, és nevetségesen kicsi műanyag tűzoltósíkokat viselt az öltönye felett.

– Te jó ég! – hüledezett hahotázva. – Teljesen elfelejtettem, hogy lepecsételték azokat az ajtókat, amikor kicserélték a biztonsági kódokat. Szépen katapultáltad a barátnődet a szilárd plafonba. – Újra röhögésben tört ki, amitől a padlóra rogyott, és elállta az ajtót. A néhány ott várakozó alkalmazottnak úgy tűnt, több esze van, mint hogy belekeveredjenek ebbe, mert mind eltűntek, és a többi liftnél ácsorogtak tovább.

– Nem a barátnőm. És ez egyáltalán nem vicces. Eszméletlen, és lehet, hogy agyrázkódást kapott. Ez a te hibád is.

William a mellkasára mutatott.

– Az enyém? Én azt mondtam, hogy nyisd fel a fenti ajtót, nem azt, hogy a fejével csináld. – Alig tudta befejezni a mondatot, mert újra

elfogta a röhögés. – Tudod, nem biztos, hogy együtt tudnék élni magammal, ha tényleg összehozlak titeket. Emily könnyen lehet, hogy nem éli túl a következő zseniális tervedet.

A karomba kaptam Emilyt, és elindultam az ajtó felé, de megmoccant a karjaimban. Gyorsan lekaptam a tűzoltósíksakat Williamről, úgy, hogy közben jól megcsípje a gumiszalag, ami az álla alatt tartotta.

– Ha egy szót is szólsz neki erről, megöllek!

– Mit fogsz csinálni, a karodba kapsz, és ajtókon törsz át a fejemmel? Vagy talán arra próbálsz használni, hogy szögeket verj be?

Emily kinyitotta a szemét, és kísérlatképpen a fejére tette a kezét, ami hála az égnek nem vérzett.

– Mi történt?

– Később megbeszéljük – feleltem.

– William? – kérdezte.

– A lift újra működik! – jelentette ki William, és leporolta a kezét. – Halloweeni csoda!

– Az lenne halloweeni csoda, ha egy maszkos pasi hirtelen leszúrna téged – közöltem.

Emilyt kissé meglepte az ellenségeskedésem.

– Érzéketlen vagyok a késekre – mondta William.

– Ezt honnan tudod? – kérdeztem.

– Mert olyat még soha nem hallottam, hogy egy gazdag ember ledöf valakit. Vagyis azt, aki a kést a kezében tartja, meg lehet venni. Bumm! Érzéketlenség.

– Nem akarsz adni nekem egy kést, és letesztelni ezt az elméletet? – Közelebb hajoltam, hogy csak ő hallja. – Húzd el innen a segged! Komolyan beszélek!

William felvonta a szemöldökét.

– Pedig a legtöbben szeretik nézni a seggemet, kösz szépen.

– Gyere, Emily! – Megfogtam a lány kezét, és kihúztam a liftből. Követett felfelé a lépcsőn, míg el nem értünk a megfelelő emeletre, aztán tovább egy hosszú folyosón, amit kétoldalt konferenciatermek szegélyeztek a füstüveg mögött. A folyosó végén várt az egyetlen teljesen privát helyiség, aminek a száma egyezett a kulcson lévővel, amit William adott.

– Ez a tiéd. – Kinyitottam az ajtót, és beléptem, de egyből

ledermedtem. A helyiség hátsó felében lévő ablakot vörös bársonyfüggöny takarta, és a fényt csak két tucat pislákoló gyertya biztosította. Állt ott egy négy oszlopos ágy, felette a mennyezeten tükörrel.

Kihátráltam, így Emily kénytelen volt eltávolodni az ajtótól, mielőtt még lett volna esélye benézni. Becsuktam, és alaposan be is zártam.

– Ami azt illeti, szerintem ez nem az a szoba.

– Mi? – kérdezte Emily. – De a kulcs működött, nem?

– Csak... – Megpróbálkoztam egy üres konferenciaterem ajtajával a folyosó túloldalán, és kinyitottam. – Miért nem készülsz elő itt? Én meg addig megmondom Williamnek, hogy inkább ezt választottad. Jól hangzik?

Úgy nézett rám, mintha meghibbantam volna, de elmosolyodott.

– Persze. Nekilátok.

WILLIAMET AZ IRODÁJÁBAN TALÁLTAM. Úgy simogatta az állát, mint a gonosz zseni a filmekben.

Égnek emeltem a kezemet, amint becsuktam az ajtót.

– Tükör azon az istenverte plafonon? Gyertyák? Oszlopos ágy? Valamelyik zseniális húzásodat kihagytam?

Elgondolkodva ráncolta a homlokát.

– Az ízesített masszázsolajakat láttad az ágy alatt? Vagy a gyorstalpaló szadomazókészletet a szekrényben? És tegnap betettem egy menő hangrendszert. A fél épületet megrengethetted volna egy kis Barry White-tal, ha akartad volna. Az emberek rá szeretnek dugni, igaz? Nekem nem kell zene, de hallottam, hogy van, akinek igen. Gondolom, valószínűleg berozsdásodtál, szóval...

– Te most tényleg próbálsz összehozni minket, vagy igyekszel sabotálni minden esélyt, hogy Emilyvel valaha összejöjjünk? Mert nehéz eldöntenem.

– Fáj, hogy ezt egyáltalán megkérdezed. Azt akarom, hogy ti szerelmes madárcák döngessetek egy alaposat ASAP. Bocs, ez az üzleti fejesek zsargonja arra, hogy „amilyen hamar csak lehet”.

– Tudom, mit jelent az ASAP. – Megfeszült az állam, és körbe-körbe jártam, azt kívánva, bár lenne valami, amit eltörhetnék, hogy

levezethessem a frusztrációmat. – Az eszedbe jutott valaha, hogy talán okkal kerülöm a kapcsolatokat? Hogy talán nem segítesz azzal, ha megpróbálsz összehozni valakivel?

– Nem?

– Nos, pedig nem akarok kapcsolatot, William. Nagyon igyekszem, hogy a viszonyom szakmai maradjon ezzel a lánnyal, és nem segítesz. – A szavak nem tűntek igaznak, de túlságosan bosszús voltam ahhoz, hogy érdekeljen. Ha elkövetném azt a hibát, hogy túl messzire jutok Emilyvel, azt akartam, hogy az én hibám legyen, ne Williamé.

Elvigyorodott.

– Tehát azt mondd, hogy tényleg működik. – Elfordult a székében, hogy szó szerint hátba veregesse magát. – Ezt kapd ki, Cupido!

– Cupido? Cupido a hülye kis íját használná, és finoman intézné el a dolgot. Te inkább olyan vagy, mint Arnold Schwarzenegger egy páncélökölrel.

Helyeslően bólintott.

– Köszönöm.

– Nem bóknak szántam.

– Ebben nem fogunk egyetérteni.

– Figyelj ide! – csattantam fel. – Emily a konferenciatermet fogja használni amellet, amit te hoztál össze. Azt, amiben nincs ágy meg szadomazókészlet. És semmi sem fog történni odabent.

William kacsintott.

– Értettem. Szóval azt, amiben nagyok az ablakok, te mocsok. Ha tudtam volna, hogy szereted a közönséget, nem takartattam volna le tegnap az ablakokat a másik teremben.

Az ujjammal fenyegetően Williamre mutattam, de nem jutott eszembe olyan válasz, ami átjuthatott volna a vastag koponyáján. Leeresztettem a kezemet, és kísértáltam. Értelmetlen volt megpróbálni rávenni, hogy gondolja meg magát. Csak annyit tehettem, hogy felkészülök a következő mutatványára, és megteszek minden tőlem telhetőt, hogy elkerüljem.

Az utolsó kellékeimet is betettem a szatyorba az ott honban, és hasztalanul küzdöttem egy hatalmas ásítással. Már az összes diákom kiment, nagyit kivéve. Szerencsére most a saját fogsorát viselte.

Ma azt tanítottam nekik, hogyan alkossanak edényeket, és nagyie gyanúsan hasonlított egy hatalmas péniszre golyókkal. Büszke arckifejezéssel ült mögötte. Amikor kérdőre vontam, azt állította, hogy az egy pénzmatók, amit a nagybátyja díjnyertes zöldségéről mintázott, még lánykorából. Egy pillanatig sem hittem neki, sem a szeme csillogásának.

– Valami baj van? – kérdeztem. – Általában nem hagyja, hogy Earl egyedül kimenjen innen.

– Earl fél lábbal már a sírban van. – Egy legyintéssel elhessegette a gondolatot. – Ma jobban aggódom az élők miatt.

Felvontam az egyik szemöldökömet.

– Az élők miatt aggódik halloween előestéjén? Fordított felállás.

– Hetek óta nem láttam a te kis szerelmedet. A terem végéből is éreztem a hormonokat a múltkor. Biztosra vettem, hogy mostanra már beléd tett pár kisbabát.

Megráztam a fejemet.

– Az csak amolyan szakmai kapcsolat. Jól kijövünk, de csak egy projekten dolgozom neki. Holnap partit rendez, és én csináltam a posztereket, meg néhány kelléket a bulira. Tudja, agyagból készült Frankenstein szörnye-szobrok, pár szellem. – Ez nem volt teljesen igaz. Azt a részt kihagytam, hogy a szexuális feszültséget kenyérre lehetett

kenni közöttünk.

– Ezt lefújhatod zöld festékszóróval, és használhatod zombipénisznek, ha akarod – mondta az asszony, miközben végigsimított a szobrán.

– Azt hittem, ez elvileg a nagybátyja pénzmatökje.

– Az is – kacsintott rám nagyfi.

Kicsit összerándult az arcom, ahogy belegondoltam a „pézsmatök” díszítgetésébe.

– Hát, nem hiszem, hogy Ryan ilyen atmoszférát szeretne, de azért köszi.

Nagyfi egy húszéves energiájával pattant fel a székről, és ráhajolt az előttem álló asztalra.

– Figyelj ide, aranyom! Tudom, hogy legidősebbként a teremben az lenne a dolgom, hogy valami prüdséget mondjak, de én nem így nyomom, csajszi.

– Maga most...

– Bizony ám! Fent vagyok az Instagramon. Ismerem az összes szlenget, amit ti, gyerekek használtok.

Elvigyorodtam.

– Oké...

– Nagyon is szeretek magamra kapcsolati szakértőként gondolni. Tudod, miért? Mert felismerem, ha egy pénisz egy vaginához tartozik. És szívecském, annak a pasinak a pénisze beléd tartozik.

– Húha! Oké, azt hiszem, nekem nagyon kényelmetlen erről beszélni.

– A kényelem a gyengéknek való. Szerinted bárkiből is nehézfiú lett, mert azt csinálta, ami kényelmes volt? Legyél nehézfiú, kis bakfis! Szerezd meg azt a farkat!

Megpaskolta az arcomat, és tökéletesen leutánozta az aranyos idős nénik mosolyát.

Döbbsen néztem, ahogy elmegy. Ha létezik mentális ostorcsapás, akkor most alaposan elnászpángolt.

Pár perccel később Hailey dugta be a fejét az ajtón.

– Szia, nem láttad nagyit?

Párszor már találkoztam Hailey-vel, általában William oldalán. A főzőműsorát is láttam a tévében, és imádnivalónak gondoltam. Egy kicsit zavarba jöttem a jelenlétében, de bólintottam.

– Épp most ment el. Azt hiszem, az utolsó szavai úgy hangzottak,

hogy: „Szerezd meg azt a farkat!”

Hailey-nek mosoly suhant át az arcán, és belépett. Fürkészően nézett rám.

– Nem tudom, hogy megnyugtató lenne-e, ha azt mondanám, hogy mindenki ilyen, vagy attól csak még furábbá válna.

– Valami azt súgta, nem most először ad párkapcsolati tanácsokat.

Hailey leült az egyik asztalra, és mosolygott valamilyen emléken.

– Nem. Egyáltalán nem először. Kicsit rögeszméje a szex. A péniszek. A vaginák. A mocskos részletek. Szereti az ilyesmit. Azt hiszem, attól csak még jobban imádja, hogy az emberek nem számítanak rá, hogy ilyesmiket halljanak tőle.

Bólintottam.

– Azt látom.

– És kivel akar összehozni?

– Ezzel a Ryan nevű pasival.

Hailey erre kicsit felélénkült.

– Ryan Pearsonnal?

Bólintottam.

– Azt hiszem, nem lep meg, hogy ismered, hiszen William barátja.

– Eleve Ryan hozott minket össze Williammel. Kábé.

– Komolyan?

– Aha. Szinte ironikus, hogy nagyira most titeket próbál összehozni.

– Felszaladt a szemöldöke, és oldalra billentette a fejét. – Ez már szinte a sors.

Felnevettem.

– Oké. Fejezd be! Januárban elhagyom az országot egy művészeti iskola miatt. A sors csak nem lenne akkora seggfej, hogy pont indulás előtt intézze el, hogy beleesek valakibe.

– Ó, biztosan nem. Úgy hallom, hogy teljesen fair, és mindenképpen tiszteletben tartja az ember terveit...

Steve a sporttáskáját pakolta tele a stoplis cipőjével meg mindenfélével, amire az edzéshez szüksége volt, és most az egyszer nem sündörgött körülötte valami előző estéről itt maradt csaj. Egy nap maradt hátra halloweenig, és ezt előző éjjel nevetségesen hosszú horrorfilmmaratonnal ünnepeltem, ami miatt kissé csipás és fáradt voltam. Küzdöttem a késztetéssel, hogy üzenetet írjak Emilynek, hogy áthívjam, és megpróbálkozzunk egy újabb filmmaratonos randival. Az összes eddigi filmnézésem során sosem zavart, hogy egyedül mozizom. De tegnap este az idő nagy részében oda sem figyeltem, mert csak az járt a fejemben, hogy Emilynek milyen édes és lágy illata volt, meg az, ahogy a szája kicsit nyitva maradt, amikor elaludt, és miközben ezt alpból nem gondolná vonzónak az ember, ő mégis imádnivaló volt. Kicsit még horkolt is. Valódi nő volt, nem olyan, mint néhányan, akikkel a múltban sikertelenül akartam működő kapcsolatot.

Csak azon agyaltam, hogy ő miben más, ahelyett, hogy a *Péntek 13-ra* figyeltem volna, és a végén a tökéletes próbatételen gondolkodtam. Ha adnál egy nőnek ezer dollárt, hogy költse, amire csak akarja, mit venne először? A lányok közül, akikkel korábban randiztam, kivétel nélkül szinte mindenki ruhát, sminkcuccot, sört vagy talán még drogot is vett volna. De Emily? Még azt sem tudtam, mit venne. Valószínűleg holmikat az alkotásaihoz, vagy egyszerűen csak bepattanna egy autóba, és egy kicsit világot látna. Még az is lehet, hogy valami nevetséges dolgot tenne, például venne fél tonna csokit. Rájöttem, hogy nem számítana, mihez kezdene a pénzzel, nem igazán. Csak az, hogy más, mint az összes

többi eddigi nő az életemben. Nem görcsölt azon, hogyan néz ki, és nem dőlt be a New York Cityben elburjánzó materializmusnak.

Valódi nő volt, ahogy az iránta érzett egyre erősödő érzéseim is valóssá váltak, amióta megismerkedtünk. Ahelyett, hogy a vágy, hogy vele legyek, csillapodott volna, ahogy vártam, egyre csak erősödött, míg már olyan lett, mint egy megfékezhetetlen máglya.

Még a horrormaratonomat is azzal fejeztem be, amit Emilyvel utoljára néztünk, a *Ragyogással*. Már a randink előtt is az egyik legnagyobb kedvencem volt, az egyik legnosztalgikusabb élményem. Legelőször egy autósmoziban láttam. Egy furgon hátuljában ültem néhány haverommal a környékről, és utána hetekig rémálmok gyötörtek. Tökéletes volt.

Steve felegyenesedett, és a vállára vetette a táskáját.

– Na? – kérdezte.

– Na mi? – Adtam a hülyét, de pontosan tudtam, mit kérdez. Amióta csak megmutattam Emilynek az alkotóterét William irodájánál, kerültem őt, amennyire tudtam. Egy újonnan megismert párral azon dolgoztam, hogy be tudjak szállni A *buborékos pék*-franchise-ba. Nem tudtam, hogyan tovább Emilyvel, ezért ezt használtam ürügynek arra, hogy belefeledkezzem a munkába, de közeledett a parti, és ideje volt, hogy beszéljek vele. Tudtam, hogy nem halogathatom örökké, de azt reméltem, hogy egy kis idő segít józanabban gondolkodni. Ehelyett úgy éreztem magam, mint egy szerelmes kiskutya, aki évek óta távol van álmai párjától. Tudtam, hogy ez így nem lesz jó.

– Az a lány, aki posztereket csinál neked – mondta Steve. – Nem láttam errefelé, és nem is hallottam róla. William azt mondta, kerülöd a lányt és őt is. Pedig egy zseniális tervet is összehoztunk. Amikor legközelebb bejöttél volna az irodába, William be akart zárni titeket a lépcsőházba, és van az a gyakornoklány, aki meg úgy csinált volna, mint A körben. Tudod, arcába lógó haj, meg ilyenek.

Felsőhajtottam.

– Próbálom eldönteni, megkérdezzem-e egyáltalán, miért segítesz neki.

– Azért segítek neki, haver, mert látni akarom, hogy összejössz egy olyan lánnyal, aki tetszik neked. A francba, azt akarom, hogy együtt legyél egy lánnyal! Ennyi. Jó srác vagy, és látom, hogy nem vagy épp kielégült. Csak rohangálsz egész nap és üzleteket kötsz, vagy milyen A

Wall Street farkasa-szarságokat is csinálsz, aztán visszajössz ide kifacsart hullaként. Legutóbb úgy tűnt, mintha jókedved lenne, amikor az a lány átjött.

– Értékelem, de semmi bajom. Komolyan. Ahogyan Williamnek is mondtam. Nem keresek kapcsolatot, és az, hogy ti tökkelütöttek belekényszerítetek ebbe, nem fog segíteni. Csak még jobban összekutyul mindent.

Steve felsóhajtott.

– Próbáltál már a péniszedre hallgatni?

A homlokomat ráncoltam.

– Hogy mi?

– A péniszedre. Tudom, hogy az összes csöpögős filmben azt mondják, hogy hallgass a szívedre, de én mindig a farkamra hallgatok. És tudod, hova vezet engem? A szerelemhez, haver. Olyan, mint egy vastag, tökéletes formájú, húszcentis, lüktető nyílvevessző, ami megmutatja nekem a szerelmet. Minden alkalommal.

– Azt hiszem, összekevered a szerelmet az élvezettel. Nem mintha problémám lenne az utóbbival. Nekem azzal van bajom, ami azután történik, hogy a vegyi anyagok nem pumpálódnak belénk, és az embereknek van idejük meggyűlölni egymást.

– Aha, hát az első lépés a péniszed. Hallgass rá, hadd vezessen a helyes útra! Szórakozol egy kicsit, és ha nem működik, hát nem működik. Hogyan máshogy találhatsz szerelmet?

Vállat vontam.

– Nem tudom, haver. De azt az elméletet nem veszem be, hogy be kell dugjam a farkamat egy nőbe ahhoz, hogy megtudjam, szeretem-e. Ki mondja egyáltalán, hogy mindenkinek kell találnia valakit, akit szeret? Mikor lett ez az élet legeslegfőbb célja?

– Mi a te alternatívád? Hogy elkészítsd a tökéletes muffint, és kiverd egy karácsonyfa képére, vagy ilyesmi?

Felé hajítottam egy cipőt, de lazán kitért előle.

– Nem – közöltem. – De jó lenne, ha én dönthetnék ahelyett, hogy te meg William erővel megpróbáltok összehozni Emilyvel.

– Így hívják?

– Mi? Igen, Emily White. Miért?

– Haver... – Steve távolba révedő tekintettel és tátott szájjal megállt.

Csettintett az ujjával, aztán előremutatott. – Haver!

– Mi az? Ismered őt valahonnan, vagy mi?

– Igen. Mindketten ismerjük. Vele jártunk gimibe. Nem emlékszel? Akkoriban is művészeskedett. A barátnőd szétkent egy muffint egy képen, amit Emily csinált, és nagy szám volt. Komolyan elfelejtetted?

Azt hittem, a gyomrom kiugrik a testemből. Nem felejtettem el. Egyáltalán nem. Csak nem kapcsoltam össze az aranyos, vicces lányt háztartástanról az aranyos, vicces lánnyal a nyugdíjasotthonban.

– Pillanat! – A könyvespolchoz léptem, és előhalásztam a végzős évfolyamom évkönyvét. Lapozgattam, míg meg nem találtam a lány képét. *Emily White*. Végzős idézet: „Hát, ez egyáltalán nem olyan volt, mint a *Szerelmes hangjegyek*.”

Steve áthajolt a vállam felett.

– Máshogy néz ki, valamennyire.

– Nem tudom, hogy nem ugrott be. – Az agyam lassan utolérte magát. Nem tudtam eldönteni, hogy ez fontos felfedezés, vagy nem változtat semmin.

– Valószínűleg elnyomtad magadban. A barátnőd tönkretette a csaj végzős rajzprojektjét. Nagyon traumatikus volt. Legalábbis neki. Szerintem az egész elég vicces volt.

A fejemet ráztam.

– Nem csoda, hogy annyira hajthatatlan azzal kapcsolatban, hogy kerüli a kapcsolatokat. Valószínűleg azt hiszi, csak megjátszom, hogy nem emlékszem rá.

– Akkor menj, és kérj bocsánatot! *Menj oda hozzá, haver!* Mondd, hogy egy őstulok vagy, és csak most jöttél rá, hogy már találkoztatok! Várj, amíg esni kezd az eső, aztán kapd fel, és forogj vele egy kicsit! Utána meg kérj bocsánatot! Csók. Simogatás. Behatolás.

– Legalább egyvalamiben igazad van.

– Melyikben? – kérdezte, miközben én összeszedtem a dolgaimat, és elindultam az ajtó felé. – A behatolás részben?

NEM TUDTAM ÚGY VÁRNI A LIFTRE A GALLEONNÁL, hogy ne idézzem vissza a nevetséges események sorozatát, amik legutóbb történtek itt. Már majdnem két hét telt el. Annak, hogy rájöttem, ő az a lány a gimiből,

nem kellett volna változtatnia semmin. Még mindig nem remekeltem a kapcsolatokban. A múltam még mindig szörnyű romantikus kudarcok sora volt.

És mégis azt éreztem, hogy valami más lett. Most már emlékeztem az összes beszélgetésünkre. Akkoriban egy barom voltam, és Steve randizási elméletét követtem: minél dögösebb a csaj, annál jobb ötlet a kapcsolat. De aztán az átlagos lány háztartástanról megrengette a nőikkel kapcsolatos felfogásomat. Sőt, szerettem beszélgetni vele. Lassan már nem is láttam olyan átlagosnak.

Amikor Haisley rájött, hogy a kelleténél több időt töltök a lánnyal, féltékeny lett. Épp akkor adtam neki egyet azokból a muffinokból, amiket Emilyvel csináltunk aznap háztartástanon, mire féltékeny dühében elviharzott, a sütivel a kezében. Mire rátaláltam, már teljesen összekente kék mázzal Emily festményét, amit a rajzteremben állítottak ki.

Amekkora idióta voltam, a lehető legrosszabb dolgot tettem. Falaztam Haisley-nek, mert azt hittem, az a *becsületes* lépés. Hiszen én voltam a pasija. Haisley azt hitte, ez azt jelenti, hogy még érzek valamit Emily iránt, Emily meg azt, hogy tényleg én tettem. És hipp-hopp, mindkettőjüknél egyszerre tönkretettem az esélyeimet.

Mély levegőt vettem a konferenciaterem előtt, ahol Emily összehozta és megalkotta a műveit. Odabent megelevenedett egy darab halloweeni mennyország: Frankenstein óriási szörnye, szellemek, egy akkora szőrös tarantula, mint egy német juhászkutya, és egy kupac a gyönyörű poszttereiből, amiket csinált. Azokat már láttam, mert elküldtettem vele e-mailben, amint elkészültek, és hagytam, hogy William elintézzze, hogy mindenhova kitegyék őket a Galleonban, és kipostázzák az összes pékségembe is.

Emily elmosolyodott, amikor meglátott. A kezét tördelte és az ajkát harapdálta, miközben mindent végignéztam.

– Ez elképesztő! – mondtam.

Emily kifújta a levegőt, és szélesebben mosolygott.

– Azt hiszem, a szörnynek kicsit magasabbnak kellett volna lennie, de elnéztem valamit a méretezésben.

– Szerintem tökéletes. Hé, Emily...

– Jaj, nem, nem! – Integetett, mint aki próbál visszatartani. –

Megértem. Nincs több munkád a számomra ezután. Nem számítottam rá, hogy hosszú távú megállapodás lesz. Úgyhogy átugorhatjuk a kínos „gyakorlatilag ki vagy rúgva, de igazából nem vagy kirúgva” részt. Már összeállt a kép, amikor eltűntél, szóval...

Felnevettem.

– Igazából nem ezt akartam mondani. Hanem azt, hogy emlékszem rád. Ma, mielőtt idejöttem, beugrott. Te vagy Emily a gimiből. Együtt jártunk háztartástanra. Seggfej voltam. Mindent tönkretettem. Rémlik?

Emily kicsit oldalra billentette a fejét, és félszegen rám mosolygott.

– Én felismertelek. Csak nem akartam kínos szitut.

– Már késő.

– Nem kell elmagyaráznod. Komolyan. Rég történt. Megértem.

– De igen, kell. Úgy érzem, a könnyebb kiutat választom, de azt akarom, hogy tudd, nem én kentem össze a festményedet. Azért falaztam Haisley-nek, mert barom voltam, és azt hittem, a pasijaként ezt kell tennem.

– Komolyan, ne aggódj emiatt! Amúgy sem tartom a szekrényben a voodooabádat, amit esténként kínozok dühömben, vagy ilyesmi.

– Csak azért tudom, hogy nem hazudsz, mert láttam a lakásodat. Még csak hely sincs benne egy szekrénynek.

Emily vigyorgott.

– Lebuktam. – Várt, és elgondolkodva elhúzta a száját. – Haisley-vel nem szakítottatok szinte közvetlenül a muffinos eset után?

– De. Nem tudom, hogy tudod-e, de életem minden kapcsolata össze lett zúzva és fel lett égetve. Biztosra veszem, hogy valamilyen átok ül rajtam. Nem számít, milyen jól indul, minden kapcsolatnak, amihez közöm van, annyi.

– Ezért tudtál ellenállni a bájaimnak?

Felnevettem.

– Azt azért nem mondanám, hogy teljesen ellenállok nekik.

– Nem? – Emily megint az ajkát harapdálta, de ez alkalommal forróság cikázott át rajtam tőle.

– Hé! – szólaltam meg, inkább azért, hogy eloszlassam a lehetőségekkel terhes levegőt, mint hogy valami említésre méltót mondjak.

Emily felszaladó szemöldökkel, kíváncsian várt.

– Én... meg akartalak hívni a buliba. Holnapra. Gondoltam, tudod, hogy meg vagy hívva, de nekem nincs plusz egy főm. Úgyhogy ha benne vagy, elkísérhetnél. Barátként, vagy ilyesmi.

– Vagy ilyesmi? Választhatom a „vagy ilyesmi” lehetőséget?

Felnevettem.

– Barátként.

– Oké. Elmegyek veled a buliba, barátként. A szabályok ugyanazok, mint a gasztrokocsmában? Tennünk kell róla, hogy ne érezzük jól magunkat, különben randi lesz belőle?

– Pontosan. És ne vegyél fel szexi halloweenjelmezt, mert ha a horrorfilmek szabályai szerint mézárulás történne a partin, minél szexibb a jelmezed, annál hamarabb halsz meg!

Emily ezen egy pillanatra elgondolkodott.

– Húha! Azt hiszem, igazad van. A horrorfilmrendezők utálják a ledér halloweenjelmezeket. Szerintem le is porolom az „Emberi jogok nyilatkozata” jelmezemet.

Hunyorogva néztem rá.

– Nem tudom eldönteni, hogy ezt most találtad-e ki, vagy komolyan beszélsz.

– Azt hiszem, meg kell várnod a holnap estét, igaz?

A fürdőszobatükör előtt álltam, amit vízfoltok tarkítottak, mert úgy tűnik, barbár módon mosok fogat. Valószínűleg eszelősen fogselymeztem is, de az csak félévente egyszer fordult elő, közvetlenül azelőtt, hogy elmentem a fogorvoshoz.

Viccelődtem az „Emberi jogok nyilatkozata” jelmezzel, de az egyik előnye annak, ha művész vagy és ismersz mindenféle anyagot és médiumot, hogy a tegnapi éjszaka és a mai reggel alatt össze is tudtam dobni egy jelmezt. Mostanra ember nagyságú Emberi jogok nyilatkozata lettem.

A tükörképemet bámultam, és azon tűnődtem, nem vittem-e túlzásba az egész „nem ledér” dolgot. Úgy néztem ki, mint egy összetekert újság. A lábamat kidugtam a jelmez alján, ami pont a térdem fölött volt, a karom passzoló ujjakban volt, így csak a kezem maradt szabad, és az arcom látszott egy ovális kivágásban. Az egész jelmezt olyan anyagból készítettem, ami elég könnyű ahhoz, hogy hajlítani lehessen, de mégis papírnak néz ki, és hosszú órákon át aprólékosan leírtam rá a törvény szövegéből annyit, amennyi ráfért, kiegészítve az alkotmány egy-két pontjával.

Ha nem dolgoztam volna rajta ennyit, esélyes, hogy kihátráltam volna a dologból. Nevetségesen festettem, de valószínűleg amúgy is így volt a legjobb. Már eleve azzal is vékony jégen táncoltam, hogy beleegyeztem, elmegyek a halloweenbuliba Ryannel. Ha megpróbáltam volna szexin felöltözni, vagy azt remélni, hogy tetszik neki, ahogy kinézek, akkor fél lábbal nagyon veszélyes terepre lépnék. Amikor megismerkedtünk, kész

voltam megfélekezni Párizsról. Aznap, amikor elvitt a Galleonba, valószínűleg bármiben benne lettem volna, amit akar. De a külön töltött idő jót tett. Dolgoztam a műveimen, és eszembe jutott, miért olyan fontos ez nekem.

Amikor a kezeimmel dolgoztam és alkottam valamit, teljesnek éreztem magam. Rabja voltam a kihívásnak, hogy fejlődjek, és az elégedettség végső pillanatának, amikor láttam, hogy a kemény munkám és összpontosításom fogott valami nyerszet, és egy kész projektté változtatta. Egy tökéletes világban elérhetném mindezt, és megkapnám a pasit is, akit akarok, de a világ nem volt tökéletes, és tudtam, hogy a művészi jövőmhöz Párizson keresztül vezet az út.

Talán a párizsi művészeti iskola felvételi levelének kellett volna öltöznöm, hogy biztosan a megfelelő mederben tartsam a gondolataimat.

Kopogtattak az ajtómon.

Kinyitottam, és Lilith állt ott az egyik normál szerelésében, amit most vérfoltok borítottak, a lábszárán egy tökéletes, véres kéznyommal. A kezében egy száradt vérrel beborított sodrófát tartott.

– Klassz jelmez – mondtam.

– Milyen jelmez? – kérdezte. – Csak nem volt időm lezuhanyozni a randim után.

– Tudod, ijesztő vagy, ha már a legjobb barátnőd sem száz százalékgig biztos benne, hogy csak poénkods.

– Ki mondta, hogy legjobb barátok vagyunk? – kérdezte.

Rásóztam a vállára.

– Én!

Lilith ritka mosolyt villantott.

– Jó. Ha ilyen furán viselkedsz miatta, hívjuk annak. És talán szeretem a halloweent, jó? De ha bárkinek elmondod, hogy jó kedvem van, megöllek, és holnapig mindenki azt fogja hinni, hogy a hullád dekoráció. Mire rájönnek, én már Mexikóban leszek.

– Aha, persze – mondtam, a kezemet pedig a térdemre tettem, és előrehajoltam. A jelmezem felső része úgy fél méterrel a fejem fölé ért, ezért úgy tudtam Lilith felé mozdulni, mintha egy legyet próbálnék lecsapni egy újsággal. Meglendítettem a csípőmet, és kikergettem a barátnőmet a folyosóra, aztán végül a falnak szegeztem őt egy

határozott legyintéssel.

Nagy meglepetésemre küszködött, hogy visszafojtsa a nevetését.

– Ilyen ostobán kinéző dolgot még életemben nem láttam – közölte.

– Pár hónapja már ismerem a Chamberson testvéreket – jegyezte meg Ryan hirtelen –, ezért nem mondhatom el ugyanezt.

– Ryan! – sikkantottam. Túl gyorsan egyenesedtem fel, és a jelmezem súlya elkezdett hátrafelé húzni. A karjaimmal kalimpálva próbáltam visszanyerni az egyensúlyomat, de mit sem ért. A padlónak csapódtam, de az ütést legalább alig éreztem a bélés miatt.

Ryan és Lilith ott álltak felettem, és lenéztek rám.

Ryan öltönyt vett fel, de egy babahordozót erősített a mellkasára, amibe beletett egy zacskó cukrot.

– Cukrosbácsi – mondtam a padlóról. – Klassz.

Ryan elvigyorodott.

– Te vagy az egyetlen, aki egyből rájött. Tudtam, hogy kedvellek.

– Valakinek segítenie kell felállni.

– Légyszi, ne! – kérte Lilith. – Szeretném látni, ahogy vergődik, és megpróbálja egyedül.

Ryan a kezét nyújtotta.

– Azt hiszem, elég volt látni, ahogy lecsap téged az óriási, túlméretezett fejével.

Hagytam, hogy talpra húzzon, de közben a homlokomat ráncoltam.

– Csak a jelmez fejére értetted, ugye?

– Ó, természetesen. A valódi fejed tökéletes méretű.

– Azt mondta, tökéletes vagy. És kedvel téged. Undorító. – Lilith öklendező hangokat hallatott. – Ha teherbe esel, tegyél róla, hogy lány legyen! A kislányok kibírhatatlanok, amint elérik a gimis kort, és nem ígérem meg, hogy nem nyírom ki a kölyköt, amint megkérdezi, hogy vannak-e játékok a telefonomon.

– Erre nem is válaszolok – közöltem.

– Ez is válasznak számít – kontrázott Lilith.

– Mondhattad volna, hogy ilyen jól kijöttök – fordult Ryan Lilithhez. – Már rég felajánlottam volna, hogy a személyi sofőröd leszek.

– Elviszel minket a buliba? – kérdeztem. Valószínűleg hülye kérdés volt, de a fejem még mindig kóválygott attól, hogy az előbb emberi légycsapót csináltam magamból.

– Ez a terv. Legalábbis az volt, amíg rá nem jöttem, hogy elrabolhatlak, és én lehetnék Nicolas Cage *A nemzet aranyából*. Most csábít a gondolat, csak hogy elmondhassam, megtettem.

– Ami azt illeti... – feltartottam az egyik ujjamat. Tudtam, hogy most én vagyok a tipikus, ellenszenves „ami azt illeti” lány, de nem tudtam megállni. – Nicolas Cage abban a filmben a Függetlenségi nyilatkozatot lopja el.

Ryan elvigyorodott.

– Nem tudtam, hogy rajongasz a hajdan nagy Nicolas Cage-ért és lenyűgöző filmográfiájáért.

– Nicolas Cage meghalt? – kérdezte Lilith.

– Jobban tette volna – felelte Ryan.

– Durva vagy! – De muszáj volt röhögnöm. – Én szeretem Nicolas Cage-et, mint színészt és embert is, kösz szépen.

– Egy pillanat! – hördült fel Ryan. – Komolyan beszélsz? Mit lehet szeretni rajta a *Con Air* – *A fegyencjázat* kivételével? Beismerem, az az egy filmje egész jó volt.

– Egy: a pasi valószínűleg halhatatlan. Tudja bárki is, hány éves? *Nem*. Aztán: nevetségesen rosszul bánt a pénzzel. Vett magának egy cápát, egy valódi zsugorítottfej-gyűjteményt és egy magánszigetet Johnny Depp magánszigete mellett, hogy csak pár dolgot mondjak.

Ryan visszafojtotta a nevetését, Lilith pedig „ezt a beszédet már tucatszor hallottam” pillantással nézett fel a plafonra.

– Tényleg vett egy cápát? – kérdezte Ryan.

– Neked ez a leghihetlenebb rész?

– Csak a legfeleslegesebb. Mármint azt hol szokás tartani? Nem aggódik, hogy elszabadul, és felfalja?

– A cápák nem tudnak járni a szárazföldön, gyökér – jegyezte meg Lilith szokása szerint kedvesen.

Ryan szúrós szemmel nézett rá.

– Csak egyetlen tökéletes ugrásra van szüksége. *Szabadítsátok ki Willyt!*-stílusban.

Bólintottam.

– Igaza van. Kamikaze húzás lenne, de működhet.

– Istenem! – A barátnőm a szemét forgatta. – Ti hibbantak megérdemlitek egymást. És jobban belegondolva, lányt se szülj! A DNS-

ednek ki kell halnia veled együtt.

Ryan nevetve rázta a fejét.

– Attól, hogy ezt a beszélgetést az Emberi jogok nyilatkozatának óriási változatával folytatom le, úgy érzem magam, mintha fura lázálmom lenne.

Lilith rászózott a sodrófájával Ryan könyökére. Ő erre hátraugrott, és a karját kezdte szorongatni.

– Ez meg mi a fene volt?

– Csak bizonyítani akartam, hogy nem álmodsz – vont lazán vállat Lilith.

TUDTAM, HOGY A MEGBÍZÁS, AMIT RYANTÓL KAPTAM, több mint kétezer fős partira szólt, de az esemény valódi méretét csak akkor fogtam fel, amikor megérkeztünk a Galleonhoz. Meglepetésemre az előcsarnokba nem jutott halloweeni dekoráció, de alig vettem észre a jelmezes emberek hatalmas csoportjaitól, akik a liftek felé tartottak. Egy pillanatig eltöltött a kótyagos büszkeség, amikor az előcsarnokban megláttam a mindenhová kirakott posztereimet. Már többször kiszúrtam őket, amikor jöttem-mentem, de az izgalom, hogy láthatom az első hivatalos megbízásra készített alkotásomat kiállítva, még nem halványult el.

A büszkeségem rövid életű volt, mert egyetlen gyors pillantás elárulta, hogy más nők nem aggódtak amiatt, hogy ők halnak meg először egy hollywoodi horrorleszámolás esetén. Sőt, úgy tűnt, azon versenyeznek, ki öltözött fel elég provokatívan ahhoz, hogy először öljék meg.

Mély levegőt vettem, kihúztam magam, és mentem tovább. *Mutogassák csak a melleiket! Pff...* A valódi férfiakat nem a dekoltázs érdekelte, hanem az elidegeníthetetlen jog a fegyverviseléshez, igaz? És mondok valamit, az a konkrét jog ott virított a fenekemen. Így van. Mocskos kislány voltam, és nem is terveztem bocsánatot kérni miatta.

– Itt lent nincs dekoráció? – kérdeztem Ryan.

– Bruce nem engedte. Azt mondta, elég baj, hogy hagynia kell, hogy ezt a nevetséges partit az ő épületében tartsák, nem kell közben „bemocskolnunk” az előcsarnokot is. De majd megkapja, mert tettem

néhány műpókot a vécéülőkékre idelent, William pedig segített csapdákkal telerakni az irodáját.

Lilith hirtelen megállt.

– Ti teleraktátok csapdákkal Bruce irodáját? – Ezen egy pillanatig elgondolkodott, aztán valami olyasmi suhant át az arcán, amilyennek egy robot képzelhet egy mosolyt.

Mire a liftekhez értünk, elveszett a tömegben, de Ryannek valahogy sikerült mellettem maradnia.

– Megvárjuk? – kérdezte.

– Nem kell, úgyis hamar lelépne mellőlünk. – Engedtem, hogy a tömeg közelebb sodorjon minket a liftekhez, és közben megpróbáltam kitalálni egy haditervet. Elfogadtam Ryan meghívását, és tudtam, lehet, hogy csak udvariasságból mondta, hogy jöhetek. Nagy volt a valószínűsége, hogy meg sem akart keresni a tömegben, miután megérkeztem. Ehelyett beállított, hogy elhozzon kocsival, most meg úgy beszélt, mintha azt tervezné, hogy egész este együtt maradunk.

Az agyam művészeti iskolával teli figyelmeztető jelzéseket küldözgetett, de a női fele egy melltartót pörgetett az ujjhegyén, miközben martinit szopogatott.

Meghallottam a zenét, amint beléptem a liftbe. Felmentünk a legfelső emeletre, és kifurakodtunk egy vámpírpelmezéses férfi és egy szukkubusznak öltözött nő mellett – bár a nő talán csak simán fehérneműt vett fel farokkal és szárnyakkal, nem láttam a különbséget.

Elakadt a lélegzetem a parti láttán. A mennyezet legalább négy-öt emelet magasban volt, és hatalmas, lengedező dekorációk lógtak le róla, köztük a szellemek is, amiket én csináltam. A padlót füstgép homályosította el, a pára felfelé szállt, kavargó ködöt alkotva, amin áttörtek a szellemek. Tapsikolni tudtam volna örömben. Annyira valóságosnak és ijesztőnek látszott. Mintha besétáltam volna az egyik hihetetlenül nagy költségvetésű halloweeni partira az egyik kedvenc régi horrorfilmemből. A ködben narancssárga és fekete fények lüktettek, mintha valamilyen ijesztő vihar dúlna a lábunknál, a terem közepén álló színpadon pedig zombinak öltözött banda játszott élő zenét.

Túl sok volt a látnivaló. Mindenütt dekoráció, ahová csak néztem, kezdve azzal, hogy kivájt tökökben szolgálták fel a puncsot, odáig, hogy rozoga kis kunyhókat állítottak fel összevissza mindenfelé. Épphogy ki

tudtam venni, hogy zsugorított fejeket és mindenféle undorító, de csodálatos kelléket zsúfoltak beléjük.

– Ezt mind te csináltad? – kérdeztem. Fel kellett emelnem a hangom, hogy ne nyomja el a zene.

Ryan vállat vont.

– Kábé. Gyakorlatilag letoltam pár energiált, sokáig ébren maradtam, és leírtam az ötleteimet. Odaadtam Williamnek, és azt mondtam, használja a pénzét, hogy megvalósuljanak.

Elvigyorodtam.

– Annál azért kicsit többet tettél, mint hogy hogy kisajtolnál belőlem egy nyomorult szellemet, egy Frankenstein-szörnyet és pár posztert.

– Hát, szerintem az a szellem egyértelműen a csúcspont. Biztosra akartam menni, hogy az alkotó képes rá.

– Annyira fontos volt, hogy soha nem ellenőrizted le, hogyan haladok, és csak a buli előtt nézted meg?

Ryan felsóhajtott.

– Ha most sarokba akarsz szorítani, hogy beismerjem, különleges vagy, és sokkal nagyobb figyelmet szenteltem neked, mint a parti bármelyik másik részletének, nem fog menni.

Elégedetten elmosolyodtam.

– Ez már majdnem beismerés volt, szóval elfogadom.

Ryan kényszeredetten mosolygott, és megfogta a kezemet.

– Gyere, nézzük meg, tudsz-e táncolni ebben a nevetséges jelmezben!

– Állj! Azt hiszem, belém kell csusszantanod némi alkoholt, mielőtt ráveszel, hogy ebben táncoljak.

– Azt akarod, hogy csusszantsam beléd? – kérdezte Ryan. A csillogás a barna szemében mindent elmondott, amit tudni akartam.

Megköszörültem a torkomat.

– Sok mindent belém kell csusszantanod.

Felvonta a szemöldökét.

– Ha kiderül, hogy ez valami szójáték a jelmezedről, nagyon csalódott leszek.

Felnevettem.

– Először egy bocsánatkérés csusszanjon be a fülembe, amiért egy barom voltál a gimiben.

– Azt hittem, az már megvolt, de bocsánatot kérek, ahányszor csak

akarod. – Előrehajolt, aztán vigyorogva megállt. – Csak annyi a gond, hogy a füled a fejedben lévő fura jelmezrész mögött van.

Addig húzogattam a jelmezt, míg előbukkant a fülem, és felé billentettem.

A hangja melengető fuvallat volt a bőrömön.

– Sajnálom, hogy barom voltam a gimiben.

Veszélyesen közel maradt hozzám, de eléggé hátrahúzódott, hogy láthassam az arcát.

– Na, mi a következő, amit beléd kell csusszantanom? Mert ha neked nincs ötleted, én tudok párat.

Nevetni akartam, de csak fojtott gurgulázó hang jött ki belőlem. Lassú flörtölésre számítottam, meg sok próbálkozásra, hogy felkeltssem az érdeklődését. Ez inkább az arcomba nyomott fegyver volt.

– Tudod, hogy a sakk mesterek mindig vagy tíz lépéssel előrébb járnak gondolatban?

– Most mit fogsz mondani, hogy mattot adsz?

– Nem. Csak azt, hogy mindig szörnyen sakkoztam, pedig reméltem, hogy valami szellemesebb dolog jut eszembe a „csusszanjon bele a fülembe” dolog után. – Mosolyogva vállat vontam. – Jobb nem ugrott be.

Úgy mosolygott, ahogy a pasik a kőkorszak óta mindig, azzal a pimaszul megnyerő csillogással a szemében, ami azt üzeni, úgy olvas a másikon, mint egy könyvben, és annál a résznél tartanak, ahol megszólal a szexi zene, és a fények elhalványulnak.

Megnyaltam az ajkam. Le akartam fényképezni ezt a pillanatot, mert tudtam, hogy fordulópont. Az út kettéágazott előttem. Az egyik ága biztonságos volt. A jövőbe vezetett, amit évek óta gondosan építgettem. Oda, amiről azóta álmodtam, amióta csak az eszemet tudtam. Az okos döntés; az egyértelmű döntés.

A másik veszélyes volt. Egy olyan fickót követett, akit még mindig nem igazán ismertem. Ez az impulzív út volt, a felelőtlen, ahol semmire sincs garancia és semmit nem vésnek kőbe. De amikor arra az útra gondoltam, ami a művészeti iskolába vezet, egyszerű, unalmas ajtót láttam magam előtt. Amikor viszont arra, ami Ryanhez vezet, úgy éreztem, mintha egy minden nap lehetőségektől bizsergő fantáziavilágba csöppennék, amit csak filmekben láttam.

Talán lehetne egy harmadik lehetőség is. Nem kellene egyik út mellett

sem elköteleződnöm. Jól szórakozhatnék ma este, abbahagyhatnám az aggodást amiatt, mi fog történni néhány hónap múlva, és csak a mára koncentrálhatnék.

– Elnézést. – Egy férfi és egy nő sétált oda hozzánk. Bruce Chamberson és a felesége, Natasha. – Te vagy az egyik művész, aki a dekoráción dolgozott, igaz? – kérdezte Bruce közvetlenül.

Eddig alig pár szót váltottam vele, de valahogy az, hogy a saját épületében láttam, csak még félelmetesebbé tette.

– Az attól függ – feleltem lassan. – Tetszenek?

Bruce a mennyezetet és a helyiséget pásztázta, pillantása egyszerre tükrözött undort és zavart.

– Mint azok, amik, persze.

Ryan odahajolt, hogy megint a fülembe suttogjon.

– Tőle ez bók.

– Köszönöm. De hol a jelmezed? – kérdeztem.

Bruce grimaszolt, és lenézett tökéletesen normális öltönyére.

– Ismered azt a reklámot az öltönyös fickóval? Azt, amiben azt mondja, hogy ő egy katasztrófa?

– Az te vagy? – kérdeztem. – De akkor neked nem... szabotálnod kellene a dolgokat? Tudod, adni a karaktert?

– Nem, nem én vagyok. Csak kíváncsi voltam, hogy láttad-e a reklámot. Mindig is viccesnek találtam az ilyesmit. Nem hordok jelmezt. Szerintem gyerekes.

A felesége, Natasha jókedvűen rámosolygott.

– A parti lelke, nem igaz?

Elvigyorodtam.

– Kicsit emlékeztet egy barátomra.

– És te mi vagy, újság? – kérdezte Natasha.

– Az Emberi jogok nyilatkozata vagyok. Hosszú történet. – Megnéztem az ő jelmezét. Apró párnákat ragasztott a teste minden centijére. – És te mi akarsz lenni?

– Balesetre hajlamos vagyok. – Elgondolkodva ráncoltam a homlokomat, próbáltam megfejteni a szójátékot, de Ryan nevetése elvonta a figyelmemet.

– Mi az? Lemaradtam a poénról?

– Nem – sóhajtott mosolyogva Natasha. – Szó szerint értve.

Borzasztóan vonzom a baleseteket, és Bruce azt mondta, ez a tökéletes ürügy, hogy úgy öltözhessek fel, ahogy nem eshet bajom. Hogy is mondtad?

– Hogy az év egyetlen estélyén elvihetlek valahová abban a tudatban, hogy nem töröd be a fejed vagy töröd ki a bokád, ha leveszem rólad a szemem. És mindenki azt fogja gondolni, hogy ez egy jelmez.

– De még mindig úgy figyelsz, mint egy héja – mondta Natasha, aztán lábujjhegyre állt, és tündéri kis csókot adott a férje állára.

Bruce a hüvelyk- és mutatóujja közé vette a nő állát, és határozott vállrándítással megcsókolta a homlokát.

– Túlaggódok.

Natasha rám mosolygott.

– Csak mázlista, hogy nem volt jelmezem, amit nagyon fel akartam venni. Az is mázlija, hogy szeretek szundikálni, és mindig kíváncsi voltam, hogy ez mennyire lehet kényelmes. Bárhol lefeküdni és rögtön ágyban lenni. Tökéletes.

Nevettem. Ryan a torkát köszörülte. Bruce benyúlt a zakójába, hogy adjon neki egy köhögés elleni cukorkát.

– Nem köhögök – közölte Ryan. – Amikor valaki a torkát köszörüli, miközben felveszi a másikkal a szemkontaktust, az általában azt jelenti, hogy a másik valami rosszat tesz, például félbeszakít egy férfit, aki épp próbált meggyőzni egy nőt, hogy táncoljanak.

Bruce Ryanról rám nézett, aztán komolyan bólintott.

– Akkor csak egy kérdés. Nem láttátok Williamet? Mostanra már itt kellene lennie.

Ryan felnyögött.

– Nem, nem láttam, és nem repesek az örömtől, hogy azt hallom, eltűnt.

– Akkor már ketten vagyunk – mondta Bruce.

– Miért? – kérdeztem.

Ryan felsóhajtott.

– Ha nem találják Williamet, akkor az valószínűleg azt jelenti, hogy valami hülyeséget csinál. A lakótársamat, Steve-et is meghívtam, ő pedig gyakorlatilag William, csak kifinomultság nélkül. Ha ők egyszerre tűnnek el, az a baj receptje.

– Williammel kapcsolatban biztosan igazad van. Ráadásul mindig

próbál hülye poénokat elsütni halloweenkor. Na, sok szerencsét!

– Nektek is!

Bruce és Natasha elsétált, és Ryan újra rám figyelt. Körülnézett a buliban, aztán gyorsan vállat vont.

– Azt mondtad, valamit beléd kell csusszantanom. Miért ne kezdjem egy kis alkohollal?

– Azt engedném.

Szereztünk italokat, és elindultunk az emeletre, egy olyan részre, ahol egy üvegfalú balkon nézett a lenti partira. Itt is állítottak fel asztalokat és más halloweeni dekorációkat, és pár régimódi tévét is, amiken klasszikus, fekete-fehér filmek mentek.

– Klassz ötlet – mutattam az egyik tévére. – Egyébként miért van itt ez a helyiség? Nem hinném, hogy normális, ha egy irodaépületben van egy... akármi is ez itt a legfelső szinten.

– William tehet róla. Nem nyugodott le, míg Bruce bele ne egyezett, hogy legyen egy bulihely az épület tetején. Azt mondta, azért, hogy lehessen smúzolni a kliensekkel, ilyesmi. Fogalmam sincs, hogy tényleg csinálnak-e ilyet, de karácsonyi partihoz jó hely.

– Gazdagék – mondtam lassan, ahogy körülnéztem a helyiségben, és megpróbáltam elképzelni, hogy az embernek annyi pénze van, hogy megengedhet magának ilyesmit New Yorkban, még úgy is, hogy nem használja állandóan.

Ryan bólintott, és szórakozottan mosolygott, miközben leültünk a sarok közelében. A zene nem szólt olyan hangosan idefent, már nem kellett felemelnem a hangomat, hogy halljon.

– Valami baj van? – kérdeztem.

Ryan a fejét rázta, de aztán vállat vont.

– Nincs. Mármint baj nincs. Nincs. De valahányszor kicsit is éreztem valamit egy lány iránt, csak két-három nap kellett, és az összes romantikus gondolatom elillant.

– Nahát! – mondtam erre egy félmosollyal. – Még jó, hogy soha még a közelében sem jártam, hogy beléd zúgjak, különben ez kicsit csalódás lenne.

Ryan megnyalta az ajkát, és a szemembe nézett. Még az asztal túlfeléről is szinte éreztem, ahogy egy szikra cikázik át közöttünk.

– Értem. Jó, hogy soha nem éreztél semmit irántam. Mert akkor

tényleg nem tudnám, mit csináljak.

– Ezt ki kell fejtened – közöltem. – Tudom, hogy a nők elvileg jól olvasnak a sorok között az ilyesmivel kapcsolatban, de nekem mindig borzasztóan ment. És nagyon furán érzem magam, hogy ilyen komoly beszélgetést folytatunk, miközben az Emberi jogok nyilatkozatának öltöztem. Csak gondoltam, szólok.

Ryan szinte meg sem hallott. Halálosan komoly arcot vágott, és attól, hogy ilyennek láttam, kiszáradt a szám, a gyomromban pedig meleg bizsergést éreztem.

– Sokkal több telt el, mint két-három nap, Emily. Az érzéseim mégsem halványulnak. Csak egyre erősebbek. Próbáltam nem lépni feléd, mert annyira biztos voltam benne, hogy úgy alakul, ahogy mindig, és most... Most itt ülök, és azon tűnődöm, miért vártam eddig, hogy megszerezze, amit akarok.

Az ajkamba haraptam. Ryan tekintete mágnesként vonzott. Magához vont, és nem engedte, hogy máshová nézzek. Képtelen voltam gondolkodni. Alig kaptam levegőt. Párizs ebben a pillanatban távolinak, ostobának és jelentéktelennek tűnt. Mélyen legbelül tudtam, hogy később meg fogom bánni. Tudtam, hogy Párizs és a jövőm még visszatér. Tisztában voltam mindezzel, de nem tudtam megakadályozni, hogy a kalapáló szívem gondolkodjon és beszéljen.

– Hát... – suttogtam. – Bárki is ez a lány, akkor jobb, ha elmész hozzá. Komolynak tűnik.

Ryan szájának sarka hipnotikus lassúsággal felfelé húzódott, aztán megvillantotta a leghalványabb mosolyt.

– Igazad van.

Felállt, betolta a székét, és integetett, miközben elindult az asztaltól vissza a parti felé.

Homlokráncolva felegyenesedtem ültömben. *Pillanat, mi van?* Felálltam, és önkéntelenül léptem egyet Ryan felé. Mielőtt lett volna időm idegösszeomlást kapni, megfordult, és a mosolya vigyorra szélesedett, ahogy visszasétált hozzám, és a kezemért nyúlt.

– Bocs. Nem tudtam ellenállni.

– Minek, hogy infarktust kapjak? – Hagytam, hogy megfogja a kezemet, és minden kiélesedett körülöttem, ahogy az ujjaink összeértek. Puha, tökéletes érzés volt, tele ígérettel. A zene dübörgött odalent, és

apró energialöketek cikáztak át a mellkasomon. A fejem kóválygott, szinte súlytalannak éreztem magam. Az agyamban csak egyetlen gondolatnak jutott hely, hogy minden porcikámmal azt kívánom, bárcsak bármi más lenne rajtam, mint a nevetséges Emberi jogok nyilatkozata-jelmez, amiben nem úgy nézek ki, mint egy óriási, összetekert újság, aminek arca van.

– Figyelmeztettelek, hogy minden kapcsolatom kudarcba fulladt, igaz? Próbáltam komoly arccal válaszolni.

– Ki mondta, hogy kapcsolatot akarok veled? Csak fogjuk egymás kezét.

– Igen, de még csak nem is védekezünk.

Felnevettem.

– Húha! Igazad van. Azt hiszem, máris érzem, hogy kimarad a menstruációm. Ez komolyabb, mint hittem.

Hátulról átfogta a jelmezemet, és kicsit megszorított, miközben felvonta a szemöldökét.

– Azt hiszem, most megsimogattam a jogaidat is. Úgyhogy igen, tényleg mondhatjuk, hogy ez komoly.

Elfojtottam a mosolyomat. Még soha nem éreztem efféle energiát. Megállíthatatlan erő húzott minket egymáshoz, és csak most, hogy észrevettem, jöttem rá, hogy az első perctől kezdve létezett.

– Rossz hírem van – szólt közbe William.

Ryan oldalra lépett, megfordult, és Williamet látta meg, aki aggódva nézett minket úgy egy méterről. Meglepve láttam, hogy egyszerűen öltözött.

– William – szólalt meg Ryan feszülten. – Épp megzavarsz valamit.

William úgy nézett rá, mint egy eszelősre, aztán a cukorra vigyorgott a babahordozóban.

– Cukrosbácsi? Klassz. Emily pedig... Jézusom! – Elborzadt. – Versenyzel a legkevésbé szexi jelmez díjáért?

Csípőre tettem a kezemet, ami valószínűleg kevésbé volt hatásos most, hogy így néztem ki.

– Ne érts félre! – mondta gyorsan. – Jól áll, még akkor is, ha kicsit úgy nézel ki, mint egy óvszerbe bújtatott farok. – Megfékezhetetlen röhögésben tört ki a saját viccétől.

Ryan türelmetlen pillantást küldött felé.

– Ő az Emberi jogok nyilatkozata, te hülye. És ő legalább vett fel jelmezt.

William megfordult, hogy megmutassa nekünk a hátát, amit az öltönyére ragasztott ötcentesek borítottak.

– *Nickelback?*{4} – nyögött fel Ryan.

– Bingó! Na, gyertek, indulás a tetőre! Meglepetés!

– Ami azt illeti, én egész boldog vagyok itt – közöltem vele.

William elhessegetett.

– A töribuzit senki sem kérdezte.

– Vigyázz! – figyelmeztette Ryan.

– Ó, ez meg micsoda? – kérdezte William. – Azt hiszem, érzek valamit a levegőben, és nagyon hasonlít a szerelemhez.

Ryan úgy festett, mint aki egy hajszálynnyira van attól, hogy monoklit ajándékozzon Williamnek.

– Ha felmegyek veled a tetőre, lelökhetlek?

– Olyan erőszakos vagy! De igen, nyugodtan megpróbálhatod. De kétlem, hogy azt szeretnéd majd, amint meglátod a csodálatos kis meglepetést, amit összehoztam. Gyertek!

– Tényleg felmegyünk vele a tetőre? – kérdeztem.

Ryan felsóhajtott.

– William olyan, mint egy kutya. Adhatsz neki egy kis kaját, és akkor nem kunyizik többet, vagy megpróbálod levegőnek nézni, de akkor tönkreteszi a vacsorádat.

– Van benne valami. Ha már a tönkretevésnél járunk, bevallom, én még arra is felkészültem. Volt egy B tervem arra az esetre, ha megpróbáltál volna levegőnek nézni, de az közel sem lett volna ilyen kellemes.

Ryan elmosolyodott, majd követtük Williamet, és egész idő alatt az utolsó néhány pillanatot játszottam vissza a fejemben. Éreztem valamit. Az érintésében. A szemében. Mindenében. Hagytam, hogy elöntsön, és ahelyett, hogy ijesztőnek vagy rossznak éreztem volna, egyszerűen tudtam, hogy így kell lennie.

Amióta csak sok évvel ezelőtt először találkoztam vele, megpróbáltam megakadályozni, hogy az érzéseimre hallgassak. Most végre úgy éreztem, kész vagyok megnyílni, és hagyni, hogy ez az egész megtörténjen.

Persze minden könnyebb lett volna, ha nem William Chambersonnak lenne a világon a legrosszabb időzítése.

Hailey a liftek előtt állított meg minket. Mogyoróvaj-üvegnek öltözött, és komolyan lehet, hogy elhappolta előlem a parti legkevésbé szexi jelmezek címét. Egy hatalmas műanyag mogyoróvaj-üveg szinte tökéletes másolata vette körül a testét, kivéve ott, ahol egy keskeny kis ablakon kidugta az arcát, meg ahol a lábait és a karjait.

– Azta! – hüledeztem.

– Neked is azta! – A jelmezemre mutatott. – Ez nagyon király! Az Emberi jogok nyilatkozata? Ez valami szójáték, vagy egyszerűen csak... „Helló, én vagyok az Emberi jogok nyilatkozata”?

– Ez történik, ha annyit agyalok azon, hogy megtehetek-e valamit, hogy elfelejtem megkérdezni magamtól, hogy biztosan megtegyem-e. És a tiéd?

Hailey szúrós szemmel nézett Williamre, és a düh és a szerelem imádnivaló keverékét láttam a szemében, mint aki haragudni akarna a pasira, de képtelen rá, mert bármit is tesz, az annyira tökéletesen ő maga.

– Ez elvileg páros jelmez lett volna. Én lennék a mogyoróvaj, ő meg kosárlabdázó lett volna.

– Dzsem és mogyoróvaj{5}? Klassz!

– Lett volna – mondta Hailey. – De valaki azt mondta, hogy a kosárgatya folyton felcsúszik, ezért az utolsó pillanatban kihátrált.

William karba tette a kezét, és próbált felháborodottnak tűnni.

– Egy pasinak sem kellene elviselnie, hogy az anyag becsúszik a seggébe. Sajnálom. Kérdezd meg az Emberi jogok nyilatkozatát! – közölte felém biccentve. – Fogadok, hogy erről is írnak benne valamit. Az alapítóatyák biztos említették az elidegeníthetetlen jogot ahhoz, hogy megússzuk a felcsúszást.

Hailey rám nézett, és a pillantása azt üzenté, hogy: „Imádkozz értem!” William kezéért nyúlt.

– Gyere, megvesztegettem a DJ-t, hogy játssza le a *Peanut Butter Jelly Time*{6}-ot, amikor jelt adok! Ott kell lenned, hogy támogass a táncban.

William leszegte az állát, és elismerően mormogott.

– Tudtam, hogy lelki társak vagyunk. Én meg azért fizettem le, hogy *Nickelback*et játsszon. Oda akartam állni a tömeg elé, és a hátamra

mutatni. Egy úriember hagyná, hogy te kezd, de...

Hailey a szemét forgatva mosolygott.

– Kezdheted te. Látom, hogy izgatott vagy.

Úgy tűnt, Williamnek eszébe jutott, hogy ott állunk, és hirtelen lökött rajtunk egy kicsit a lépcsőház felé.

– A lépcsőn menjetek fel a tetőre! Az is a meglepetés része. Nyomás, nyomás! El kell csábítanom a feleségemet, és jobb, ha eltűntök innen, mielőtt még veletek is ezt teszem.

– Miért érzem azt, hogy valamilyen csapdába sétálunk? – kérdeztem.

– Mert szinte biztos, hogy így van – vágta rá Ryan.

– Oké, jó szórakozást! Csináljatok egy csomó babát! Stip-stop, az elsőnek én adok nevet! Sok szerencsét! – William becsapta mögöttünk az ajtót, és összeszoruló szívvel hallottam, hogy kattant a zár.

– Bezárta – mondtam.

Ryan ellenőrizte az ajtót, és felsóhajtott.

– Aha.

– Te miért nem vagy meglepve?

– Most teljesen őszinte leszek. – Ryan rá nem jellemző módon idegesnek tűnt, és ettől valahogyan még ínycsiklandozóbban szexivé vált. – William és Steve az elejétől fogva próbálnak összehozni minket. Emlékszel a rablásra?

Összeszorult a gyomrom, ahogy a fejemben lassan összeállt a kép.

– Igen...

– A két „rabló” William és Steve volt. Csak azután jöttem rá, hogy te elmentél telefonálni.

– De hagytad, hogy azt higgyem, rablás történt! Van róla fogalmad, hány önvédelmi videót néztem végig azóta a YouTube-on? Még egy névtelen posztot is írtam egy online fórumra, az ég szerelmére! – Valahogy egyszerre éreztem dühöt, zavart, és furcsa módon megkönnyebbülést. – Mostanra talán már egy kalózhajóról is le tudnék lépni.

– Az tulajdonképpen jó... – mondta Ryan lassan.

Az ujjammal felé böktem. A normál megszeppentséget elsöpörte a megalázottság és a düh keveréke.

– Ne akard ezt valami jó dologgá változtatni! Nem értem. Miért nem árultad el?

– Kockáztatva, hogy szánalmasnak tűnök, aggódtam, ha elmondom, azt hinnéd, hogy én kértem őket erre. Aztán úgy gondoltam, hogy találok majd rá jobb pillanatot, de valószínűleg csak áltattam magam, mert féltem, hogy semmit sem akarsz majd tőlem, ha megtudod.

– A lift. Ezért voltál úgy kiakadva, és ezért válaszoltál úgy a „tűzoltónak” a hangszóróba, ahogy.

Ryan bólintott, de mást nem mondott. Nem próbált kifogásokkal süketelni vagy témát váltani. Úgy tűnt, egyszerűen csak meg akarja várni és elfogadni, bármit is érzek az üggyel kapcsolatba. Ez viszont nem volt olyan egyszerű, tekintve, hogy azt sem tudtam, mit érzek.

– De akkor most miért hagytad, hogy megint belekeveredjünk a tervébe? – Kicsit dühösebben rángattam meg az ajtógombot, mint terveztem.

– Hát, most először nem bánom igazán, hogy William megpróbál összehozni minket.

Lehunytam a szememet. Bár egy részem szerette volna kinyújtani a kezem, és megölelni őt, mert tudtam, hogy amit mond, az aranyos, attól még visszaélt a bizalmammal. Nekiálltam letépni magamról a jelmezemet, mert azon felül, hogy már így is a falu bolondjának éreztem magam, amiért nem vettem észre, mi történik, úgy is néztem ki.

– Mit művelsz? – kérdezte Ryan.

– Leveszem ezt a nyavalyás, hülye jelmezt... Ah! – Amikor kihúztam a lábamat a ruhából, elvesztettem az egyensúlyomat, és legurultam a lépcsőn. Forgott velem a világ, de valamilyen csoda folytán az arcom nem csapódott a lépcsőnek, csak gurultam lefelé, aztán az alján nekikoppantam a falnak. A térdem és a könyököm kicsit fájt, de hála az égnek úgy tűnt, nagy bajom nem esett.

Ryan lesietett, aztán térden csúszva érkezett mellém. Végigsimított a karomon és a lábamon, a tekintete eltökélten kutatót sérülések után.

– Jól vagyok – közöltem. Leráztam magamról, és felálltam. Levettem a jelmezt, viszont így sajnos egy testre feszülő, bészszínű bodyban maradtam, ami valószínűleg majdnem olyan nevetséges volt, mint maga a jelmez. Levágtam a jelmezt a földre, az ujjammal pedig Ryan felé böktém.

– És eszedbe ne jusson nevetni!

Ryan feltartotta a kezét, mintha az ujjam fegyver lenne, és a fejét

rázta, de megesküdttem volna rá, hogy láttam, ahogy próbálja visszafogni a nevetését.

Felrohantam a lépcsőn. Lehet, hogy lefelé találtam volna nyitott ajtót, és akár még az előcsarnokba is lejuthattam volna, hogy elmeneküljek ettől az egésztől, de egyszerűen csak friss levegőre vágytam, és tudtam, hogy a tetőkijárat biztosan a közelben van. Kezdtém érezni, hogy túlreagáltam a dolgot, és azt kívántam, bár gondolkodtam volna még pár másodpercet, de a büszkeség és a düh visszatartott attól, hogy lemenjek, és ezt el is mondjam. Jogom volt haragudni Ryanre, de sajnós az ő oldalát is láttam. William miatt hülye helyzetbe került, és rossz döntést hozott, de nem ártó szándékkal tette. Ám a megbocsátás nem a logikus döntés volt, és még forrt bennem az indulat.

Kinyitottam a tetőre vezető ajtót, és nem tudtam, hogy sírjak-e vagy nevessek. Úgy tűnt, William össze akart zárni minket a tetőn, és ránk erőltetni egy romantikus estét.

A tetőt fényfüzerek, gyertyák és virágok díszítették. Az épület mérete ellenére a tetőnek csak akkora részét lehetett megközelíteni, mint két egymás melletti szoba. Az eredmény a fantáziavilág egy barátságos, álomszerű szelete lett New York City tetején.

Meglepetten hátrahőköltem, amikor megláttam a nagyit az asztalnál, kezében egy harmonikával.

– Ó! – lepődött meg. – Úgy volt, hogy ketten lesztek.

– Izé... – Léptem egyet hátra az ajtó felé.

– Ryan kétszáz dolcsit fizetett azért, hogy feljöjjen ide és zenéljen nektek. Azt nem árultam el neki, hogy csak harmonikán játszom. – Nevetve rám kacsintott.

– Várjon, Ryan fizetett magának? Azt hittem, ezt az egészet William hozta össze.

– Ez Ryan volt, édesem. Szakértő véleményem szerint az a fiú tényleg nagyon szeretne bejutni a bugyidba. Amikor egy pasi gyertyákat tesz ki, az gyakorlatilag villogó neonfény. Azt hiszik, ha megerőltetik magukat, az a minimum, hogy lehúzzuk a cipzárt, és úgy köszönjük meg, ahogy isten akarta.

Éreztem, hogy a dühöm csillapodik a szókimondó nagytól.

– Soha nem láttam ilyesmit a Bibliában.

– Sokasodjatok és szaporodjatok! Valami ilyesmi. A sokasodás

kisbabákat jelent. Tudod, hogy csinálnak kisbabákat? – Hüvelyk- és mutatóujjával kört formált, majd a másik keze ujjával sokatmondóan behatolt a körbe. – Csoda szép, édes szerelmeskedéssel, úgy. A te csúnyád ütközzék a dögös pasi csúnyájával, amit... Francba, nem emlékszem pontosan a szövegre! De valahogy így volt.

– Szerintem semmi ilyesmi nem lesz – közöltem.

– A magad nevében beszélj! Nekem randim van ezután a meló után.

Tátva maradt a szám, kicsit elborzadtam, aztán megpróbáltam gondolatban kikapcsolni a képzeletemet.

– Ryanre és magamra értettem. Összevesztünk, azt hiszem.

– Az jó. Az összeveszés kibékülős szexet jelent. Senkinek nem kell hivatalosan bocsánatot kérni. Az ember csak levetkőzik, megteszi, aztán úgy veszitek, hogy mindketten sajnáljátok, különben a szex nem lett volna olyan jó.

Felnevettem.

– Isten a bocsánatkérést is így akarta?

– Nem. Ezt én akarnám így. – A szájához emelte a harmonikát, és fülsiketítően rossz hangsort csalt elő belőle, aztán felvonta felém a szemöldökét. – Most hagyd, hogy az a fiú bocsánatot kérjen! Ja, és megettem az összes garnélát, mert megéheztem. De van keksz és bor az asztalon.

Elsétált mellettem az ajtóhoz, és a fenekemre csapott.

– Cuki kis body. Mi vagy te, egy sperma?

Az ajtó becsukódott mögötte, mielőtt még kitalálhattam volna valami választ.

Elindultam az asztal felé, és megláttam vagy három tucat garnéla otthagyt farkát. A nőszemélynek úgy tűnik, nagy étvágya van. Még a gondolataimat sem tudtam rendezni, és már újra nyílt a tetőajtó.

Nagyi nem magyarázta el, miért megy el hamarabb, vagy miért adja vissza a kétszáz dolláromat, amikor elmentem mellette felfelé a lépcsőn. Előtte pár lépcsőn lementem, és próbálkoztam az ajtókkal, csak hogy megnézzem, tényleg be vagyunk-e zárva az idióta tervembe. A bocsánatkérés nem pont úgy alakult, ahogy elképzeltem, és úgy gondoltam, talán le tudom csillapítani Emilyt, ha behozom a tetőről. Sajnos azonban úgy tűnt, William az összes lejjebb lévő ajtót is bezárta. Egyszer az életben úgy döntött, hogy túlteljesít, és közben jól kicseszett velem.

Megálltam a tetőre nyíló ajtó előtt, és a fejemet nekitámasztottam a fémnek. Már rég éreztem ehhez hasonlót. Az Emily iránti érzéseimet nagyon sokáig elnyomtam, de most annál erősebben törtek a felszínre, hogy utat engedtem nekik. Az agyam hátsó szegletében még mindig azon aggódtam, hogy valahogy ezt is elszúrom, de nem akartam megállni. Azt akartam, hogy működjön.

Meg tudtam volna fojtani Williamet. Ha annyiban hagyta volna a dolgokat, Emily nem lenne rám kiakadva. De nem hibáztathatom őt mindenért. Ha nem lettem volna gyáva, azonnal elmondtam volna mindent.

Kinyitottam az ajtót, és láttam, hogy Emily az asztalnál áll. Még mindig a bézsszínű, szűk bodyt viselte, amit a jelmeze alá vett fel, és akár észrevette, akár nem, áll-leesően szexin nézett ki. A teste minden porcikája büszkén közszemlére volt téve, és ahogy ránéztem, nehezen tudtam tisztán gondolkodni.

– Elvileg lett volna zenei kíséret – mondtam. – De úgy tűnik, forró randira kellett mennie.

Emily felém fordult. A város fényei lángoltak a háta mögött, és úgy festett, mint aki egyenesen egy álomból lépett elő.

– A zenész azt mondta, hagynom kellene téged bocsánatot kérni.

– Igen, ez is része volt a tervnek. – Az asztal, a fények és a félig megevett étel felé intettem. – De úgy látszik, a zenész meg akarta nehezíteni a dolgomat.

– Hát, legalább segített nekem lenyugodni. – Emily elgondolkodva nézett, aztán halványan elmosolyodott. – Ami azt illeti, talán jót tenne neked, ha bocsánatot kellene kérned. A muffinos esetet megúszta a gimiben, és az előbb már *majdnem* túl kedves akartam lenni, és azt mondani, hogy megbocsátok azért is, amiért gyakorlatilag azóta hazudsz, hogy találkoztunk. De nem, bocsánatkérést akarok.

Bólintottam.

– Ki is jár neked, mert jobbat érdemelsz annál, mint amit tőlem kaptál. Olyan pasit érdemelsz, aki elég tökös ahhoz, hogy tisztázza veled a dolgokat, még akkor is, ha nem biztos benne, hogy azután nem hagyod faképnél.

Emily intett, hogy folytassam, miközben a halvány mosoly továbbra is ott játszott az arcán.

– Te voltál a legcukibb, legszexibb Emberi jogok nyilatkozata, akit valaha láttam.

Emily felvonta a szemöldökét.

– Melegsik.

– És még szexibb sperma vagy.

– Hidegebb.

Léptem egyet felé, ő meg egyet hátra. Tovább közeledtem, míg neki nem ütközött az asztalnak, majdnem felborítva a borospoharakat.

– Felnőtt életem nagy részében kerültem a nőket és a kapcsolatokat, mert annyira biztosra vettem, hogy kudarcot vallok. Úgy gondoltam, már nem éri meg a kockázatot. Meg az időt.

– Még hidegebb? – suttogta Emily.

– Amióta csak találkoztunk, próbáltam bevenni a saját hazugságomat... hogy nem működne, mert eddig sosem működött, és csak kudarcnak teszem ki magam. De nem hazudok többet sem neked,

sem magamnak. Te megéred a kockázatot.

– Nem gondolod, hogy jobb bocsánatkérés lenne, ha azt mondanád, hogy egyáltalán nem jelentek kockázatot?

Elmosolyodtam. Emily hangja ellágyult, így tudtam, hogy legalább egy kis haladást elértem.

– Te mondtad, hogy néhány hónap múlva elutazol Párizsba. Mindig ott a kockázat, hogy nem akarlak majd elengedni, vagy nem akarsz maradni.

– Ez nekem is eszembe jutott.

– Akkor mi van, ha megígérem, hogy hagylak dönteni, ha eljön az ideje? Semmi nyomás. Semmi győzködés. Legrosszabb esetben lesz veled néhány elképesztően jó hónapom, együtt töltjük az ünnepeket, aztán ha el akarsz menni, elmész.

– Számomra az a legrosszabb variáció, hogy nem akarok elmenni. Hagyom, hogy meghaljon egy álmom, mert belezúgok egy pasiba, aztán három év múlva talán szakítunk, és rájövök, hogy hatalmas hibát követtem el.

Addig közeledtem, míg már éreztem Emily forró lélegzetét a nyakamon, és a hozzám simuló teste finom nyomását.

– Úgy hangzik, hogy minket az ég is egymásnak teremtett. Az én összes kapcsolatom darabjaira hullik, te meg nem akarsz, hogy sokáig tartson.

Emily elfojtott egy mosolyt.

– Akkor csókolózzunk úgy, mintha épp nem égne le körülöttünk a világ?

– Pontosan. – Megfogtam az állát, felfelé fordítottam a fejét, és az ajkaim közé vettem az ajkát. Emily puha volt. Meleg. Isteni ízű és jobb, mint képzeltem.

Az éhség egyetlen nyers, vérforraló pillanat alatt úrrá lett rajtam. Adrenalin cikázott át a testemen, és lüktetett a fejem. A két hétig elfojtott érzések és vágyak két emberöltőnyinek tűntek, miközben az önálló életre kelt kezem úgy járta be őt, mint egy éhező vadállat. Rámarkoltam a fenekére, és magamhoz húztam, de a cukroszacskó a babahordozóban éket vert közénk.

Emily keze végigsiklott a hátamon, és megragadta a babahordozót.

– Az felizgatna, ha fél kézzel ki tudnám ezt oldani? – kérdezte.

– Teljesen.

Emily felvonta a szemöldökét, és matatni kezdett a szíjakkal. Magabiztos arckifejezése lassan bosszússá, majd kétségbeesetté változott. Miután egy percig hiába próbálkozott, a másik kezét a hátamra tette, kattánást hallottam, majd éreztem, hogy a hordozó lecsúszik a vállamról. A cukroszacskó a lábamnál csattant, és félrerúgtam.

– Egy kézzel csináltam – közölte, aztán elmélyítette a hangját: – *Nem szórakozol jól?*

Felnevettem.

– Ez utalás volt Maximusra a *Gladiátor*ból?

– Teljesen begerjeszt, hogy ezt tudod.

– Úgy érted, hogy eddig nem voltál beindulva? – Emily arcát fürkésztem, és a hüvelykujjammal végigsimítottam már duzzadt és vörös alsó ajkán. – Azt hittem, jól csinálom.

– Hm, nem vagyok benne biztos. Azt hiszem, kellene még néhány kóstoló, mielőtt hivatalos döntést hozhatnék.

Közelebb léptem, és a merevedésem Emily hasához nyomódott. Meglepetten szívta be a levegőt, és mélyen a szemembe nézett, miközben az ajka szétnyílt.

– Ez inkább ötfogásos vacsorának tűnik, nem kóstolónak.

– Ami azt illeti, nem kellene megenned.

Emily elhúzta a száját, és vidám szemekkel korholt.

– Csak megkóstolni akartam.

– Talán, ha jól játszod ki a lapjaidat.

Újra megcsókoltam. Éreztem, hogy lenne még mondanivalója, de egy pillanatig sem bírtam tovább nézni az ajkait anélkül, hogy többet akarnék. A nyelvem ingerelte a nyelvét, miközben felemeltem, hogy felültessem az asztalra. A tányérok és edények csörömpölve a földre estek, és összetörtek.

– Esküszöm, nem azért, mert nagy a fenekem. Csak az asztal kicsi – közölte Emily.

– Nem lehet mindkettő? – kérdeztem.

– Csak ha jófajta nagy.

– A fenekekről tudni kell, hogy csak egyfajta nagy van. Az pedig jó.

Emily elvigyorodott.

- Helyes válasz.
- Kapok valami jutalmat?
- Például mit?
- Mit szólnál ahhoz, hogy pár centit lehúzzuk a cipzárt a kis body hátán?

Emily a sűrű szempilláin át nézett rám, és habozott, ezért így folytattam:

- Nem tudom, emlékszel-e, de sürget minket az idő. Nem jut ki nekem az a fényűzés, hogy annyit legyek veled, amennyit szeretnék.
- Pár centit – mondta óvatosan.

Megfogtam a cipzárt a tarkójánál, és elkezdtem lehúzni. A tekintetem a body elejére szegeződött, ahol az anyag lassan engedett a mellkasán, és lehullott. A melle megállította, így gyötrő, sajnos korhatáros pillantást vethettem a dekoltázsára.

Ott álltam a széttárt lábai között, és fájdalmasan tudatában voltam annak, milyen közel járok ahhoz, hogy minden porcikája az enyém legyen, mindenhogy, ahogy csak akarom. De nem akartam elsietni, még akkor sem, ha ezzel cukkoltam.

- És mit kell tennem a következő jutalomért?
- Hmmm – kezdte Emily, és lassan megnyalta az ajkát. – Először is térdelj le!

Felvontam a szemöldökömet. *Erre nem számítottam.* Gyorsan ellenőriztem, hogy nincs-e alattam törött üveg, aztán letérdeltem.

- Oké... – mondtam. Kicsit felfelé kellett fordítanom a fejemet, hogy lássam.

- És kérj bocsánatot! – A szavak úgy hangzottak, akár egy parancs, egyenesen egy királynő szájából. Ha nem lett volna az a kicsit csintalan pillantása, már-már azt hittem volna, hogy halálosan komoly.

- Sajnálom, hogy miattam lett összemuffinozva a műved a gimiben. – Megcsókoltam a combja belső oldalát, majd átfogtam, és szélesebbre tártam a lábait. – Sajnálom, hogy nem mondtam el, hogy William hülye trükköket talál ki, hogy összehozzon minket. – Kicsit feljebb csókoltam. – Sajnálom, hogy voltam olyan hülye, hogy először *nem* akartam, hogy sikerrel járjon. – Megálltam a lábai között, úgy, hogy melengesse a leheletem. – És leginkább azt sajnálom, hogy nem hagytad, hogy végig lehúzzam a cipzárt, mert akkor ez sokkal élvezetesebb lenne.

Emily meglepett nevetése elakadt, amikor hozzápréseltem az ajkamat, és megcsókoltam az anyagot a lábai között. Éreztem az áradó forróságot, és még az édességét is megkóstolhattam, ami már kezdett átjutni a ruháin. Felfedeztem a nyelvem hegyével, végigtapogattam mindenféle halvány formákat, míg biztosan tudtam, hogy megtaláltam a csiklóját, ahol alig két másodpercig köröztem, aztán a hajamnál fogva hátrahúzta a fejemet.

– Oké. Nyertél. Tiéd az összes jutalom. Csak cipzározz ki, és folytasd!

Talpra állítottam, és még több evőeszközt küldtem a padlóra. A háta mögé nyúltam, lehúztam a cipzárt, és úgy csomagoltam ki a bodyból, mint egy cukorkát – és talán az is volt. Kibugyoláltam, segítettem neki kilépni a jelmeze utolsó részéből, amit aztán félredobtam. Csak hát sajnos túl erősen. Felkapta a szél, és átvitte a tető szélén.

Emily döbbenetesen nézett utána.

A tekintetem közben bejárta a testét, és megláttam a csipke fehérneműjét.

– Visszatérdelhetek, és ezért is bocsánatot kérhetek, ha akarod.

– Lefelé! – utasított. Lenyomta a fejemet, miközben kibújt a bugyijából.

Visszaült az asztalra, és hagyta, hogy széttárjam a lábát. Éhes mosollyal ittam a látványt.

– A francba, már késő visszavonni azt a részt, ahol azt mondtam, hogy hagyom, hogy elutazz, semmi kötöttség?

– Igen, túl késő – válaszolta Emily. – Nem bocsánatot kellene kérned?

Közelebb húzódtam, míg már körülvelt az illata. Annyira rohadt jó illata volt! A nyelvemmel végigjártam a redőin, aztán gyengéden megcsókoltam a csiklóját. Nem húztam el az ajkaimat, amikor beszéltem, hogy a rezgés és a mozgás megborzongassa.

– Sajnálom, hogy ledobtam a tetőről a spermajelmezedet. És sajnálom, hogy annyira rohadt jól nézel ki fehérneműben, hogy igazából nem is sajnálom.

Emily nevetett, de a hang suttogó és fojtott volt, miközben a háta ívben megfeszült, és hozzám préselte magát.

– Pocsék bocsánatkérés!

Beszívtam őt a számba, köröztem a nyelvemmel a duzzadt csiklóján, aztán mélyen megcsókoltam, felfedezve minden porcikáját. Csak addig

hagytam abba, amíg cukkoltam.

– Sajnálom, hogy a bocsánatkérésem szívás. – A szörnyű poénomat azzal nyomatékosítottam, hogy újra a számba vettem a csiklóját, és a nyelvem tövéhez szívtam.

Az egész hozzám simuló teste reszketett, és annyira jól csináltam, hogy már nem tudott keménykedni velem a bocsánatkérésem minősége miatt. Szerencsére én is túl elfoglalt voltam ahhoz, hogy azon gondolkodjak, mennyire bánom már az alkut, amit azért kellett kötnöm, hogy ebbe a helyzetbe kerüljek. Könnyű volt kimondani, de közel sem voltam biztos benne, hogy tényleg el tudok-e engedni egy ilyen lányt néhány hónapon belül.

Ryan varázsolt a szájával. Sosem kerültem olyan férfi kezei közé, akit legalább valamennyire szexuális tudornak nevezhettem volna, és másodpercek alatt rájöttem, hogy Ryan teljesen más szinten játszik. Nem csak a tehetségéről volt szó, vagy arról, hogy ínycsiklandozóan jól nézett ki – valahogy még mindig teljesen fel volt öltözve, míg én már szinte teljesen meztelen lettem. A vágy folyamatosan szikrázott közöttünk, mint egy élő elektromos áramlat. Egyetlen pillantásától verdesett a szívem, a bőröm pedig bizsergett a melengető pillangóktól.

Ezért amikor végre magamon éreztem a száját, megtörtént a robbanás. Talán csak azért, mert igyekeztem ellenállni az ösztönös késztetésnek, hogy engedjek valamit kialakulni köztünk, vagy mert annyiszor játszadoztam ezzel a gondolattal, de így is, úgy is elképesztő volt, és nehezen hittem el, hogy januárban kész leszek itt hagyni őt. Ezt elűztem az agyamból. Most nem kellett elrontanom mindent azzal, hogy a jövőre gondolok, vagy ami azt illeti, hogy bármire gondolok.

Hátradöntöttem a fejemet, és akaratom ellenére újabb nyögés tört ki belőlem. Ryan olyan dolgokat művelt velem a nyelvét használva, amiről nem tudtam, hogy egy férfi képes rá. *Bennem* forgatta, és a legcsodálatosabb ügyes, meleg dörzsöléssel húzta végig a falaim mentén, amit csak el tudtam képzelni. Ott csókolt meg, olyan éhesen, mintha én lennék a legízletesebb dolog, ami valaha a szájába került. A meztelenségem miatti zavarom lehetséges gondolatának a morzsáját is elsöpörte az, hogy egyértelműen akarta a dolgot. Valahogy úgy éreztem, ő legalább annyira élvezi, hogy a szájával kényeztet, mint én.

Képes voltam hátradőlni és jól érezni magam anélkül, hogy sürgetett volna, vagy bármi is arra utalt volna, hogy csak az engedelylemre vár, hogy abbahagyhassa. Maga volt az eksztázis. Nemsokára ott reszkettem előtte, a combjaim közrefogták a fejét, ahogy nyalakodva, csókolva eljuttatott az első orgazmusomig.

– Szerintem ennek nem kellene ennyire jónak lennie – suttogtam az utolsó élvezethullámok között.

Felállt, és megcsókolt, miközben az ízem még ott volt az ajkán. Ez mocskos volt, amit bármikor máskor undorítónak találtam volna, de Ryan elérte, hogy a világ legszexibb dolgának tartsam. Éreztem, hogy testem legmélye újra összerándul, és a gyomromban tombol a forróság.

– Ki kell érdemelnem minden ruhadarabot, amit levehetek? – kérdezte. – Vagy kérjek még párszor bocsánatot?

– Ami engem illet, ártatlan vagyok ebben az egészben, mint a ma született bárány. Te vagy a rosszfiú.

– Ó, szóval így csűrjük-csavarjuk? Te vagy anyaszült meztelen, már ha nem lenne ez a melltartó. – Közelebb lépett, és megpróbált a hátam mögé nyúlni a pántokért. Hátradőltem, ami azzal a nem tervezett, de egyáltalán nem kellemetlen következménnyel járt, hogy Ryan rám hajolt, miközben én az utolsó tányért is lelöktem az asztalról.

– Ha a melltartómat akarod, méltó cserét kell ajánlanod. Valamit valamiért.

Ryan levette a nyakkendőjét, és oldalra dobta. Valahogy a saját ruháinál jobban sikerült ügyelnie arra, hogy ne repüljenek le a tetőről. Elvigyorodtam, amikor eszembe jutott valami.

– Ami azt illeti, tudom, hogyan érdemeld ki ezt a melltartót. A zakódat és a nadrágodat le kell dobnod a tetőről. Nagylelkűnek érzem magam, úgyhogy azt hiszem, az alsógatyádat megtarthatod.

– Hú, így vagy nagylelkű?

Keresztbe tettem a lábamat, közben véletlenül végigsimítottam az erekcióját. Próbáltam komoly arcot vágni, mintha ez is a csábítási manőverem része lett volna.

– Csak mert megkérdőjeleztél, a büntetésed még rosszabb lesz. Megtarthatod a zakót, mert azt én fogom felvenni, amint itt végeztünk. Te hordhatod a partin az Emberi jogok nyilatkozata jelmezemet.

– Ilyet nem tennél! – közölte.

Majdnem felkacagtam, mert őszintén megrémült.

– Ó, dehogynem! Látni akarom, hogyan fest a cuki popód a fegyverviselési jog mögött.

– És nem fejezhetném ki inkább a fenékviselési jogomat ahelyett, hogy azt az izét kelljen hordanom?

Felnevettem.

– Nem. Januárig az a fenék az enyém. És egyik nővel sem akarok rajta osztozni a partin.

– Úgy tűnik, te azt hiszed, hogy ezt befejezzük a parti vége előtt.

– Ne tereld a témát, nem menekülsz! Tedd le azokat a földre! Amikor visszamegyünk, a jelmezem lesz rajtad.

– Már ha beleférek.

– Nyúlik az anyag.

Felsóhajtott.

– Mázlid, hogy most mindennél jobban akarlak téged.

– Azt mondd, kérnem kellene még ezt-azt?

– Azt mondom, fogd be, és hagyd, hogy a magamévá tegyelek!

Mosoly suhant át az ajkamon.

– Hát, ha így mondd...

Levette a ruháit, közben fantasztikus műsort adott. Karcsú, izmos teste fölém tornyosult, eltakarva a város látképét és fényeit a háta mögött. Amikor lehúzta a trikóját a fején át, elakadt a lélegzetem. Pont a jó helyeken dudorodtak az izmai, a határvonalak pont ott húzódtak, ahol kellett. A kezem konkrétan sajgott a vágytól, hogy végigsimíthassak azokon a sima, meleg izomkötegeken.

– Nadrág! – mondtam. Annyira nem érdekelt, hogy tökéletes kis jó kislánynak tűnjek, hogy az sem számított, ő mit gondol a begerjedtségemről. Igen. Begerjedtem. Már jó pár éve nem voltam pasival, most meg itt voltam New York tetején, kiterülve és szinte teljesen meztelenül egy asztalon egy olyan férfi előtt, aki úgy nézett ki, hogy még egy bank széfjébe is bedumálta volna magát. Ráadásul ő volt a gimis szerelmem, legalábbis a muffinos incidensig.

Ryan keze megállt az övén, valószínűleg tökéletesen tudatában annak, hogy ez a póz kihangsúlyozza a hasizmai formás íveit és völgyeit, és kidagadt az alkarja.

– Hmmm – mondta lassan. – Azt hiszem, tartozol nekem egy

melltartóval.

A pántért nyúltam, anélkül, hogy levettem volna róla a tekintetemet, de ő előrelépett, és kinyújtotta a kezét, hogy megállítsa a mozdulatomat.

– Azt hiszed, hagyom, hogy csak te mulass?

– Nem. – Csak ennyit tudtam kinyögni. A pikáns ellenkezésem lassan tovalett, amikor a gyomrom mélyéből előtört a kétségbeesett vágy.

– Szexi lenne, ha meg tudnám csinálni egy kézzel? – kérdezte.

Savanyú pillantást küldtem felé, de aztán úgy tűnt, hogy az ujjai egyetlen, gyors mozdulatával elérte, hogy a melltartóm az ölembe hulljon. Meglepetésemben hirtelen a melleimhez kaptam a kezem, és felnevettem.

– Nahát! Miért vagy te ilyen jó ebben?

Megrezegtette az ujjait.

– Tehetséges ujjak. – Óvatosan lefejtette a kezemet a mellemről, és csodálattal nézett le rá.

Genetikailag sosem voltam megáldva mellfronton, és minden akaraterőmre szükségem volt, hogy ne kapjam újra magam elé a kezemet. Csak arra tudtam gondolni, hogy az emlékezete biztosan tele van szupermodellnek látszó lányokkal és a tökéletes, hetyke mellükkel, és hogy azokhoz képest az enyém milyen satnya.

Ha Ryan gondolt is ilyesmire, nem mutatta jelét. Lehajolt, a szájával a mellbimbóm felé közeledett, aztán nagyon lassan az ajkai közé vette, és megforgatta rajta a nyelvét.

A hátam ívben megfeszült, és levegő után kapkodtam. A gyönyörön túl egyfajta megkönnyebbülés és elfogadás öntött el. Egyetlen szó nélkül elérte, hogy tökéletesnek érezzem magamat. Teljesnek. *Gyönyörűnek.*

Az ujjaim a hajába fúródtak, és magamhoz húztam őt, miközben végigcsókolta a meztelen bőröm minden centijét, beleburkolt a forróságába és a szenvedélyébe.

– Tényleg képesek leszünk abbahagyni? – kérdeztem.

– Van nálam óvszer. Nem kell abbahagynunk. – A lehelete minden szótagnál nekiütődött a mellkasomnak.

– Nem, úgy értem, amikor majd indulnom kell. Nem követünk el hibát?

– Most csak annyit tudok, hogy egész életemben azt fogom bánni a legjobban, ha a mai éjszakára úgy kell emlékeznem, mint az éjszaka,

amikor nem lettél az enyém.

Közelebb húztam magamhoz, és hagytam, hogy csókoljon, miközben a tekintetem az eget fürkészte. A város fényei elnyomták a csillagokat, még ilyenkor, késő éjszaka is, ezért ködös, sárgás feketeséget láttam. A gyönyör közepette megpróbálni bármennyire is logikusan gondolkodni ugyanolyan felesleges volt, mint megpróbálni meglátni a csillagokat, ezért lehunytam a szememet, és elengedtem az ellenállásom utolsó morzsáját is.

Lenyúltam, és az övével babráltam, de aztán megszabadított a szenvedéstől, és maga intézte el. Lerúgta a nadrágját, aztán az alsóját is. Megpróbáltam egy lopott pillantást vetni a teljes képre, de Ryan máris az asztal széle felé húzott, mielőtt esélyem lett volna rá. Olyan gyorsan és könnyedén húzta fel a gumit, ahogyan levette a melltartómat, aztán megragadta magát, és belém csusszant.

Elakadt a lélegzetem. Arra számítottam, hogy inkább lassú lesz, és azt akarja majd, hogy könyörögjek minden centiért, de valahogy a hirtelen mozdulata pont jó volt. A hátán összekulcsoltam a bokáimat, belemélyesztettem őket a kemény izmokba. Egyik karját letette az asztalra, a másik a combomon pihent, és lassan, centiről-centire újra benyomakodott.

Képtelen voltam megakadályozni, hogy nyöszörgés bukjon ki belőlem. Szorosan lehunytam a szemem, és fehér fénylöketeket láttam a szemhéjam mögött, miközben szeretkezett velem. Nem csak megragadott és ész nélkül pumpált, hanem *felfedezett*. Éreztem, ahogy tanulmányoz engem, nyögésről nyögésre, centiről centire. Próbálgatta és ingerelte a vágyaimat, aztán munkára fogta újonnan szerzett tudását.

Az eredményről soha még csak álmodni sem mertem volna. Egy leheletnyit változtatott a csípője szögén, és azonnal csodálatos, belsőmet elolvasztó súrlódást éreztem a falaimnál, ami megremegtette a testemet. Erős kezeivel ingerelte a melleimet, csókolta az államat, a nyakamat és az összes elfeledett kis porcikát a kettő között. Halványan rosszul éreztem magam, amiért csak annyit tehettem, hogy hátradőlök, és hagyom, hogy tegye a dolgát, mint diák a mestere előtt. Ugyanakkor azt is tudtam, hogy nevetséges emiatt rosszul éreznem magam. A teste minden mozdulata a hatalmas gyönyöréről üzent, kiapadhatatlan vágyáról, hogy kifürkésze a titkos kívánságaimat, és teljesítse az

összeset.

Amikor újra elértem a csúcsra, a vállához szorítottam a számat, hogy elfojtsam a hangokat. Az összes fizikai és érzelmi feszültség, ami azóta gyűlt a háttérben, hogy találkoztunk, egyetlen fantasztikus áramlattal kiszabadult. A lábujjaim begörbültek, az ujjaim a hátába mélyedtek. Ekkor ő is megfeszült, nyögés és morgás közötti hangot hallatott, miközben bennem lüktetett.

A szemem végre tágra nyílt, felnéztem az égre, és hullámszó, széles vállakat láttam, ahogy Ryan rajtam feküdt, még mindig mélyen elmerülve bennem. Bármelyik másik férfival ez lett volna az a rész, amikor a megbánás, a szégyen és a büntudat úgy kezd beszivárogni a gondolataimba, akár a méreg. Kerestem ezeket, akár csak nyomokban is, de kizárólag kielégülést találtam.

A mikor visszaértünk a partira a már érdekes módon nyitott lépcsőházajtón keresztül, én egy túlságosan szűk Emberi jogok nyilatkozata jelmezt viseltem, Emily pedig az én túlságosan bő zakómat. A haja kócos volt attól, amit éppen az imént csináltunk, az ajka pedig duzzadt és élénk rózsaszín.

A jelmezen keresztül rácsapott a fenekemre, majd erősen megszorította.

– Tudtam, hogy jól néznél ki ebben.

Felnevettem.

– Hát, legalább tudom, hogy én leszek az utolsó, akit ledöfnek, ha ez az egész halloweeni mészárlásba fordulna.

– Egyáltalán halloween van még? Mennyi az idő, hajnali kettő? Három?

Körülnéztem a szinte üres épületben, ahol az eredeti tömegnek kevesebb mint tizede lézengett már csak. A buli lecsengésének sűrűjében jártunk. Az emberek a sarkokban lazítottak, és egyértelműen lefoglalta őket az ivás. Akadtak, akik még táncoltak, de most már hangszóróból szóló zenére az élő zenekar helyett. Mások egyszerűen csak ültek és beszélgettek.

Így már sokkal személyesebbnek tűnt az egész, kevésbé örültek.

A kezénél fogva áthúztam Emilyt a füstön, el a boszorkánykunyhók mellett, amiket felállítottam. Találtam magunknak egy viszonylag csendes helyet, és elmutogattam az akarsz-e táncolni univerzális jelét. A hátam mögé dugtam a karom, és a kezemet nyújtottam, ami biztosan

sokkal kevésbé volt megnyerő a bolondos jelmezben. De Emily így is mosolyogva fogta meg a kezemet, és hagyta, hogy magamhoz húzzam.

– Ez nem éppen romantikus, lassú zene – jegyezte meg.

– Lám, lám, lám! – Steve lépett elő a mellettünk álló kunyhóból, és szalmát söpört le a meztelen mellkasáról. Leopárdmintás alsót viselt. A lány, aki megjelent a háta mögött, ugyanolyan mintát viselt alig fedett testén. – Jelmezcserét látok?

– Mi történt Jennával? – kérdezte Emily.

A lány Steve háta mögött karba tette a kezét, és a szeme szikrákat szórt.

– Igen, Steve, mi történt Jennával?

Steve lazán rámosolygott.

– A nővérem jól van, kösz, hogy kérdezed. Gyere, Tarzette! Hagyjuk a szerelmes gerlepárt, hogy feszengve tovább bámulják egymást! Durvának tűnik.

Steve elrángatta a lányt, mielőtt Emilynek esélye lett volna kérdőre vonni a hazugsága miatt, már ha egyáltalán azt tervezte.

– Tarzette? – kérdezte tőlem. – Vad tarzanos menet lehetett...

– Nem is akarok belegondolni...

Emily hirtelen a szája elé kapta a kezét.

– A francba! Nem neked kellett volna hazavinni Lilithet?

Összerándultam. Teljesen elfelejtettem.

– Ha nagyon haza akart menni, hívhatott volna taxit, igaz?

– Lilith nem taxizik.

– Akarom egyáltalán tudni, hogy miért?

– Valószínűleg nem. De meg kell keresnünk. Nem jó a közelében lenni, ha rossz a kedve.

Szkeptikusan néztem Emilyre.

– Ha arról próbálsz meggyőzni, hogy Lilithnek az a verziója, akit általában látunk, jókedvű, szólók, hogy nem veszem be.

Végül Lilithre egy irodában találtunk rá, egy monitort bámult a helyiség mellett, ahol a partit tartották. Az ajtónak zárva kellett volna lennie, de a betört ablak azt üzenete, hogy Lilithet ez az apró részlet nem igazán zavarta.

– Ó... – mondtam, amikor beléptünk. – Ez a te műved, gondolom.

– Nem – közölte szárazon. Egyikünkre sem nézett fel a monitorról. –

Ilyen volt, amikor ideértem. Fogalmam sincs, mi történt. Biztos csak a nagy szél fújta át a cipőmet ezen az izén.

– Lilith – jegyezte meg Emily higgadtan. Olyan óvatosan sétált Lilith felé a lába alatt ropogó szilánkokon át, mintha a lány egy vadállat lenne.

– Bezártak minket az egyik lépcsőházba, különben korábban visszajöttünk volna. Kérlek, ne legyél dühös!

– Bezáródtatok egy lépcsőházba, és gondoltátok, talán a te vaginád a zár, az ő pénisze meg a kulcs, és kellett pár óra, hogy rájőjjetek, ez nem működik?

– Nem feküdtünk le – hadarta Emily.

– Ja, nyilván, mivel nem csak fekve lehet dugni, más pózokat is ki kell próbálni.

– Egyébként pontosan mit csinálsz azon a gépen?

– Próbálom meghackelni, hogy tönkretehessem William hülye cégét.

– Mióta tudsz te hackelni?

– Nem tudok! – csattant fel Lilith. – De azt tudom, hogyan találjam ki, milyen hülyeséget használna William jelszóként.

Végül sikerült elvonszolni Lilithet a géptől, és bár nem rúgkapált és kiabált, olyan pillantásokat küldött felénk, ami egy horrorfilm gonoszának is becsületére vált volna. Ha volt olyan az életemben, aki leszúrna álmomban, akkor az Lilith volt. Gondolatban a lelkemre kötöttem, hogy később tegyek érte valami jót, legalább azért, hogy ne hogy kést nyomjon az arcomba.

A jelmezben nehéz volt vezetni, de megoldottam. Gondoltam, ha félreállítanának, nehezen dumálnám ki magam a büntetőcédulából, de tekintve, hogy a jelmez alatt szinte teljesen meztelen voltam, nem igazán volt más választásom, hisz Lilith is ott ült a kocsiban.

Miután őt kitettem, elvittem Emilyt a lakásához, és az ajtóig kísértem.

– Köszönöm a mai estét – mondta. – Nem voltam benne biztos, hogy mire számítsak, de ezt semmiképpen sem vártam. – A keze kettőnk felé intett.

– Néha a váratlan részek a legszórakoztatóbbak.

Emily bólintott, de a tekintetében kis szomorúság rejlett.

– Reméljük!

Kissé zavart jóéjtcsókot adtam neki, aztán viaszétáltam a kocsinhoz, miközben az utolsó szava ismétlődött a fejemben. Az, hogy megígértem,

hogy szakítani fogok vele, a lánnyal, akibe szélsébesen beleszerettem, elég zavaros volt, de az, hogy megfejtsem az ő érzéseit a helyzettel kapcsolatban, felért a hieroglifaolvasással. Úgy gondoltam, a legjobb, amit tehetek, ha megpróbálok nem aggódni, és csak kiélvezem az időt, ami jut. Végére is bőven szereztem gyakorlatot kudarcra ítélt kapcsolatokban. Csak most az egyszer előre tudtam, hogy mikor és miért fog véget érni.

A halloweenparti utáni délelőtt dolgoznom kellett, így még csipás és kialvatlan voltam, amikor a nyugdíjasok becsoszogtak az órámra az otthonban. Nagyi megállt, rám nézett, aztán jelentősegteljesen kacsintott.

– Szép munka, kis éjszakai pillangó!

Szúrós szemmel néztem rá. Túl keveset aludtam ahhoz, hogy legyen energiám a műsorához.

– Nem történt semmi. Csak nem aludtam jól.

Nagyi a szemét forgatta, és hátrament, hogy leüljön közvetlenül Earl mellé.

Kevesebb mint huszonnégy óra alatt másodszor hazudtam arról, hogy lefeküdtem Ryannel. Távolról sem voltam könnyűvérű típus, de azt sem gondoltam, hogy olyan lennék, aki titkolózik ezzel kapcsolatban. Biztosra vettem, hogy létezik valami fura pszichológiai magyarázat arra, amit művelek, de hogy mi, arról fogalmam sem volt.

Így inkább félrelöktem a gondolatot, és úgy döntöttem, ezzel a problémával máskor foglalkozom. Jó érzésem volt a tegnap estével kapcsolatban. Egy: a szex elképesztő volt. És Ryan minden más szempontból is elképesztő volt. Persze ott volt az a rész is, amikor elárulta, hogy bizonyos mértékben a gasztrokocsmás incidens óta félrevezetett, de azon kívül, hogy vajon mennyire megbízható, nem akartam ezen agyalni. Beismerte a dolgot, bocsánatot kért – hozzátenném, nagyon meggyőzően –, és most továbbléphettünk.

Mintha azzal, hogy gondoltam rá, egyszerűen megidéztem volna,

Ryan belépett a helységbe, csillogó szemmel és olyan mosollyal, ami igazságtalanul jól állt olyasvalakinek, akiről tudtam, hogy ugyanolyan keveset aludt, mint én.

– Beülhetek? – kérdezte.

– Nem – mordult fel a nagyi. – Hacsak nem állsz meztelenül modellt nekünk, még hozzá merevedéssel. Nem vagyok hajlandó két órán keresztül egy petyhüdt farkat nézni.

– Igazat mond – bólintott komolyan Earl. – Tényleg nem hajlandó.

Összerezzenem. Nem tudtam pontosan, mi van ennek a háttérében, de nem voltam benne biztos, hogy tudni akarom.

– Nem áll nekünk meztelenül modellt. Ma csak csendéleteket festünk, és a hárompontos perspektívára koncentrálnak.

– Búú! – kiáltotta a nagyi. – Péniszt akarunk!

– A magad nevében beszélj! – kérte Earl suttogós, vékony hangon. – Én inkább pár cickónak örülnék. Hacsak a fickónak nincs a pólója alatt, magán hagyhatja.

Mielőtt válaszolhattam volna, megrezdült a telefonom a táskámban. Előhalásztam, és ránéztem a számra. Nem ismertem a körzetszámot, de kimentettem magam, és azért felvettem.

– Halló?

– Üdv, Emily? Itt Valeria Purgot személyi asszisztense. – A nőnek erős francia akcentusa volt.

Megfagyott a gyomrom.

– Valeria Purgot? – ismételtam bambán. Persze tudtam, hogy kicsoda. Felerészben miatta akartam Párizsban tanulni. Ő alkotta néhány kedvenc festményemet, és rész munkaidőben szívességből tanított néhány évet az iskolában, ahová járni akartam. Neki írtam azt a kínosan őszinte levelet alig több mint egy hónapja.

– Igen. Megkapta a levelét, és úgy gondolja, csodálatos asszisztens lenne. Ugyanúgy járhatna az órákra is a következő félévben, de felajánl önnek egy fizetős állást, amit azonnal kezdhet is, amint ideutazik.

– Elnézést, kérem, ne értsen félre, de miért választana engem? És mi is lenne pontosan a munka?

Ryan kíváncsi, de kicsit aggodalmas arccal közelebb óvakodott. Kényszeredett mosollyal elhessegettem, és azt tátoztam: „Semmiség.”

– Mert tetszett neki a kezdeményezőkézsége, hogy levelet küldjön –

kezdett bele a nő a telefonban –, és amúgy is az iskolába készül, ami egyszerűsítene a logisztikát, valamint úgy érzi, van önben lehetőség. Miss Purgot-nak mindig is szenvedélye volt a fiatal tehetségek támogatása. Ön segítene a galériája napi teendőiben, és egyben személyes instrukciókat és tanácsokat is kapna tőle.

– Mikorra kellene odaélnem?

– Két nap múlva foglalnánk önnek repülőjegyet. A munka másnap kezdődne.

Felvont szemöldökkel bámultam a falat.

– Az... *elég hirtelen.*

– Igen. Az. És azonnal tudni akarja, hogy elfogadja-e az ajánlatát.

– Azonn... Kaphatnék legalább néhány órát, hogy megemésszem ezt az egészet?

– Nagyon sajnálom, de nem. Nagyon fontos, hogy gyorsan megérkezzen.

– Rendben... – mondtam reszketve.

– Nagyszerű. Hamarosan felvesszük önnel a kapcsolatot az utazás miatt. Szólok Valeriának, hogy elfogadta az ajánlatát, és az egyik emberünk keresni fogja.

Letettem a telefont, és Ryanre néztem, aki homlokráncolva állt mellettem.

– Ez mi volt? – kérdezte.

– Beszéljük meg az órák után, jó? Talán megvárhatnál idekint, nem baj?

Az arckifejezése megkeményedett, ennek láttán kiüresedett az összeszorult szívem.

Zavart roncsként botorkáltam be az órára, és a negyven percet inkább két órának éreztem. Mire kiléptem a teremből az utolsó diákom nyomában, minden perc alvás, amit kihagytam, lesújtott rám.

Ryan egy karosszékből ült a terem előtt, ahol tanítottam, és felpattant, amint meglátott.

– Mi volt ez az egész?

A fejemet ráztam, de képtelen voltam a szemébe nézni.

– Hamarabb mennem kell, mint hittem. Azt hiszem. Mármint igen. Mennem kell.

– Mi? Ne legyél zavarban, ha kakiügyről van szó. Ha menned kell, hát

menned kell. Mindenki így van ezzel. – Nevetett, az aggodalom helyét a megkönnyebbülés vette át az arcán. – Komolyan, örülök, hogy erről már most elkezdzünk beszélni, mert olyan kínos tud lenni. Mármint mondom azt, hogy dobok egy sárgát, és tűnnek el öt percre, vagy beszéljek nyíltan a dologról? Ez mindig kérdés. – Az arcomat fürkészte, és a megkönnyebbülés visszaváltozott aggodalommá. – Te nem arról beszélsz. Ami azt illeti, én sem. Csak nem akartam, hogy kínos legyen neked, ezért... *A francba!* Mondj valamit! Úgy nézel ki, mintha meghalt volna valaki.

Szóra nyitottam a számat, és nem tudtam, hogyan mondjam el, ezért összezártam az ajkamat, és megint megráztam a fejemet.

– Nem tudom, mi a jó döntés, Ryan. Úgy tűnik, ez a nagyon nagy művész azt akarja, hogy a gyakornoka legyek. És két nap, nem két hónap múlva. Fizető meló lenne. Gyakorlatilag az álmom, és miután úgy éreztem, hogy olyasmit üldözök, ami nem is létezik, most hirtelen az ölembe hullik. – Felnéztem, és elgondolkodva meredtem Ryan mély, világosbarna szemébe, miközben küzdöttem, nehogy elöntsenek az érzelmek. – Most mihez kezdjek?

A padlót bámulta, miközben gondolkodott. Az arca elkomolyodott, és amikor végre megszólalt, olyan komor eltökéltség sütött a hangjából, mint amikor valaki azt mondja az orvosnak, hogy amputálja le a lábát.

– Menj! Kövesd az álmodat!

– Csak így egyszerűen? – kérdeztem. Persze már igent mondtam. Szerződést még nem írtam alá, de Ryan valószínűleg hallotta, ahogy rábólintottam, és azt is, hogy milyen gyorsan tettem. El sem tudtam képzelni, milyen érzés lehet ez neki, de azt tudtam, hogy nem értheti teljesen, mennyit vívódok magamban.

Széttárta a kezét.

– Mit akarsz, mit mondjak? Hogy maradj itt miattam? Maradj, mert annyira biztos vagyok benne, hogy a dolgok tökéletesen alakulnak köztünk? Ígérjem meg, hogy fontosabb leszek neked, mint az, amit egész életedben próbáltál elérni? Ezt nem tehetem. Úgyhogy menj! Amúgy is volt egy lejáratási időnk, igaz?

– Igaz – mondtam halkán.

Kinyújtotta a kezét, mintha azt akarná, hogy kezet rázzunk.

Hitetlenkedve néztem le rá.

– Azt hiszem, a megállapodás „nincs rossz érzés” része ment a levesbe, amikor a lejáratí idő megváltozott.

– Azt meghiszem – mondta Ryan. A hangja ridegen csengett. Sőt, dühösen. Amikor látta, hogy nem fogom megrázni a kezét, megfordult, és elsétált.

Utánanéztem, és szerettem volna összeomlani. Nem tudtam dühös lenni rá. De mégis miért nem voltam képes bedühödni az istenverte Ryan Pearsonra? Miért kellett mindig úgy seggfejnek lennie, hogy volt mellette apró betűs rész? Miért volt mindig egy mentség a lábjegyzetben? *Ryan csak azt tette, amit tisztességesnek hitt, amikor védte a barátnőjét, aki elkent egy muffint a végzős művészeti projekteden, és csak azért hazudott neked, mert nagyon aggódott, hogy elveszít téged, meg csak azért dühös, mert nagyon fontos vagy neki, és most el kell, hogy engedjen téged.*

Lerogytam, nekitámaszkodtam a falnak, hátrahajtottam a fejemet, és hagytam, hogy a fluoreszkáló fények szivárványszínű és fekete csíkokat égessenek a retinámba. Alig vettem észre, amikor William leült mellém.

– Kicsit búskomornak tűnsz – jegyezte meg, és oldalba bökött a könyökével.

Nem vettem le a tekintetemet a plafonról.

– Hát, a kis kerítői játékok úgy tűnik, tüzes véget ér.

– Úgy érzem, nyomokat adsz nekem, de nem áll össze. Elárulod, hány szótagot keressek?

– Vége. Két szótag.

– Hmm. Vége. Vége... De erről a föld jut eszembe, nem a tűz. Mármint föld alá kerülés. Ég a föld? Nem, az hülyeség.

Lassan felé fordultam, és nagyon igyekeztem rájönni, hogy hülye-e, vagy csak nagyon jól tudja, hogy mik azok a gombok az embereken, amiket nem kellene megnyomni.

– Ryannel szakítunk. El kell utaznom Párizsba.

– Nahát! Micsoda klasszikus. A régi jól bevált „el kell hagynom az országot” kifogás. Párszor én is használtam. Csak vigyázz, hogy ne legyen rokona abban az országban, ahová elvileg emigrálsz! Az kínos lehet.

– Nem csak kitalálom.

– Aha. – Hátba vágott, amitől majdnem eldőlttem. – Nagy kár, hogy van egy undorítóan gazdag pasi, aki nagyon örülne, ha együtt látna titeket. Nagy kár.

– Tudod, milyen vagy?

– Magas, sötét hajú, jóképű, mocskosul gazdag... Folytathatnám, de a pillantásod olyan, mint a táviratban a *stop*.

– Olyan vagy, mint egy kisgyerek két hörcsöggel. Azt akarod, hogy szeressék egymást, ezért egymáshoz nyomod őket, de annyira, hogy amikor szabadulnak, egyedül már azt sem tudják, hogy hogyan maradjanak együtt.

– Várj, ez nagyon konkrét példa! Te gyerekkorodban hörcsököket nyomtál egymáshoz? Mindig mondom, hogy gyerekeknek nem lenne szabad háziállatot tartani. Esküszöm, kis pszichopata mind.

– Nem tudom, miért vesződöm azzal, hogy próbáljak beszélni veled. Semmit sem veszél komolyan.

– Tévedés. Az adó komoly dolog. A magam kárán tanultam meg. Általában a feleségemet is komolyan veszem. Meg a naptejet. Megdöbbennél, ha tudnád, hány embernek még csak eszébe sem jut. Szerintem fel tudnék sorolni dolgokat, amikkel kapcsolatban egész nap komoly vagyok, de már megint úgy nézel rám.

– Miért én? – kérdeztem. – Bárkivel megpróbálhattad volna összehozni Ryant, de engem választottál. Miért?

– Számít az most már? Azt mondtad, dobtad a pasit. Mi ketten többé nem vagyunk barátok. – William felállt, és leporolta a kezét. – Tartoztam egyet Ryannek, és te elrontottad. Ha azt akarod, hogy újra barátok legyünk, javaslom, hogy valahogy hozd helyre a dolgot.

– Komolyan beszélsz?

William megvonta a vállát, és felvonta a szemöldökét.

– Látod? Tudok én komoly lenni. Igen. És tudod, mit? Ha elmész, megtalálom a dögösebb verziódat. Olyat, akinek nagyon nagy cicije van. Olyan nagy, hogy a csaj azt sem tudja megmondani, milyen cipő van rajta. Vele fogom összehozni Ryant. Szóval, míg te ujjal megfested a pizzai ferde tornyot, Ryan motorcsónakozni fog két olyan felhajtóerejű micsodával, ami a Titanicot is megmentette volna a süllyedéstől.

– Az *pisai* ferde torony, te agyas! – Megforgattam a szemem, és felálltam, hogy elmenjek.

– Ó, nem! Innen én fogok elviharzani. Ez... Hé! Azt mondtam... hé! – Gyors tempóban sétált, hogy utolérjen, miközben a kijárat felé tartottam.

Én is gyorsítottam, de próbáltam nem túl nyilvánvalóvá tenni. Épphogy sikerült kicsusszannia előttem az ajtón, amit aztán az arcomba csapott, és öntelt képpel állt az üveg túloldalán. Leszegte az állát, aztán sarkon fordult, és elsétált.

Cherylre néztem, aki furcsa arccal ült a recepcióspult mögött.

– Erről senkinek ne meséljen! Kérem!

– Szívem, azt sem tudom, hogyan mondanám el, úgyhogy szerintem biztonságban vagy.

Nekidőltem az előkészítő-asztalnak, és a muffinhalomra meredtem, amit az előbb csináltam. Pocsékul néztek ki. Bármennyire is csöpögősen hangzik, de dühösen nem szabad sütni, és erre a muffinok voltak a bizonyítékok. Csálén álltak, kiszáradtak, és úgy díszítettem fel őket, mintha egy bunkósbót lett volna a kezem helyén.

– Szóval... – szólalt meg Stephanie. Nekidőlt a mosogatónak, és karba tett kézzel nézett. A haját kontyba fogta a feje búbján, és úgy tűnt, még evőpálcikákat is szúrt bele. – Elárulod, miért bántottad azokat a szegény muffinokat, vagy szokás szerint detektívet kell játszanom?

– Csajgondok – válaszoltam.

Bólintott.

– Nem kell detektívnek lennem ahhoz, hogy ennyit tudjak. Arra vagyok kíváncsi, hogy *miféle* csajgondok. Mi történt veled és Emilyvel?

– Vége lett, az.

– Mi van? Azt sem tudtam, hogy elkezdődött. Mi lett azzal, hogy tájékozotsz?

– Tegnap éjjel kezdődött, és ma reggel véget ért. Valószínűleg ez a legrövidebb kapcsolat új világrekordja.

– Mit műveltél?

Felé fordultam.

– Honnan veszed, hogy bármit is műveltem? Mármint tényleg csináltam hülyeségeket, de azokért már bocsánatot kértem. Ami kábé a feltétele volt a kapcsolat elkezdésének. A szakítás nem is az én hibám.

Stephanie szkeptikusnak tűnt.

- És ő mit művelt?
- Gondolkodás nélkül elfogadott egy állást a világ másik felén.
- Van valami köze ennek a művészeti iskolájához?
- Van – nyögtem.
- Azt hittem, az januárban lesz.

Felsóhajtottam.

- Úgy volt, aztán már nem. De nem számít. Emily döntött, és én örülök neki.

- Aha – nyugtázta Stephanie. Megfogta az egyik muffinomat, és undorodó arccal forgatta a kezében. – Repesel a boldogságtól.

- Mit kéne csinálnom? – kérdeztem. – Akadjak ki, mert fontosabb neki élete álma, mint egy pasi, akit pár hete ismert meg? Nem kérhetem arra, hogy ne fogadja el az állást.

- Ki mondja, hogy nem lehetsz kiakadva? – kérdezte Stephanie. A szokásos reménytelenül romantikus lényé kezdett kiülni az arcára. Lépett egyet felém, és az ujjával mellkason bökött. – Ki mondja, hogy egyszerűen hagynod kell, hogy kisétáljon az életedből? – Bökés. – Ki mondja, hogy nem harcolhatsz a nőért? – Bökés. – Ki mondja... – kezdte, és most már majdnem kiabált. – Ki mondja, hogy nem mehetsz utána? Érd utol a repülőtéren! Ez a te utolsó felvonásod, Ryan. A filmnek az a része, ahol mindenki tudja, hogy mindjárt jön a vége főcím, és *tudják*, hogy ha ez a való élet lenne, hagynád őt elsétálni, mert a normális emberek ezt teszik. De ők egy rohadt filmet néznek, ezért *tudják*, hogy valami rendkívülit fogsz tenni, ami inspirálja őket, és végig neked drukkolnak.

Tehetetlenül égne emeltem a kezemet, és körülnéztem a pékségben.

- Egy gond van. Itt nincsenek kamerák. A te kis történetedben azt is *tudják*, hogy a lány soha nem utasítaná vissza a pasit. *Tudják*, hogy a pasi bármilyen hülyeséget is csinál, minden rendben lesz. Mi történik, ha végigrohanok utána az egész repülőtéren, ő meg csak néz rám, mint egy idiótára?

- Akkor tudod, hogy megpróbáltad, és nem kell itt állnod muffinokat kínozva a következő néhány hónapban, míg végre túlleszel rajta. Csakhogy igazából sosem leszel túl rajta. Ha hagyod elmenni, minden nőben őt látod majd, akivel csak találkozol. Hideg verejtékben úszva ébredsz fel, azon tűnődve, hogy *mi lett volna, ha*. Te majd...

– Értem. De tényleg. És... – Ránéztem, és felnyögtem. – Bármennyire is utálok beismerni, már terveztem is egy hülyeséget.

– Teherbe fogod ejteni! – suttogta álmodozó elképedéssel, mintha ez lenne élete legzseniálisabb ötlete.

– Hogy mi? Nem. A muffinok. Azok is a hülyeséghez tartoznak. Mármint nem ezek, mert ezek pocsékul sikerültek.

Stephanie szeme felcsillant.

– Te jó ég! Miben segíthetek?

DACÁRA ANNAK, AMIT A JÓZAN ESZEM DIKTÁLT, hagytam, hogy Stephanie is bedobja az ötleteit a nagy tervhez. Ennek eredményeként az egész valahogy bonyolult, színpadias eseménnyé nőtte ki magát, amiben részt vett Stephanie, Steve, Bruce, Natasha, William, Hailey, sőt a nagyi is.

William hatalmas lakásában találkoztunk hajnali ötkor. Mindenki fel volt öltözve, indulásra készen, kivéve Williamet, aki puha fehér fürdőköntöst viselt, és folyton ásítozott.

– Még egyszer utoljára végigmondom, hogy mindenki tudja a dolgát – közöltem. A város kinyomtatott térképére mutattam. Kiemeltem Emily lakását és a repülőtérré vezető leggyorsabb utat. William megfenyegette Lilithet, hogy kirúgja, ha nem kutat egy kicsit és deríti ki, hogy mikor száll fel Emily gépe, hogy nagyjából tudjuk, mikor indul. Megkocogtattam a térképet ott, ahol bejelöltem a lakását. – Bruce, Natasha, ti vagytok az őrszemek a lakása előterében. Viseljetek álruhát, vagy ilyesmi, hogy ne szúrjon ki titeket, és üzenjete nekem, amint látjátok, hogy elindul!

– Nem veszek fel álruhát – közölte Bruce. Beleharapott a kezében tartott banánba, és módszeresen rágta, miközben rám szegezte hideg tekintetét.

Natasha oldalba bökte.

– Van az a rendőrszerelés a nászútról.

Bruce álla megfeszült, és meg mertem volna esküdni, hogy elvörösödött.

William komikus lassúsággal a testvére felé fordult, a szeme tágra nyílt örömeiben.

– Bruce rendőrtiszt? Miért olyan könnyű ezt elképzelni? –

Felröhögött.

Hailey eltakarta a száját mellette, közben lopva Bruce felé pillantgatott, aki begyakorolt falánksággal ette tovább a banánt.

– Nos – mondtam, bár nehezen tudtam megszólalni nevetés nélkül. – Egy rendőrtiszt talán kicsit túl feltűnő lenne. Valószínűleg az lenne a legjobb, ha nem lennél felizgulva. Azt akarom, hogy koncentrálj.

Bruce olyan pillantással nézett rám, ami az acélgerendát is megolvasztotta volna.

– Semmi álruha – közölte ridegen.

– Csak próbálj nem szem előtt lenni! – kértem.

Natasha még mindig Bruce-ra vigyorgott. A férje háta mögé csúsztotta a karját, és láttam, hogy Bruce kicsit összerezzzen meglepetésében, mintha a nő a fenekébe csípett volna. Amikor azt hitte, hogy senki nem figyeli, sokatmondóan nézett a feleségére, ami azt üzenté, hogy ezért valószínűleg majd megfizet, és a büntetést mindketten nagyon fogják élvezni.

– Steve, te itt fogsz várni a sarkon. Ha erős a forgalom, Emily talán másik úton megy, és tudnunk kell, hogy eljut-e a hídig vagy sem. Ha egyenesen megy, írd azt, hogy „jó”, ha balra fordul, üzend azt, hogy „rossz”. Oké?

Steve elhúzta a száját.

– Arra gondoltam, a kódnevek jobbak lennének. Mi van, ha Emily elfogja az üzenetet, vagy ilyesmi? Mondhatnám azt, hogy „a kondor szabadon száll”, ha egyenesen megy. Meg azt, hogy „marad a nyugati szél”, ha balra.

– A bal keleti szél lenne – jegyezte meg William. Megkocogtatta a térképet, hogy megmutassa Steve-nek, miről beszél.

– A francba, igazad van! Oké, akkor „marad a keleti szél”.

– Ami azt illeti – szólt közbe Hailey –, biztos vagyok benne, hogy a kondor nem őshonos erre felé. Talán a halászsas logikusabb lenne?

– Ami azt illeti – ismételtam –, maradhatnánk annál esetleg, hogy jó és rossz? Ki a fene fogna el egy üzenetet?

Steve grimaszolt.

– Meg lennél lepve. Meg lennél lepve.

– Valamiért nem hinném. Csak mindenképpen írd meg, merre megy, jó?

- Tíz-négy{7}.
- És nincs több kód.
- Vettem.

Felsőhajtottam.

- William és Hailey. Ti a kapunál fogjátok várni Emilyt a reptéren, hogy húzzátok az időt, ha nem érnék oda. Valahogy tartóztassátok fel, ha üzenek! Ha nem, csak keressetek egy ajándékboltot vagy ilyesmit, nem érdekel!

- Könnyűnek hangzik, meglesz – nyugtázta William.

- Nagyi, magának lesz jegye. – Odaadtam neki a jegyet Emily járatára.

- Ha minden balul sül el, és Emilynek mégis sikerül felszállnia a gépre, maga lesz az utolsó mentsváram. Csináljon jelenetet, érje el, hogy a gép késve szálljon fel! Bónuszpont jár azért, ha senki sem száll fel a gépre.

Nagyi a jegyet méregette, aztán bólintott.

- Zsír.

Felnyögtem.

- A kölykök használják még ezt egyáltalán?

Nagyi vállat vont.

- Mi van, zavar valami, ribanc?

Vívódtam, hogy nevessek, vagy bosszúsan rázzam a fejem, de úgy döntöttem, inkább nem is foglalkozom vele.

William az öklét nyújtotta a nagyi felé.

- Klassz volt – suttogta.

Nagyi William öklét méregette, de aztán csak karba tette a kezét.

- Segg... – dohogta William.

- Mi az én feladatom? – kérdezte Stephanie.

- Ennek a fele a te ötleted volt. Tényleg el kell mondanom még egyszer?

Stephanie kicsit duzzogott.

- Érezni akartam, hogy a csapat része vagyok.

- Oké. A te dolgod az, hogy elmenj a muffinokért, ha itt végeztünk, aztán hozd oda nekem őket a hídhöz.

- Vettem! – kiabálta, aztán megköszöörülte a torkát, és sokkal csendesebben megismételte. – Vettem.

- Akkor kész a terv. Vágjunk bele!

Harminc perccel tovább ültem az ágy szélén, mint amennyi időm lett volna rá. Már hajnali hatra járt, és kevesebb mint egy órán belül el kellett indulnom a lakásból. Valahányszor arra gondoltam, hogy felkelek az ágyról, a hülye agyam úgy döntött, lejátszik egy szomorkás összefoglalót a Ryannel töltött közös pillanatokból. Láttam a lefegyverző mosolyát, azokat a csodás barna tavakat, amiket ő szemnek nevezett, és hogy hogyan nézett ki a feneke az Emberi jogok nyilatkozata jelmezben.

Könnyebb volt, ha a tegnap reggeli rideg elutasítására gondoltam. Igen, valószínűleg úgy tűnt, mintha ráugrottam volna a lehetőségre, hogy elfogadjam az állást, anélkül, hogy rá egyáltalán gondoltam volna, de szerintem ő sem halt volna bele, ha egy kicsit jobban küzd. Úgy tűnt, megint a gimis Ryan lett, azt tette, amit nemesnek és helyesnek hitt, de közben véget vetett a kapcsolatának. De nem kenhettem rá az egészet. Én voltam az, aki elmegy. Az én álmom tett keresztbe mindennek.

Bárcsak tudnám, melyik álomért érdemes feláldozni mindent!

Kikászálódtam az ágyból, és elmentem zuhanyozni. Aztán elvándorogtam a tükörhöz, megcsináltam a „csak leszaladok a benzinkútra, és rögtön jövök is haza” sminkemet és frizurámat. Felkaptam egy bő pulcsit, melegítőnadrágot, és fogtam a csomagjaimat. Vagy úgy néztem ki, mint egy inkognitóval próbálkozó celeb, vagy egy hajléktalan, aki ellopta valaki bőröndjét.

Anélkül mentem végig az előtéren, hogy meg egyszer utoljára végignézzem volna mindenem. Még nem mondtam fel az albérletet és nem takarítottam ki a lakásomban, de Lilith meglepő módon

felajánlotta, hogy segít elintézni ezeket, miután elmentem, így nem kellett rohannom, hogy mindennel végezzek.

Kint hidegebb volt, mint vártam, ezért a fejemre húztam a pulcsim kapucniját, és majdnem csak akkor vettem észre Lilithet, amikor ott állt az orrom előtt.

– Hahó, lúzer! – köszönt. – Gondoltam, elviszlek.

– Ó! Már hívtam egy Ubert.

– Tök mindegy. Amúgy sem akartalak elfurikázni.

– Mármint én...

– Ne! Semmi baj. – Lilith habozott. Oldalra nézett, és az arca belső felén görgette a nyelvét. – Figyelj, hiányozni fogsz, bár idióta vagy.

– Te is hiányozni fogsz – válaszoltam. Előreléptem, és szorosan megöleltem. Lilith utoljára a gimiben hagyta, hogy megöleljem, amikor egyedül sírva akadtam rá a lányvécében. – De tudod, hogy visszajövök – mondtam a válla felett. – Csak két évről van szó.

Lilith lassan felemelte a kezét, és kicsit visszaölelt.

– Ja, tök mindegy. Majd számolom a napokat a naptáron. – A hangja szarkasztikusan csengett, de amikor hátrahúzódtam, láttam, hogy a szeme kicsit könnyes volt. – Megyek. Jobb dolgom is van, mint itt rostokolni és hagyni, hogy ölelgess. – Ellépett tőlem, megállt, beleboksolt a vállamba, majd visszasétált a kocsijához, és elhajtott.

Éppen beszálltam az Uberbe, amikor láttam, hogy Bruce és Natasha Chamberson sétál ki az épületből. Zavartan hunyorogtam, de biztosra vettem, hogy ők azok. Natasha Lilith kocsija után mutatott, mire Bruce bólintott. Lenézett a telefonjára, és elkezdett írni valakinek. Még mindig azon töprengtem, mit jelenthet mindez, amikor a sofőröm elindult a reptér felé. A profi uberesek közé tartozott, akinél volt vizespalack, mindenféle nasi és kézfertőtlenítő az utasok számára. Mindenhova papírokat ragasztott ki arról, hogy mennyire fontosak számára a jó értékelések. Szerencsére beszédes sem volt, mert inkább csak ahhoz volt kedvem, hogy kibámuljak az ablakon, és sajnáljam magam.

Holnap majd minden más lesz, és koncentrálnék arra, mennyire király, hogy megkaptam ezt a lehetőséget, de a mai napot búsuló napnak nyilvánítottam.

Pár perccel később felegyenesedtem, mert esküdni mertem volna, hogy Ryan lakótársát láttam álldogálni az utcasarkon. Három lánnyal

beszélgetett, akik turistáknak tűntek, és közben úgy tett, mintha eldobna egy labdát.

– Innen tudok egy gyorsabb utat a reptérre – mondta a sofőr. – Spórolunk öt percet. Garantálom. Majd írhat róla az értékelésben. – Felnézett a visszapillantó tükörbe, és rám kacsintott.

Hátradőltem az ülésen, és az út további részében az elsuhanó várost figyeltem. Furcsa volt belegondolni, milyen sokáig leszek távol New Yorktól, ami olyan fontos szerepet játszott az életemben. Amikor tegnap felhívtam a szüleimet, hogy elmeséljem nekik, mi a helyzet, biztattak. Akkor sem tudtam eltüntetni a gombócot a gyomromból, amitől úgy éreztem, hibát követtek el.

A reptéren kiszálltam a kocsiból, fogtam a csomagomat, és köszönetet mondtam a sofőrnek. Minden incidens nélkül átjutottam a terminálon, bár láttam egy párt az egyik ajándékboltban, és meg mertem volna esküdni, hogy William és Hailey Chamberson az. Meg akartam nézni őket még egyszer, de az egyik mozgójárdán álltam, ezért nem volt időm leszállni és ellenőrizni, hogy tényleg jól láttam-e. Ráadásul Williammel kínosan váltunk el, tehát ha még ő is volt az, kétkem, hogy örült volna, ha lát.

Amikor elkezdődött a beszállás, büntudatosan lopva a hátam mögé lestem. Az agyam ostoba, romantikus része azt remélte, Ryan rohan át a terminálon, hogy megakadályozza, hogy elmenjek. Egy utolsó, kétségbeesett szerelmes tett. A távolban felbolydulás támadt, ezért megálltam, és hagytam, hogy páran megelőzzenek a sorban. Kihúztam magam, és a szememet meresztgettem, hogy lássam, mi folyik ott.

William Chamberson teli torokból nevetve rohángált, miközben két – nem a legjobb formájukban lévő – biztonsági őr megpróbálta elkapni. Egy „I Love New York” feliratú pólót tartott a kezében, amin még ott virított az árcédula. Befordult a sarkon, és a nevetése a távolba vészett. Néhány másodperccel később láttam, hogy Hailey összefont karral és kínos arckifejezéssel követi.

Nehezen lélegezve visszafordultam a sorhoz, átadtam a jegyemet, és felszálltam a gépre.

Legalább ablak mellett ültem, még akkor is, ha leginkább az óceánt fogom látni. Még sosem utaztam nemzetközi járaton, úgyhogy izgalmas volt. Valamennyire.

Épp elhelyezkedtem az ülésemen, amikor hallottam, hogy valami nekikoppan az ablaknak. Megnéztem – egy leeső madárra számítottam, de nem láttam semmit. A következő pillanatban jött az újabb koppanás, és élénk narancssárga cukormáz kenődött szét az ablakon.

NATASHA, STEVE ÉS WILLIAM

Egy órával korábban

Natasha

Emily lakásának előterében vártunk nem sokkal a Williaméknél lezajlott szuper titkos találkozó után.

– Ez annyira király! Tökre mint az *Ocean's Eleven*ben. Csak ahelyett, hogy egy vagyont lopnánk el, segítünk Ryannek ellopni valaki szívét.

Bruce szájának szeglete jókedvűen megremegett.

– Így is mondhatjuk.

– Hogy lehet másképp?

– Az a Ryan egész egyszerűen csak felhívhatta volna a lányt, hogy megkérje, találkozzanak pár percre, és beszéljenek.

Felsóhajtottam.

– Abban hol lenne a romantika?

– Gyakorlatias lenne.

– Talán nem ártana neked egy alapos lecke romantikus gesztusokból – közöltem kissé nyeglén.

Bruce felém billentette a fejét, és elvigyorodott.

– Talán ha korábban nem döntesz úgy, hogy a hálósobai előjátékról beszélsz mindenki előtt, nyitottabb lennék az ötletre.

Felnevettem.

– Ugyan már! Ismerd be, hogy viccesen reagáltak!

– Érzelmileg megsebzően, igen. Viccesen, nem.

– Ebben nem fogunk egyetérteni.

Bruce az órájára nézett.

- Nem kellene már...
- Ott! – mondtam. – Csss! Légy diszkrét!

Bruce szobormereven állt, ami beismerem, valószínűleg a legjobb kísérlete volt a diszkrécióra. Én félig elfordítottam a fejemet, és a szemem sarkából figyeltem Emilyt.

- Oké – suttogtam, miután távozott. – Kiment, követnünk kell.

- Tessék? – kérdezte Bruce. – Csak annyi volt a feladatunk, hogy üzenjünk, ha Emily elment. – Elővette a telefonját, mintha máris írni akarna, én meg próbáltam kivenni a kezéből, hogy megállítsam. Könnyen kikerülte a kezemet, amitől elveszítettem az egyensúlyomat. Kalimpáltam a karommal, aztán arccal a padló felé kezdtem zuhanni. Oda is csattantam volna, ha valami nem kapja el a kabátomat, és pár centivel a föld felett nem tart.

Bruce a kabátom hátánál fogva felemelt, és talpra állított.

- Van valami oka, hogy megpróbáltad elcsórni a telefonomat?

- Tennünk kell róla, hogy beszálljon a kocsiba! – A karjánál fogva kivonszoltam magammal. Épp láttam, hogy Lilith beszáll a kocsijába, és elindul, de az ég úgy tükröződött az ablakán, hogy szinte lehetetlen volt megmondani, Emily ott ül-e az anyósülésen.

- Próbáld megnézni, Emily bent van-e! – kértem.

Bruce-szal az utca felé indultunk, de nem láttunk jó szögben a kocsira. Felsóhajtottam.

- Jó. Megírhatod, hogy Emily elindult.

Steve

A kezemmel árnyékoltam a szememet, és a turistákra mosolyogtam. Cukik voltak. A középső volt a kedvencem, mert nagyon jól eltalálta az egész „templomjáróból rossz kislány” külsőt. De a másik kettő sem volt csúnya, ráadásul mind turisták voltak. Az együtt utazó lányokból áradt valami, ami azt üzenete, hogy benne lennének az édeshármásban vagy - négyesben.

- Aha – magyaráztam. – Gyakorlatilag egy lépésre vagyok attól, hogy bekerüljek a keretbe. Csak néhány sérülés a megfelelő pillanatban, és bummm, ott vagyok.

- Húha! – A templomjáróból lett rossz kislány a szempilláját

rebegettette. – Alig várom, hogy az összes barátomnak elmondjam, hogy találkoztunk egy NFL-es hátvéddel!

A másik kettő lelkesen bólogatott.

Néhány pasi azt mondaná, túl könnyű. Nem elég nagy kihívás. De mi a francot tudnak ők? Ha horgászni készülök, és választanom kell a horgászbót és a gránát között, nem fogom arra fecsérelni a délutánt, hogy egyenként kifogjam a halakat. Francokat! Az ember előveszi a nagyágyút, aztán hadd szóljon!

– Azt mondják, az enyém az egyik leggyorsabb reakcióidő, amit valaha láttak – közöltem, és eljátszottam, ahogy hátralépek, aztán passzolok. – De ez csak a pályára igaz. Ha kialszanak a fények, arról vagyok híres, milyen sokáig bírom, mielőtt kiengedek.

A lányok vihorásztak.

Valahol a fejemben motoszkált, hogy elfelejtettem valamit, de nem igazán foglalkoztam azzal, hogy eszembe jusson. Csak azt tudtam, hogy mindjárt betalálok. *Háromszorosan!*

William

– Hát, ilyen pocsek ajándékboltot még életemben nem láttam! – közöltem.

Hailey megvonta a vállát.

– Nem is tudom. Ezek az apróságok egész aranyosak, nem gondolod? – Felvett egy Yankee's-sapkát, és pózolt kicsit.

– A modell fantasztikus – válaszoltam. Odaléptem, és megszorítottam a fenekét, hiába tekintgetett zavartan hátra a válla felett. – De a kínálat? Nem annyira.

Hailey visszatette a sapkát, és a neves bögrék pultjához lépett.

– Ideje megnézni, hogy itt van-e a nevem...

– Ha nincs, felgyújtjuk a kócerájt.

Hailey szúrós szemmel nézett rám.

– Ne viccelődj ilyesmivel, mert még mindig nem tudom eldönteni, mikor beszélsz komolyan és mikor nem!

Elvettem egy hamis Szabadság-szobor-fáklyát, és úgy tettem, mintha odatartanám egy kupac képeslaphoz. Incselkedően felvontam a szemöldökömet.

Hailey nem túl lelkesen elfordult.

– Nem kéne figyelniük, hogy ideért-e, vagy ilyesmi? – kérdezte.

– Nem. Bruce ír Ryannek. Ryan ír Steve-nek. Steve ír Ryannek. Ryan ír nekünk. Ez a terv. Vagyis a sas még nem szállt le.

– Mi van, ha valami technikai baki miatt az üzenet nem jön át?

– Hát, akkor Mr. Rómeónak fel kell vonszolni a mindent túldrámázó fenekét egy gépre, és elrepülni Párizsba, nem?

Hailey dühösen nézett rám.

– Nem te találtad ki eleve ezt az egészet?

– Én vagyok az álnok zseni, aki *elindította* ezt az egészet.

– Akkor nem kellene többet segítened, hogy helyrehozd? Vagy legalább úgy tenni, mintha érdekelne?

– Elvégeztem a feladatomat. Fellobbantottam a lángot. Néha egyszerűen nem ez van megírva, Hailey. Nem mindenki vonzódik úgy egymáshoz, mint mi ketten.

A szemét forgatta, de halványan elmosolyodott.

– Ja, vonzó vagy, mert rám tapadtál, és tűnik, nem tudok szabadulni tőled.

Magam felé fordítottam, és megemeltem az állát.

– Ez a legromantikusabb dolog, amit valaha mondtál nekem.

– Ó, igen? – kérdezett vissza az ajkát harapdálva.

– Igen, és most meg kell nézned, hogy a zseblámpám feltöltődött-e.

A fejét rázta.

– Bár eleget tudnék ahhoz az elemekről, hogy tudjam, ez jó poén vagy rossz...

– Eléggé felizgatsz ezzel a csipkelődéssel. Vagy most azonnal neki is állunk a dolognak, vagy ellopok valamit.

– Elvileg dolgunk van – közölte Hailey. – Mi lenne, ha megígérném, hogy amint ennek vége...

– Nem – feleltem. Adtam neki egy gyors csókot. – Tudod, mindig is akartam egy ilyen pólót. – Levettem egy „I Love New York” feliratú felsőt a fogasról, és veszélyesen elvigyorodtam.

– Ne, William! Komolyan! Mi elvileg...

– Ne légy karót nyelt! Visszaadom, ha elkapnak. Ha meg nem, majd visszacsennem valahogy.

– William... – figyelmeztetett.

– Bocsi! – Még egyszer megcsókoltam, aztán mániákus nevetéssel elindultam az ajándékbolt kijárata felé.

A leparkolt kocsiban ültem a hídnál, ahol Emilynek elvileg át kellett mennie, a telefonommal a kezemben. Minden kocsit jól megnéztem, és biztosra vettem, hogy még nem láttam Lilithet. Az alapján, hogy Bruce mikor üzent, hogy Emily elindult, már hallanom kellett volna Steve felől. Még egyszer megnéztem az időt, aztán hívni kezdtem a lakótársamat.

– Mizu? – kérdezte habozva, mint aki tudja, hogy valamit elszúrt.

– Mondd meg te! – válaszoltam lassan.

Lányok vihorászását hallottam a háttérben a telefonból, és összeszorult a gyomrom.

– Valami közbejött, de most már figyelek.

– Szóval az is lehet, hogy már elment melletted?

– Bármilyen lehet. Akár álruháshoz gyí...

Letettem a telefont, és összehúztam a szemem. Lilith kocsija volt az. Gyújtást adtam, és elindultam. A hídon nem volt erős a forgalom, ami jól jött, mert így meg tudtam előzni a sávjában, hogy lezárjam a hidat, és elég időt is hagyhattam neki, hogy megálljon.

De így is csikorogva állt meg, és centik választották el attól, hogy nekem jöjjön.

Kiszálltam, felkaptam a muffinokat a hátsó ülésről, és a kocsi felé sétáltam. A fényszórók miatt nem láttam, hogy Emily ott ül-e az anyósülésen, de Bruce nem írt volna, ha nincs ott.

Kinyílt a sofőroldali ajtó, és a zavart Lilith szállt ki. A háta mögött a kocsik kezdtek feltorlódni a hídon, és dudáltak. A zajra nem gondoltam,

amikor elképzeltem a tökéletes romantikus gesztust, de semmi baj. Később majd bocsánatot kérhetek.

– Emily! – Üvöltenem kellett, hogy túlkiabáljam a dudákat.

– Ryan! – ordította vissza Lilith. – Nincs itt, te ökör!

– Tessék?

– Uberrel ment. Gondolom, egyedül akarta elkezdni az új fejezetet, vagy mit tudom én. – Lilith vállat vont. – Csak gondoltam, odamegyek, nehogy a kifutópályán robbanjon fel a gépe.

– A francba! Mikor ment el?

– Rögtön utánam. Hé, a muffinokat nekem hoztad? Kihagytam a reggelit.

Ügyet sem vetve rá visszarohantam a kocsihoz, óvatosan letettem a sütitet, és bepattantam a volán mögé. Olyan gyorsan száguldottam a reptér felé, amennyire csak tudtam.

Amikor odaértem, olyan helyen parkoltam le, ahol valószínűleg büntetőcédulát kapok vagy elvontatnak, de csak fogtam a tálcát a tucatnyi muffinnal, és berohantam. Próbáltam egyenesen a kapukhoz sétálni, de egy rendőr megállított.

– Uram, azokkal nem engedhetem be.

– Ezek muffinok – közöltem. – És eléggé sietek. – Próbáltam megőrizni a hidegvéremet, de tudtam, hogy Emily lehet, hogy már épp száll fel a gépre, és nincs vesztegetni való időm.

– Siet, tényleg? Fel akar robbantani valamit? Felkaphatom a kesztyűmet, és kezdhetünk testüregmotozással.

– Komolyan beszél? Meglát egy tálca muffint, és az az első gondolata, hogy feldugja az ujjait a seggembe?

– Maga dönt.

– Akkor azt a lehetőséget választom, ahol nincs behatolás.

Kinyitotta a tenyerét, és önelégült vigyorral nézte, ahogy minden terv nélkül elindulok kifelé. Lenéztem a tálcára, mély levegőt vettem, aztán elkezdtem a kabátom zsebeibe gyömöszölni a sütitet. Csak hét fért be, de már így is úgy festhettem, mint aki egy nagy rakásnyit dugott zsebre. Ez tönkretette a tökéletes pillanatot, amit elképzeltem, és mindenképpen változtatott a terveimen, de nem nagyon maradt más választásom, így lenyeltem a bosszúságomat, és visszamentem.

Ugyanaz az ór tett felém egy lépést.

– Mi történt az édességgel?
– Megláttam egy éhes hajléktalant. Bocs, ma kimarad a fenekelés, azt hiszem.

– Aha, talán rádión odaszólok a közlekedésbiztonságiaknak, és meglátjuk, ők mit szólnak ehhez.

Ügyet sem vetettem rá, és mentem tovább. Reméltem, hogy blöfföl, de amekkora mázlim volt eddig, nem igazán számíthattam rá.

Kutattam a tömegben Emily után, miközben félig futva haladtam a kapuja felé. Megpróbáltam felhívni Williamet, aztán Hailey-t, de nem vették fel. Mint a „csapatom” többi tagja, végül ők is használhatatlannak bizonyultak.

Türelmetlenül vártam a sorban a biztonsági ellenőrzésre, és valahogy sikerült átfurakodnom anélkül, hogy bárki megkérdezte volna, miért állok olyan furán. Éreztem, hogy a máz átszivárog a pólómon, és a bőrömhöz tapad, de mentem tovább, bár a módosított tervemet percről percre idiótábbnak éreztem.

Olyan gyorsan futottam, amennyire csak tudtam anélkül, hogy a muffinok kirepültek volna, vagy még több biztonsági őr figyelmét magamra vontam volna. Mire odaértem a kapuhoz, az ajtót már bezárták, és úgy tűnt, senki sem várakozik.

A francba!

A környéket pásztáztam, aztán megláttam egy poggyászkocsit húzó reptéri dolgozót narancssárga mellényben.

– Hé! – kocogtattam meg a vállát.

Megállt, és zavartan rám nézett.

– Le kell jutnom a kifutópályára.

A férfi végtelen türelemmel nézett rám, és bólintott. A húszas évei elején járt, és egy nyurga madárra hasonlított.

– Ennek megvan a folyamata, uram. Megvárja a járatát, felszáll a gépre, és aztán a kifutópályán lesz.

– Nem, gyalog kell a kifutópályára mennem, amilyen gyorsan csak lehet.

– Az tilos.

– És ha megvesztegetem? Száz dollár. Csak adja oda a mellényét, és mutassa meg, melyik ajtón át jutok le oda.

A férfi csücsörített.

- A cipője kell. Klassz, és úgy nézem, egy a méretünk. Tizenhármas?
- A cipőm? Jó, mindegy, legyen. Tizenhárom és feles, de a magáé.
- Látnom kell a pénzt...

Előhalásztam a pénzt a táskámból, és odaadtam neki.

- Cipő?

Felsőhajtottam. Lerúgtam, és felé csúsztottam a cipőmet. Lassan levette a sajátját, és felpróbálta az enyémet: amint sikerült, lépkedett benne párat.

- Szuper! - A zsebébe túrt, elővette az átvilágítóját, és végighúzta a tőlem kapott húszasokon. - Eredetinek tűnnek.

- Komolyan van magánál egy ilyen? Milyen gyakran fogad el kenőpénzt?

- Meg lenne lepve. Az emberek szeretnek mindenféle fura cuccot magukkal vinni a poggyászukban, és nem akarják, hogy átvilágítsák őket. Na, jöjjön, a lépcső arra van!

Senki még csak felénk sem nézett, ahogy lementünk a lépcsőn, ami a kifutópályára vezetett. Amint kiértünk, pizok hideg lett, a szél pedig erősen fújt.

- Várjon, cimbora! - ragadta meg a vállamat. - Azok muffinok a kabátjában?

- Igen - nyögtem. - De tényleg sietnem kell.
- Akkor adjon egyet!
- Melegek, és összenyomódtak, mert...
- Nem érdekel. Éhes vagyok.

Előhalásztam neki egy lelapult muffint. A férfi beleharapott, és elismerően bólintott.

- Maga süti?

Hitetlenkedve ráztam a fejemet, és a lényegre tértem:

- Melyik gépen lehet? 8-as kapu 42-es ülés.
- Azon ott - mutatott a legközelebbi repülőre. - A gép jobb oldalán lesz, azt hiszem.

Újra futásnak eredtem, a kabátomat az oldalamhoz szorítottam, hogy menet közben ne veszítsek el újabb muffinokat. A gép jobb oldalához rohantam, és találomra kiválasztottam egy ablakot a közepe felé. Teljes erőből elhajítottam a muffint, és néztem, ahogy szétplaccsan két ablak között. Egy középkorú férfi dühösen nézett le rám az ablakból, de

megjelent egy másik arc is az övé mögött. *Emily volt az.*

Erőt gyűjtöttem, és újabb sütit dobtam, most egyenesen az ő ablakára. Pont telibe találtam, de ennek az lett a nem tervezett mellékhatása, hogy fogalmam sem volt, Emily mit csinálhat, mert nem láttam be. Elővettem a telefonomat, ami csupa máz volt, mert együtt csücsült a muffinokkal, és hívni kezdtem a nagyit.

Ryan az előbb egy muffint dobott az ablakomba. A nyakamat nyújtogattam, hogy kinézzek a hátam mögött lévőn, és láttam, hogy a kifutópályán áll. Élénk narancssárga biztonsági mellényt viselt hosszú kabátján, és mintha a ruháját mindenhol ugyanolyan színű máz borította volna. Az értetlenség meg sem közelítette azt, amit éreztem.

A helyzet csak romlott, amikor ismerős hangot hallottam meg pár üléssel hátrébből.

– Elnézést – szólalt meg az édes kis anyókahang.

Megmagyarázhatatlan módon egyszer csak a nagyfi állt fel a székből. Az én gépemen. Az összes ma reggeli fura véletlen, és az, hogy Ryan ott áll a kifutón, azt súgta, hogy valami történik, de halvány gőzöm sem volt, hogy micsoda.

– Na – mondta nagyfi a légiutas-kísérőnek, akit megállított. – Nem azt mondom, hogy van nálam egy bomba. Csak kérdezem, ha valaki azt mondaná, hogy bomba van nála, később szállnánk fel?

A stewardess borzasztóan kényelmetlenül érezte magát, és tekintete a gép eleje felé siklott, ahol két kollégája állt és beszélgetett.

– I... igen. Az azt jelentené, hogy később szállunk fel.

– Várjon! – Nagyfi a szívéhez kapott. – Ami azt illeti, mégsem, azt hiszem, szívrohamom van. – A légiutas-kísérő, aki láthatóan teljesen összezavarodott, felé nyúlt, aztán úgy döntött, hogy inkább hangosan segítséget kér.

A káosz közepette nagyfi elkapta a pillantásomat, rám kacsintott, aztán a földre rogyott, miközben összevissza hadovált arról, hogy ha

visszajön, kit fog kísérteni, és hogy „még az ég is felgyullad”.

A nagyit a rémület és csodálkozás keverékével figyelő, valamint az azon töprengő emberek között, hogy ki dobhat meg muffinnal egy repülőgépet, kitört a káosz.

Én csak arra voltam képes, hogy maradjak, ahol vagyok, és bámuljam a narancssárga mázat az ablakomon. *Mit keres itt Ryan? Meg a nagyit a gépen? És miért muffin?* Nyilván belecsöppentem egy tervbe, de elveszítettem a fonalat. Ha le tudtam volna ülni egy csendes helyre gondolkodni, biztosan rájöttem volna, de csak fuldoklás és klausztrofóbia tört rám.

Pár perc múlva egy csapat mentős rohant fel a gépre hordággal. Közülük az utolsó Ryan volt. A narancssárga biztonsági mellényt mentősdzsekire cserélte, ami túl nagy volt rá, de úgy tűnt, senkinek sem tűnt fel, hogy csak felkapta a kabátjára és nadrágjára.

Intett, hogy kövessem. Közben hallottam, hogy nagyit az egyik mentőssel ordibál, hogy hagyja abba a molesztálását, hacsak nincs jó biztosításuk, mert arra mérget vehet, hogy be fogja perelni a feszes seggét.

Ryan közvetlenül a gép előtt megállított. Folyt róla a víz, és úgy vigyorgott, akár egy eszelős.

– Elárulnád, mi a fene folyik itt? – kérdeztem.

– Legközelebb inkább csak írok egy üzenetet. De elterveztem ezt az egészet. – Feltartotta az egyik kezét, hogy várjak, miközben a másikkal a zsebében kotorászott. A keze nedves, csikorgó hangot hallatott, amitől kirázott a hideg, de végül kihúzott egy megnyomorgatott, narancssárga mázas muffint. Egy papírdarabot dugtak bele, amit teljesen beborított az elkent csoki és a máz.

– Hát ez... – Felsőhajtott, a máz egy részét belekente a nadrágjába, majd feltartotta, hogy láthassam. – Egy repülőjegy. Valószínűleg kell majd egy új, de a terv az volt, hogy a hídon érlek utol. Adni akartam neked egy muffint, benne a jeggyel.

A gépre mutattam.

– Nekem már volt jegyem... És miért muffin?

Kicsit türelmetlenül sóhajtott fel.

– Nem úgy. Egy jegy nekem. Párizsba.

– Tessék?

- Egy jegy nekem. Párizsba – ismételte.
- Hallottam. – Felnevettem. – Csak... ez örökség! Itt vannak a boltjaid. Értékelem a gesztust, de legyél realista! Két évig leszek Párizsban. Te mit csinálsz, maradsz pár hétig? Nem változtat semmin, bár nagyon aranyos.
- Tekintve, hogy A *buborékos pék* Párizsba terjeszkedik, nem mondanám, hogy idegen leszek. Ráadásul kineveztem magamat külföldi üzletvezetőnek, vagyis jó nagy seggbe rúgás lesz a vége, ha nem nyitok hamarosan néhány franchise üzletet Európában.
- Félrebillentettem a fejemet.
- És kitől jön majd az a seggbe rúgás?
- Gyakorlatilag saját magam főnöke vagyok. De előléptettem Stephanie-t, William pedig megígérte, hogy segít. Mivel gyakorlatilag ő indította el ezt az egészet, gondoltam, ez a minimum.
- Hát – kezdtem lassan –, akkor nagy kár, hogy szakítottunk, mert nehéz lesz új lányt találni Franciaországban, amikor még a nyelvet sem beszéled.
- Azt reméltem, az a rész újratárgyalható. A szakítás.
- Ó! – mondtam halkan. Sikerült megőriznem a nyugodt arckifejezésem, de a szívem vadul vert. Az agyam még mindig nem érte utol magát, de a szívemnek nem volt kétsége afelől, mit akar. Ryanben egész idő alatt két ajtó egyikét láttam. Ő volt a B opció, míg az álmom követése volt az A. Arra a világra soha nem gondoltam, ahol mindkettő az enyém lehet, mert melyik épeszű férfi követne Párizsba egy lányt, akit csak akkor ismert meg, különösen, ha azzal a gyorsan növekvő cégbirodalmát hagyná maga mögött?
- Mit szólnál egy új megállapodáshoz? – kérdezte. – Legutóbb megígértem, hogy elengedlek, ha eljön az ideje, semmi kööttség. Új ajánlatom van.
- Hallgatlak.
- Most nem engedlek el, történjék bármi. Oké, igazából ez rosszul hangzott. Mármint, ha ezt akarod, nyilván, de...
- Lábujjhegyen előrehajoltam, és megcsókoltam.
- Áll az alku.
- Ryan erre csodálatosan döbrent arckifejezéssel elvigyorodott.
- Azt viszont még nem magyaráztad el, hogy mi van a muffinokkal, és miért gondoltad, hogy muszáj az egész testen szétkenni.

– Szimbolikus – válaszolta kicsit szomorúan. – Mármint nem a szétkenni a testemen rész. Az inkább a biztonsági őr miatt volt, akinek az a mániája, hogy feldug ezt-azt a hátsómba.

– Legyek féltékeny, na és akarom én ezt egyáltalán tudni?

– Ne! Te sokkal cukibb vagy nála. De első alkalommal elszúrtam a dolgot a muffinokkal, legalábbis kábé, ezért most ezekkel akartam helyrehozni. A kör bezárul, meg hasonlók.

Ránéztem az őt borító süteménydarabokra, és a nyomorúságos muffinra a kezében. Végigsimítottam a mázat, és mosolyogva lenyaltam az ujjamról.

– Úgy néz ki, nem lehetek biztos benne, hogy a tökéletesen kivitelezett tervek benne vannak a DNS-edben, de boldogan benne lennék egy vad menetben. – Elhallgattam, az ajkamhoz tettem az ujjam, és a mosolyom szélesebb lett. – Ez elég mocskosnak hangzott. Bocsánat.

– Kérlek, ne sajnáld, és szavadon foglak! A vad menet részre értve.

Amint a mondat végére ért, a mentősök megjelentek a gép ajtajában, a kapálózó nagyival a karjukban.

– Ez az, kislány! – nevetett. – Miattam ne aggódj! Az unokám férje dúsgazdag milliárdos! Ő majd kiment ebből a szószból.

Néztük, ahogy rángatózik és rúgkapál, miközben a mentősök végigviszik az alagúton, aztán Ryan felém fordult.

– Szóval... ráadásul nem sikerült mára jegyet szereznem. Úgyhogy csak holnap találkozhatunk.

Felnevettem.

– A terved nagyon nem úgy alakult, ahogy tervezted, mi?

Felsóhajtott.

– Nem. De a legfontosabb része igen.

Újra megcsókoltam.

– Néha csöpögős tudsz lenni. De jó értelemben.

A bárgyú vigyor az arcán elárulta, hogy valami hülyeséget készül mondani.

– Elmennél odáig, hogy azt mondd, „csöpögős, mint az olvadt fagyi”?

A szememet forgatva nevettem.

– A szörnyű vicceket hagyd Williamre! Williamről jut eszembe, egész biztos vagyok benne, hogy a biztonságiak most kergetik keresztül a reptéren bolti lopás miatt. Nem tudom, hogy ki tudja-e majd olyan

gyorsan hozni a nagyit, mint azt reméli.

– Ez megmagyarázza, miért nem kaptam üzenetet, amikor megérkeztl.

– Oké, komolyan le kell ülnünk, hogy elmagyarázd, mennyire is volt bonyolult ez a te füstbe ment terved.

– Ez a vad menet után vagy előtt lesz?

Felszaladt a szemöldököm.

– Utána...

Most ő csókolt meg, ajkát puhán, gyengéden szorította az ajkamra, aztán hátrahúzódott, és úgy mosolygott, hogy ott helyben el tudtam volna olvadni.

– Jobb, ha visszaszállsz a gépre. Nekem el kell varrnom néhány szálát, aztán találkozunk Párizsban.

– Nagyon romantikusan hangzik, ha így mondod.

– Akkor jó. Legalább egy része romantikusan sikerült, nem katasztrofálisan.

Megfogta és megszorította a kezemet.

– Ne hagyd, hogy bármi történjen a géppel!

– Megteszem, ami tőlem telik. És ha Párizsba érsz, lehetne, hogy egyszerűen csak felhívsz? Semmi nagy mutatvány. Nem vagyok benne biztos, hogy túlélénk-e még egy bonyolult tervemet.

– Áll az alku.

Három héttel később

Sokkal több munkával, mint ahogy arra számítottam, amikor az utolsó pillanatban kitaláltam a dolgot, de végre megállapodtam az első párizsi üzlethelyiségről *A buborékos pék* számára. Emily szinte többet dolgozott, mint én. Lefoglalta az új állása Valeria Purgot mellett, de összeköltöztünk, úgyhogy így is bőven jutott időm élvezni a társaságát.

Egy szerény kis lakásban éltünk a város szélén, és most az egyszer a kis lakás nem azt jelentette, hogy folyton eltalálom a könyökömmel Steve-et. Helyette Emilyt találtam el, és teljesen más testrészeimmel. Sokkal élvezetesebb volt.

Este Emily kihajolt az erkélyen, és a várost nézte. Szokása lett mindig az ablakok felé indulni, és hamar megszerettem, hogy csak nézzem őt. Először kíváncsi voltam, vajon a csillapíthatatlan vágya, hogy minden adandó alkalommal magába igya a várost a szemével, elmúlik-e pár nap múlva, de még mindig ugyanúgy lenyűgözte a látvány, mint az első együtt töltött napunkon.

Klasszikus kis fehér ruhát viselt fekete pöttyös mintával. Nőiesebb volt a szokásos stílusánál, de meg volt benne a védjegyének számító egyediség. Csodáltam őt, míg ő a várost csodálta. Nem csak azt, milyen jól áll neki a ruha, vagy ahogy a szél incselkedik a hosszú hajával. Csodáltam az eltökéltségét, ahogy követte az álmát, ami ide vezette. Hajlandó volt érte mindent feláldozni, és bár tudtam, hogy én voltam az egyik áldozat, az, hogy itt lehettem vele, csak még többet jelentett.

Egyik nőre sem hasonlított, akikkel korábban randiztam, mert megvolt a maga életcélja, velem vagy nélkülem. Tudta, hová tart, és azt

is, hogyan akar eljutni oda. Nem én voltam a válasz a gondjaira, sem az álmához vezető út. Nem volt *szüksége* rám, és ettől számított, hogy azt *akarta*, hogy itt legyek.

Odaléptem mellé, és átkaroltam a derekát.

– Szeretlek itt kint nézni téged.

– Fura alak vagy – nevetett.

– Bocs, azt hiszem, kihozod belőlem a megszállott rajongót.

Említettem már, hogy klasszul néztél ki tegnap éjjel, miközben aludtál?

Kicsit meglökött a vállával, és elmosolyodott.

– Köszönöm.

– Vicceltem. Mármint persze jól néztél ki, de...

– Nem, nem erről beszélek. Köszönöm, hogy nem mondtál le rólam.

Folyton visszagondolok a történetekre, hogy milyen könnyen alakulhatott volna úgy, hogy elengedsz és elfelejtesz.

– Örülök, hogy nem tettem, különben soha nem lett volna esélyem hallani, hogy milyen pocsékul is karaokézol.

Rácsapott a karomra.

– Hát, a gyerekeinknek lőttek, mert te meg olyan voltál, mint... – Elhallgatott, nagyot nyelt, aztán megköszöri a torkát. – Kívántad már valaha, hogy bár lenne egy öt másodperces időgéped?

Elnevettem magam.

– Nem, de örülök, hogy neked nincs. Így tudom, hogy már a gyerekeinkre gondolsz.

Durcás fejet vágott, aztán a keze mögé rejtette az arcát.

– Ez az a pont, ahol én leszek a túlságosan ragaszkodó barátnő-mém, ugye?

– Nem. Ez az a rész, amikor elkezdem elképzelni, mennyire szórakoztató lesz beléd varázsolni azokat a gyerekeket.

– Várj, mármint szó szerint, vagy spermaformában gondolod?

– Így kell egy mondatot egyáltalán nem szexivé változtatni.

Most először töltöttem a hálaadást külföldön. Még mindig nem tudtam pontosan, hogy mit érzek ezzel kapcsolatban. Párizs csodás volt és elképesztő, de nem az otthonom.

Ryan minden tőle telhetőt megtett, hogy elterelje a figyelmemet, de egész nap nem éreztem túl jól magam. Egy füves ösvényen sétáltunk egy nyüzsgő, üzletekkel telezsúfolt utcácska mellett. Ryan szokás szerint elképesztően festett fehér, legombolható galléros, feltűrt ujjú ingében. Amikor befordultunk a sarkon, megláttam egy két fa alatt terpeszkedő hatalmas asztalt, és földbe gyökerezett a lábam.

Szinte mindenki ott ült az asztalnál: William, Hailey, Bruce, Natasha, Lilith, sőt még nagy is.

– Uramég! – mondtam. – Ezt te hoztad össze?

Ryan röpke mosolyt küldött felém, és vállat vont.

– Attól függ. Boldog vagy?

– Igen! – nevettem.

– Oké, akkor én voltam. William, ez most komoly? – kérdezte Ryan, amikor meglátta, hogy William már telepakolta a tányérját, és eszik. – Mondani akartam egy rövid beszédet.

Mindenki felnyögött.

Ryannel nagy hűhó és kínos csend nélkül leültünk, mintha csak a konyhából léptünk volna ki, és nem véletlenül találtuk volna meg az asztalt Párizs belvárosában egy parkban.

Ryan és Lilith közé ültem, és amint helyet foglaltunk, mindenki nekilátott az evésnek. Az étel leginkább elviteles tartókban volt, és

akadtak hálaadásnap kaják, például pulyka és áfonyaszósz, de a francia konyha is képviseltette magát bagettekkel és croissant-okkal.

– Komolyan gondoltad a beszédet? – kérdeztem halkán Ryant.

– Nem, egyáltalán nem. – Kicsit túl gyorsan válaszolt, és enyhén el is vörösödött.

Oldalba böktém.

– A zárándokokról akartál beszélni?

– Ha tovább cukkolsz, este hallgattatom végig veled a zárándokos beszédet az ágyban, ahelyett, hogy megtapasztalhatnád a hálaadási csodát, amit terveztem.

Nevettem, és idegesen körbepillantottam az asztalon. Mindenki csevegett vagy a látképet csodálta, nem nagyon figyeltek ránk.

– És mi lenne az?

– Hát, az éjszakai pulykatömési ceremónia.

– Az olyan, mint amikor éjjel megesszük a maradékokat?

– Nem, olyan, hogy pulykának nevezlek, aztán szexelünk. A pulykát megtömik. Én meg hálát adok. Piff-paff, ilyen egyszerű.

– Egy: soha többé ne mondd, hogy „piff-paff”, vagy kitoloncoltatlak! Kettő: ha pulykának nevezel, ma éjjel hoppon maradsz.

Ryan kivett egy mézezett sárgarépat egy alufóliás tálkából, és bekapta.

– Azt majd meglátjuk, pulyka.

Toppantottam a lábammal, de csak vigyorgott.

– Na – szólalt meg Lilith –, most, hogy befejeztétek a kufircolás tervezgetését, köszöntök a barátotoknak, akit egy örökkévalóság óta nem láttatok, vagy továbbra is levegőnek néztek?

Fél karral megöleltem Lilithet, és pusztit nyomtam a feje búbjára.

– Pfuj! – válaszolta szárazon. – Nem azt kértem, hogy érh hozzá.

– Hát, nagy kár. Örülök, hogy látlak.

– Aha, hát, örülök, hogy nem zuhant le a géped, meg ilyenek.

– Milyen Valeria Purgot-nak dolgozni? – kérdezte Natasha. Bruce mellett ült, és leginkább a város látképe érdekelte őket. Azt is észrevettem, hogy Bruce-nak egy banán van a tányérján, bár azt nem láttam, hogy hol szerezhette a hálaadási kaják közül.

– Nehéz, de közben nagyon király – válaszoltam. – Teljesen perfekcionista a nő, de nagyon ért a művészet reklámodalához.

Mindent tud arról, hogyan kövesd a szenvedélyedet úgy, hogy attól még tudj ételt is rakni az asztalra.

– Megmondom én, hogyan tegyél ételt az asztalra – válaszolta nagy. – Csábítással. A vagina erejével. Nyomd el a férfi erejét az ellenállásra! Győzd le a...

– Ennyi talán elég, nagy! – kérte Hailey halkán. – Hálaadási vacsorán vagy, nem kommunista gyűlésen.

William boldogan meresztgette a szemét, és kinyújtotta a kezét, hogy összeöklözzenek Hailey-vel. A felesége diszkrétan odanyomta apró öklét.

Nagy oldalról Hailey-re pillantott, aztán hatalmasat harapott a pulykacombjából.

– Tagadd a lábad között rejlő hatalmat, amennyire csak akarsz! Nekem akkor csak több jut.

William oldalra billentette a fejét.

– Nem biztos, hogy ezt végiggondolta.

Nagy a villájával William felé bökött az asztal fölött.

– Én meg abban nem vagyok biztos, hogy újabb seggre verést akarsz azért, mert visszabeszélsz nekem, vagy igen, fiam?

– Pizskosan játszott, én meg részeg voltam. És a végén úriemberként így is hagytam nyerni.

– Nyuszi – közölte nagy mosolyogva.

William szinte felnyársalta a tekintetével.

A vacsora további része különösebb dráma nélkül telt, leszámítva William és nagy alkalmankénti civakodását, vagy Bruce és William egymást cinkelő versenyét. Először azóta, hogy Párizsba érkeztem, nem akartam magamba szívni a környezetet és az új élményt. Hagytam, hogy az elmém minden más előtt bezáródjon, kivéve azoknak az embereknek az ismerős zajait, akikre gyorsan a családomhoz tartozóként kezdtem tekinteni, és úgy éreztem, újra otthon vagyok.

PÁR ÓRÁVAL KÉSŐBB ÚJRA KETTESBEN VOLTUNK RYANNEL A LAKÁSBAN, miután elbúcsúztunk mindenkitől, és jó utat kívántunk nekik, mielőtt hazaindultak volna. Még mindig nem teljesen hittem el, hogy mindannyiuknak sikerült elrepülniük Párizsba csak azért, hogy velünk költsék el a hálaadásnap vacsorát, de aztán eszembe jutott, hogy

Williamnek és Bruce-nak vannak magángépei, és valószínűleg nem nagyon törődtek azzal, mennyibe kerül mindenkit idehozni.

Ryan egy e-mailt gépelt a laptopján a konyhaasztalnál, és olyan koncentráció arcot vágott, amit mindig piszok szexinek találtam. Mögé léptem, és átkaroltam a nyakát.

– Köszönöm a mai napot! Mintha tudtad volna, mekkora szükségem van egy kis adag otthonra.

Megcsókolta a karomat. Teljesen hétköznapi gesztus volt, de megint elöntött tőle a forróság. Sok szempontból szinte megijesztett, milyen gyorsan éreztem azt mellette, hogy öreg pár vagyunk, de közben tűzijátékok robbantak bennem, valahányszor egymáshoz értünk. Mindkét világból a legjobb volt. Egy régi, kitaposott kapcsolat kényelme és könnyedsége, amiben soha nem kell azért aggódnod, hogy ítékeznek feletted, hogy rejtegetned kell, ki vagy, de néha még mindig ébren feküdtem éjszakánként, kótyagosan a gondolattól, hogy Ryan az enyém, én pedig az övé, és minden nehézség dacára megtaláltuk a módját, hogy a dolog működjön.

Egy új oldalát is megmutatta, mióta idejött. Jobban támogatta az álmomat, mint azt valaha is reméltem. Csodált engem és sokra tartotta a szenvedélyemet, mindegy, hányan legyintettek a művészetre, mint ostoba kedvtelésre. Ryan szerette, hogy erős vagyok, és ettől csak még erősebb akartam lenni.

– Szívesen, amiért elhoztam neked a bajkeverő bandát Párizsba, pulyka.

– Ma tuti nem fogsz akciózni. Ugye tudod?

Felállt, a derekamnál fogva visszasétált velem a legközelebbi falhoz, míg puhán neki nem koccantam. Aztán az ajkába harapott, azon az elviselhetetlenül szexi módon, aminek egyáltalán nem tudtam ellenállni.

– Kihívás elfogadva, pulyka.

– Hagyd abba! – nevettem.

– Kíváncsi vagyok, vannak-e tollak ez alatt... – Az ujjhegye végigsiklott a ruhám nyakvonalán, miközben meghúzta, kipattintva az egyik gombját. – Ó, még jobb! Pulykamell!

Felé legyintettem, de elkapta a kezemet, és a tenyerembe csókolt. A mosolya elhalványult és a szeme elkomorult, amikor elkapta a tekintetemet.

– Azt hiszem, szerelmes vagyok beléd.
Összeszorult a szívem.

– Ez a pulykatömési rituálé része, vagy komolyan beszélsz?
– Komolyan beszélek. És nem, nem „azt hiszem”. – Összevont szemöldökkel rázta a fejét. – Ez kész tény. Szeretlek.

– Én is szeretlek, pulyka – feleltem.

– Te nem...

– Én mit nem? – kérdeztem nevetve, miközben az ágyhoz vezettem, és lelöktem rá. – Talán téged kellene megtömní.

– Ácsi, ácsi! Neked is azt mondom, amit a biztonsági őrnek a reptéren. A fenék kimarad.

Rámásztam, és lehajoltam, hogy megcsókoljam. Isteni íze volt. Mint mindig. A kezei végigsiklottak a hátamon, megragadták a fenekemet, és megszorították.

– Vagyis... – mondta. – Ha a te fenekedről van szó, nem kell kimaradnia.

– Nem fog megtörténni – közöltem.

– Még.

– Soha.

– Visszatérünk a dologra. Mondjuk jövő héten?

– Jövő évben.

– Keményen alkudozol, de rendben. Beírom a naptáramba, hogy fenéknep. Mi...

– Talán hagyd a dumát, és kezd a tömést! *Pulyka*.

A hátamra penderített, és vigyorogva rám mászott.

– Ezt élvezettel fogod megbánni.

Felnevettem.

– Ennek semmi értelme.

– Majd lesz – közölte olyan mosollyal, ami tele volt ígérettel.

Jegyzetek

- {1} Súlyos alvászavar, mely során alvás közben a légzés időről időre abbamarad.
- {2} Idézet a *Titanic* című filmből.
- {3} Bollywood az indiai filmgyártás központjának beceneve; a név a Hollywood és Bombay szavak összevonásával keletkezett.
- {4} Lefordíthatatlan szójáték. A *Nickelback* kanadai rockzenekar nevének szó szerinti fordítása „ötcentes hát”, vagy „egy ötcentes hátoldala”.
- {5} Az angol *jam* szó egyszerre jelent lekvárt és utalást a kosárlabdára.
- {6} Egy dal címe, jelentése magyarul: itt az idő a dzsemes-mogyoróvajás kenyérre.
- {7} Rádiózási és rendőrségi kód, jelentése: ok, üzenet megkapva.